

A purple-toned illustration of a church interior. At the top, a balcony is filled with people. Below, a large chalice sits on a table. The scene is framed by a decorative, vine-like border. The text 'CHRISTOS V NAS' is printed in bold, black, sans-serif capital letters across the middle of the illustration.

CHRISTOS V NAS

Dr. VASILIJ HOPKO
POM. JEPISKOP

PREŠOV, 1948

CHRISTOS V NAS

(O NAJSV. EUCHARISTII II)

Sv. Pričastije II. část

Dr VASILIJ HOPKO
pom. jepiskop

Prešov 1948

Jeparchialnoje Pravitel'stvo v Prjaševi.

Nit prepjatstvija.

V Prjaševi, dňa 29. X. 1947.

Msgr. Emerik Sedlak,
kanonik-ректор, cenzor.

No. 2374/47.

Pečatati pozvol'aju.

V Prjaševi, dňa 30. X. 1947.—

† PAVEL
jepiskop.

SODERŽANJE:

	II. Čast'.	St.:
Vedenije	— — — — —	5
Jak upotrebl'ati siju knižočku?	— — — — —	7
Vseobšči primičanija k prihotovleniju i k blahodareniju: Živa vira	— — — — —	8
Hovorim serdečno s Christom	— — — — —	10
Jak dolgo prihotovl'ajemsja i blahodarim?	— — — — —	11
Pričaščajsja často	— — — — —	13
Idu pričaščatisja	— — — — —	14
Isus vo mni	— — — — —	17
Iny džunki posli sv. Pričastija	— — — — —	21
Inyj korotkij sposob prihotovlenija i blahodarenija	— — — — —	24
Idu k Sotvoritel'u	— — — — —	27
Blahodarenije sotvorenija	— — — — —	29
Vsemohuščij prichodit ko mni	— — — — —	31
Proslavljenje Vsemohuščaho (blahodarenije)	— — — — —	33
Idu k Christu Carju	— — — — —	35
Moim Hostem Christos Carj	— — — — —	38
Idu k Otcevi	— — — — —	40
Otec vo mni jest'	— — — — —	42
Idu k Viflejemskomu Dičatu Isusu	— — — — —	45
Viflejemskej Isus tišitsja mni	— — — — —	47
Isus, Syn Preč. D. Marii budet moim Hostem	— — — — —	51
V obščesti Isusa i Pr. D. Marii	— — — — —	56
Idu k Isusu-Bratu mojemu	— — — — —	59
S Bratom Isusom vjedno	— — — — —	61

Isus Nazaretskij Robotnik prichodit ko mni	64
Isuse posvjati moju robotu — — — —	67
Isus v Jordani kreščenjy prichodit ko mni —	70
V školi Isusa postašča — — — — —	72
Idu k Učitel'u Isusu — — — — —	75
Učitel' Isus učit meňa — — — — —	77
Idu k Najlučšemu Prijatel'u Isusu — — —	80
Isus moj najlučšij Prijatel' so mnoju jest' —	83
Idu k Nebesnomu Likarju — — — — —	86
Navščivil mňa Nebesnyj Likarj — — — —	88
Idu k Osvjatitel'u — — — — —	92
Blahodarenije — — — — —	95
Milosrdnyj Isus prichodit ko mni — — —	97
Miloserdnyj Isus jest' moim — — — — —	100
Preterpivyj za nas strasti Isus prichodit ko mni	102
V školi Kresta — — — — —	106
Idu k Spasitel'u — — — — —	110
Spasite! u meňa — — — — —	113
Idu k Voskresšomu Isusu — — — — —	117
Voskresšij Isus vo mni — — — — —	119
Isus Voznesyjsja na nebo budet moim Hostem	122
Nebesnyj Host' u meňa — — — — —	124
Ždu svojego Sud'ju — — — — —	127
Rozgovor s Vyčnym Sudijem — — — — —	129
Prošenije ot Isusa — — — — —	131
Molitva pered Raspjatijem — — — — —	133
Molitva k Christu Carju, Sv. Ignatija — —	134
Molitva v hodinu smerti — — — — —	135
Tebe Boha chvalim — — — — —	136

II. Čast.

Vvedenije.

V prvoj časti sej knižočki bylo objasнено to, čto jest to sv. Pričastije. Jaki uslovija suť k doštojnomu sv. Pričastiju, jaki ovoči suť svjazany s takim sv. Pričastijem.

Meždu uslovijami my pripominali i to, čto pered sv. Pričastijem nužno pobožno prihotovitisja, molitvoju, razmyšlenijem a posli sv. Pričastija tože podobnym sposobom blahodariti.

Jest' mnoho ludej, kotory často pričlašča-jutsja, vsetaki velikij postup v duchovnoj žizni ne dilajut. Hdi-to ošibka dolžna byti! V Najsv. Eucharistii niť ošibki, no ošibka u nas, u čelovika. Imenno v tom jest' ošibka, čto prihotovlenije i blahodarenije u nás poverčnoje, slaboje, i čerez to i nevypolzujem siju veliku Tajnu, tak, jak nužno i možno by vpolzovati.

Čtoby pomoči tim, kotory často pričlaščajutsja, tak našim virnikam, jak učenicam, bohoslovam, svjaščennikam, monachom, monachiňam, čtoby čim dostojniše pričlaščalisja, vydavam etu kni-

žočku, v kateroj nachodatstva različny dumki, molitvy prihotovenija o blahodarenija pri sv. Pričastii.

Použili my i naši krasivy obrjady, stichiry, Akaftisty, čtoby čerez to vobzuditj vnimanije u našich virnikov na krasotu našeho obrjada.

Jako pomočny knihi, použil ja IV. knihu Kem-pisa: »Podražanije Christu,« i tože knižočki, katori v italskim originali nazyvajutsja »Scintille Eucharistische«, Torino, Giacomo Arneodo, («Pre-estolny Ohni.»).

S ljubivju k dušam napisany sii dumki s tim želanijem, čtoby pomoči čim krasivše pričlaščati-sja našim braťam i sestram vo Christi. Jesli to udastsja, tohda to budet najkrasivšoju vynchroodo-ju za rabotu.

Avtor

Jak upotreblati siju knižočku?

Knižočka chočet dati dumki, d'ľa tich, katori často pričlaščajutsja. Každyj často pričlašča-juščij majet svoi obľubleny, obyknovenno molitvy. Sii molitvy vse zvyk molitisja. No, čtoby prihotov-lemije osvžiiti, dobri každyj deň iz toj knižočki odnu-odnu molitvu na prihotovenije i na blahoda-remije perečitati i to tak, čtoby sii dumki byli bez-posedstvenno pered sv. pričastijem i posli sv. Pri-častija.

Značit načinajem molitisja obyknovenno ustny molitvy pered sv. Pričastijem. Kohda sii skončim, čtoby živijše pričlaščatisja perečitajem dumki na-pisany v sej knižočki. Sii dumki, d'ľa načinaju-ščich vstarčajut, d'ľa tich, katory majut opyt v razmyšlenii, budut toľko osnovoju d'ľa daľšich dumok, katory zrodatsja iz tich prihotovlenij i blahodarenij.

Posli tich dumok pristupim k sv. Pričastiju. Posli sv. Pričastija niskoľko momentov naslažda-jemsja v tišini vo velikoj neizmerfajemoj ľubvi Isu-sa. Udivľajemsja nad tim, čto slučilosja s namaľ privitystvom Velikoho Hosta. Posli toho iz kni-

žočki perečitajem sootvitnoje blahodarenije a k tomu ješče dodajem i inši svoi obpubleny molitvy.

Čerez takij sposob sv. Pričastije budet umiščeno meždu dvumja razmyšljenijami. Etot sposob ješt najdostojnijšij, ibo čerez to najkrajšim vnutrennym sposobom, sobrannymi dumkami pristupajem k sv. Pričastiju i posli sv. Pričastija podobno umolajem Isusa v serdci svoim. Sej sposob sv. Pričastija duže sovitujuť asketičny učiteľa. Posli sv. Pričastija vse pridajme otpustovy molitvy, osobno molitva pered raspjatijem pri kotoroj polučim polnyj otpust, tože plamennuju molitvu sv. Ignatija »Duše Christova« (obi nachodim pri konci knižočki).

Vseobščij primičanija k prihotovleniju i k blahodareniju.

Živa vira.

V pervych my dolžny znati to, čto v toj našej žizni nit bolšaho svjatijšaho, cinnijšaho skarba pro nas, jako sv. Pričastije. Sv. Pričastije to ne inoje, jak sojedinenije Hospoda Boha s čelovikom, čerez to, čto primijajeme Tilo i Krov Isusa Christa. Pri sv. Pričastii Isus v nas ješt a my v Isusi. My daže ne v sostojanii vpolni porazumiti velikost sv. Pričastija v sej žizni, pojmem to vo vičnosti!

My dolžny postojanno obnovľati v sebi siju živu

viru, sije ocinenije Sv. Pričastija. Ne smijet byti u nas sv. Pričastije toľko zvykom.

Napr. tak jak utrom my naučeny vypiti na zavtrak kafe, bez neho tot deň my by ne čuvstvovalisja chorošo, podobno nikotorije ľudi tak smotrjat na sv. Pričastije, jak na utrenijskeje navyknuťtoje jadenije. Oni dolžny pričastisja ne iz pobožnosti, no potomu, čto tak naučilisja. I na žal, jak bez čuvstva mehanično (zapertymi očami, nič ne dumajuči vypijut kafe, podobno bez čuvstva, bez molitvy, bez razmyšljenija pričastajutsja, ibo to prinadležit k dnevnomu porjadku).

To ne smijetsja slučiti s nami!

Sija knižočka so svoimi molitvami to chočet, čtoby denno obnovľati živu viru v prisutnost' Hospoda Boha v Najsv. Eucharistii, čtoby denno očiňevati veliku blahodať, čto Isus snischodit iz neba v naše serdce.

Sija knižočka to chočet, čto i naša sv. Liturgija chočet, a to, čtoby my »So strachom Božim i s viroju« no pri tom i velikoje ľuboviju, nedijēju pristupili k Istočniku žizni našej, k Dorohomu Spasiťelju.

Čtoby etu ciľ my dosjahnuli, pol'zujemsja novym sposobom umolenija. Vsehda s inoj storony smotrim na Christa kotoroho primijajem pri sv. Pričastii v serdce naše. Jak to rozumijem? — My znaem, čto Isus dl'a nas ješt Bohom (značit i Sotvo-

ritelem, i Otkupitelem, i Prosvititelem Osvjatitelem), no znajem i to, što Isusa možem nazvati i Likarem, ibo On ličil, Prijatelem, ibo On dŕa nas najbolše dobro sdilal, i chočet nam darovati ščastije, blaženstvo, Učitelem, ibo On učil, i Bratom našim, po ploti itd. Vsi eti nazvanija Isusa davajut nam slučaj na to, što by my svoi dumki kolo toho nazvanija gruppirovali, vse iz inšoj storony smotřili na Christa, čerez to vsehda sviži dumki mali. I to chočem dosjaľnuti, čtoby prihotovlenija, blahodarenija sviži i živy byli. Poetomu každyj deň inym sposobom budem smotřiti na Isusa, s novymi dumkami.

Hovorim serdečno s Christom!

Molitvy, jaki najdem v toj knižočki, majut nam dati primir, jak majem i sami ot sebja podobny molitvy sočiniti. Najkrajši molitvy, jaki sami sdilajem, ibo tohda hovorit serdce k Serdcu, tohda dumajem na to, što hovorim, ibo sami ot sebja hovorim. No vsetaki dolžny my znati, što jaki čuvstva, jaki dobroditeli majem vzbuditi v sebi pri prihotovlenijach i blahodarenijach? Pri každyj sv. Pričastii starajemsja vzbuditi v sebi živu viru, nadiju, ľubov, pokoru, žaždu za Christom, i žaľ za hriči. Posli sv. Pričastija da budet umólenije, poklonenije, pozdorovlenije Isusa. Snová možem vzbuditi v sebi dobroditel viry, nadiľ, ľubvi,

posemu blahodarim. Isusa, pereprosim Jeho za slučajny ošibki pri sv. Pričastii, potom slidujet sebežertvovanije Isusu a nakonec prošeniya (napered duševny dila posemu dočasny dila s uslovijem, jesli ta voľa Hospoda Boha).

Primir na sebežertvovanije najdem v molitvi, kotoraja začinajetsja slovami »Vozmĕ Hospodi« str. 23.)

Sovitujetsja pri každyj blahodarenii povtoriti siju molitvu. Možno i na konci blahodarenija.

Ot kohda prihotovľajemsja i jak dolho blahodarim?

Jest dalšoje i bližšoje prihotovlenije. Dalšoje prihotovlenije to ne inoje, jak cila naša v blahodati osvjaščajuščoj perežita žizň. Bližšoje prihotovlenije sostoť v molitvach, v ispyti sovisti, v razmyšljenijach blizko pered sv. Pričastijem (pered dnem i tot deň).

Uže večerom dumaj na to, što zavtra chočeš idti k sv. Pričastiju, t. j. na velikoj Hostini brati učast'. Dumaj pri ispyti sovisti, či možeš ty poiti do sv. Pričastija? Čista-li u tebja sovist' ? Pod čistotoľu sovisti ponimajem, ne jest-li u tebja kažkoho (smertel'noho) hriča. Jesli nit, možeš do sv. Pričastija pristupiti. I tak večernij ispyt sovisti, večerni molitvy, razmyšlenija uže napravľajutsja k zavtrašnomu Pričaščeniju. Utrom perva naša

dumka da budet: Ja sehodna budu pričaščatisja. Isus prijdet v moje serdce! Razmyšlenije, utrenijski molitvy, da budut v sojuzi so sv. Pričastijem. Daže ješče i sv. Liturgija da budet napravlena k sv. Pričastiju. Kohda spivaješ, ili hovoriš, »Hospodi pomiluj« dumaj na to, čto tot Hospod', ku kotoromu tak pokorno molišsja, neodovha budet v tvojem serdci. Kohda slyšiš slova: Prijmite jadite ... dumaj na to: Poslušajhu Ťa Isuse, idu i choču jisti Tvoje Tilo i piti Tvoju Krov. I molišsja molitvy, ili lučše skazano hovoriš s Isusom, jak najserdečnije znaješ.

Posli sv. Pričastija ne otchodi sečas! Choča 10—15 minut molisja. Christos tohda v tvoim serdci vypoľzuj toto ščasťa. Poka vidy Najsv. Eucharistii no peremiňatsja v tebi na jadenije, Christos tak v tebi jak v kivoti na prestoli.

Krasivo jest molitisja v prirodě, ibo povsjudu vidiš slidy Boha, ješče krasivše jest molitisja v cerkvi, ibo blizko tebja na prestoli Hospod' Boh čerezvyčajnym sposobom živet, no najkrasivše molitisja posli sv. Pričastija, ibo tohda Isus ne na prestoli blizko jest, no v tebi, v tvojej duši, v tvojem serdci. Uže bliže ne možet byti k tebi! I proto hovorjat pisateli, čto choča sto hodov by ty žil, svjatiše vremja ne najdeš jak toto, kohda Isusa maješ vo vidi Eucharistii v serdci svojem.

Pričaščajsja často!

Uslovija častoho sv. Pričastija ne suť tažki. V pervoj časti knižočki obšyrnije pisano o tom. Tut toľko korotko pripomnem sii uslovija: Tri uslovija suť k tomu, čto by čelovik moh priččaščatisja. Pokreščenyj grecko-či rimo-katolik u nas možet priččaščatisja jesli: 1. ne majet smertel'noho hricha na duši svojej, 2. jesli ot pol noči ničeho ne jil, ne pil, 3. jesli majet dobroje namirenije. Dobroje namirenije napr: idu k sv. priččastiju, ibo ja slabyj a Isus kripkij, to idu pokripitisja; idu priččaščatisja, bo ľubľu Isusa, a koho ľubim, s tim často chočem byti vmisti; idu priččaščatisja, čto by stal ja soveršennijšim, čto by uboľšalasja vo mni ľubov; idu do sv. Pričastija, bo to zalohom vičnoho spasenija, a ja choču spastisja! Nedobry namirenija, naprimir: Idu toľko zato priččaščatisja, čto by mňa pochvalili ľudi, čto ja pobožnyj; idu, bo každyj idet; idu, čto by ne hovorili, čto ja bež viry, idu bo jesli ne pojdu, ne prijmut mňa za zaťa, do roboty, itd. To ne dobroje namirenija, toľko pro taki pričiny do sv. Pričastija ne slobodno iti.

Prežde by my smotřili na Isusa iz različnyh storon, pervoje pr'hotovlenije i blahodarenije da budet vseobščee, skažim vzorcevoje, kotoroje soderžit v sebi vsi elementy, jaki sovitujuť asketičny pisateli. Podľa toho možet sebi kto nibud' tože

sočiniti odno take vseobščeje prihotovlenije i blahodarenije.

Idu pričaščatisja . . .

Vozbuždenije viry: Ku komu ja idu? Jesli pomotruju kolo sebja ludej, vižu, čto každyj idet kuda nibuť za dorohoju. Odny idut do fabriki, druhi na pole, tretji do lisa, iny do torhovli, zas iny do urjadu, do školy, i ja idu . . . — kuda? Idu v chram božij, idu k Christu, idu k Bohu . . .

Kto jest' Christos? Tot, kotoryj ot vika jest jak Druha Osoba Trojci Sv. Tot, kotoryj pored 1900 . . .) hodami voplotilsja vo Viflejemi, rodilsja ot Prečistoj Divy, tot, kotoryj utikal v Egypet, rabotal v Nazareti, učil, ličil, terpil, voskres i prijdet mene suditi . . . Tot, kotoromu dana jest' vsjaka vlast' na nebesi i na zemli . . . Tot samyj Isus prijdet do mojeho serdca . . .

Vozbuždenije nadij. O, s jakim dovirijem maju ja idti k Christu, kohda On tak dobrotlivoje serdce majet . . . Kto take serdce majet, tot chočet pomoči. No Isus ne toľko chočet pomoči, On i možet pomoči, ibo On vsemohuščij. On i pomožet, ibo to obiščal, čto kto prosit, tot polučit, značit, ja budu prositi ot Isusa različny dila, to i poluču . . . i proto s takuju nadijeju idu k Christu.

Vozbuždenije ľubvi. O Isuse, Ty tak ľubiš mene, čto vo vidi jadenija prihodiš ko mni! Pri vidi toho

jak maju ja ľubiti Tebe? O skoľko dobra polučil ja už ot Tebe! A jak ľubľu ja Tebe za to? O skoľko raz sohrišil ja? Skoľko raz hrichom platil za Tvoju dobrotu? No pravi proto idu k Tebi Isuse, bo ľubľu Ťa, no nespokojnyj ja s toju ľuboviju i proto idu, čtoby Ty mňa v sv. Pričastii rospalil, umnožil vo mni ľubov a čerez to ja ješče lučše ľubil Tebe . . .

Pokora. Isuse, kto Ty, a kto ja? O jake bezkonečnoje rastojanije jest' meždu Bohom i mnoju. O jak malyj ja! Jesli sravnivaju sebja toľko s odnym chramom, jak malyj ja srovnano k chramu, a jak malyj ja srovnano k odnomu selu, horodu. k odnomu okresu, k odnoj deržavi, jak malyj ja v Europi, jak malenkij ja srovnano s ciluju zemleju, a jak malisenkij ja srovnano s ciluju vselennoj? Jak velikij nebesny tělesa! Solnce 1 million trístotysjač raz bolše jak zemľa a ot solнца ješče o mnoho bolši tělesa suť . . . a skoľko ich jest' Milliardy. A jak daleko? Svitlo, kotore za moment sdilajet trístotysjač kilometrov, prihodiť iz dekotrych nebesnych těles bolše million rokov! O, jakij porošok ja srovnano s toju vselennoju? No . . . — jak malyj ja, srovnanyj so Sotvoritelem toj vselennoj? Ne možno vysloviti moju melkost'! a vsetaki tot porošok, smijet idti k Vel'komu Bohu!? daže priňimajet Jeho v serdce svoje! Och, nikohda by ja to ne sdilal, jesli by Ty meňa nazval . . .

Nedostoinstvo. Ja znaju, čto ja nedostojnyj. Nedostojnyj moj jazyk, kotoryj stol'ko raz sohrišil, čtoby prijal na sebja Isusa... Nedostojny moji oči, čtoby vidili Isusa, ibo oni stol'ko raz sohrišili! Nedostojnoje moje tilo, čtoby prihalo do sebe Isusa, ibo ono stol'ko raz sohrišilo... Nedostojna moja krov, čtoby sojedimilasja s najsv. Kroviju Isusa, ibo moja krov, stol'ko raz horila pro hrich... nedostojne moje serdce, ibo ono take cholodne, take sviťske, poroźne. Nedostojna moja duša, ibo stol'ko raz byla oskvernena ťaźkim hrichom... nedostojny moi dumki, ibo jaki oni hrišny, hordy... a moźe i nečisty byli? Ty tak svjatyj, tak čistyj, soveršennyj, a ja? O, jake pošedšeje u meňa? O skol'ko raz sohrišil?

Žal. No Isuse ja to vsjo vyspovidal, ja to vsjo uže davno žaloval, ja to i teper žaluju... S cilym serdцем žaluju vsi vidomy i nevidomy hrichi, ne za to, čto čerez nich moźe utratil nebo a zaslužil peklo, no toľko proto žaluju, čto s timi hrichami ja Tebe dobrotlivaho Hospoda Boha, obrazil. Duže žaluju to i obiščaju, čto bolšje ne sohrišu!

Dovirije. Isuse jesli podumaju na Tvoju svjatosť, tohda bojujsja idti k Tebi, no jesli podumaju na Tvoje miloserdije, tohda osmilajusja i idu. Idu osobenno proto, ibo Ty zoveš mňa. Ty mni skazal uže napered, čto jesli ne jim Tvoje Tilo i ne piju Tvoju Krov, života ne imam.

Žaźda. O Isuse, jesli podumaju, jake to ščašća

dľa mene, čto ja mohu Boha prijati do serdca, jak žaźdaju za Toboju! So svjatoju neterpeživostiju oźidaju Tebja, o prijdi Isuse, prijdi... ždet Tebe odin bidnyj lazar! Podaj mni ruki, i sdilaj mňa dostojnym, čtoby ja dostojno moh prijati Tebja.

Isus vo mni.

(Blahodarenije posli sv. Pričastija.)

Niskol'ko momentov nič nehorvorju, liše udivljajusja... Isus vo mni... O prevelika ľubov! O nezlahohlemaja pokora! Ko mni prišel!

Pozdorovlenije. Slava Isusu Christu! Christe, ja krasivše ne znaju ťa pozdoroviti. Tak mňa naučila zdoroviti Tebe rodna mati, no tak mňa učiti zdoroviti i sv. Mati Cerkov. Slava Isusu Christu! Slava vo viki amii! Slava Otcu i Synu i Svjatomu Duchu... i nyni i prisno i vo viki vikov amii! Slava vo vyšnih Bohu! Svjat! Svjat Hospodľ Svaoft! O vitaj u meňa Isuse!

Poklonenije. Isuse klaňajusja Tebi, i ciluju Tvoi sv. Rany. Tvoi ruki, nohi, Tvoje Najsv. Serdce! Isuse tak smotrju na Tebja jak na mojeho najmilijšoho Hosta. Bolšij i milijšij host ne moźet prijti do mene, jak kohda Ty prišel... i proto chodi Isuse do vnutra. do najkrasivšoj mojej komnaty, zabudu teper na vsjo i toľko s Toboju choču hovoriti...

Pokora. O Isuse, kuda Ty prišiel? Kohda Ty preukazal svoje božestvo i vstupil v korabel apostola Petra, to Petr upal na kolina i to skazal: Idi ot mene Isuse, ibo ja hrišnyj čelovik... I ja by to mal skazati: Isuse kuda Ty prišiel? Idi ot mene, bo ja bídnyj, nedostojnyj... No ja to nikohda ne skazu! Vid' ja ne proto prišiel k Tebi, čtoby Ta ostaviti! Ja ne proto zval Tebja k sebi, čtoby řa vyhnati! Choroni Bože, ja naaborot, proto prišiel k Tebi, čtoby vsehda s Toboju byl.

Žal'. Isuse, čtoby ja spokojnijšij byl, čtoby ja preukazal svoju ľubov k Tebi, snova žaluju za vsi svoi hrichi, i za toti, kotory može pod čas sv. Liturgii sdľlal nevňimaniem, raziťjanostiju, može pri samom sv. Pničastii ne byl dost' vňimateľnyj. Žaluju za to Isuse, i obiščaju, čo pri pomoči Tvojej, v budučnosti ne budu hrišiti...

Sebežertvovanie. Isuse, Ty sovsim predalsja mni, dozvoľ, čtoby i ja cilkom predalsja Tebi... Vsjo Tvoje, vsjo Tebi da služiti! Prijmi moi dumki, moi čuvstva, moi oči, moje serdce, moi silly, zdorovľa, každoje dychanije, každyj krok moj, vsja robota da služiti Tebi...

Dar. Isuse, na privitstvije velikich hostej zvykli prinesti dary. I ja Ty přines dar. Moja doroha daleka ot cerkvi, velika zima, velika horjačost', Isuse, terplu chorotoju, to da budet dar moj... Isuse včera velikoje iskušenieje mal, ale nepoddalsja. eta borjba da budet sehodňašnij dar dľa Tebja!

Isuse, samoumertvlenija... čistoje serdce... to da budet dar pro Tebja!

Prošenie. No Isuse, dozvoľ mi, čtoby ja vsetaki upal na kolina pered Toboju, upal k Tvoim noham, i čtoby ja prošil. Bo Ty Carj, a ja niščij! Ne uželi niščij ne nastoľko darujet, jak prošiti? i proto Isuse najľipše, čo ja možu sdľlati, to to, koli ja prošu ot Tebe mnoho! Mnoho!

Ja ne choču prošiti maly dila... ja velikij dila prošu...

Daj mni silnu viru, bo to osnovaniem vseho, čtoby ja nikohda ne pokolebalsja vo viri v Boha, čtoby ostal vsehda virnym greko-kotolikom.

Daj mni nadiju, čtoby ja Isuse nikohda ne očajal! Choť jak ťažko budet v žizni, čtoby ja vsehda k Tebi prišiel, i na Tebe nadijalsja.

Daj mni ľubvi boľše, čtoby ja nikohda ne obrazil Tebja.

Daj mni boľše pokory, čtoby ja nikohda ne byl hordym, bo ja choču Tebi ľubitisja... i pravi proto daj mni blahodať: zaderžati čistotu, bo Ty toľko čistych, nevňnych i pokornych ľubiš, a ja takij choču byti.

Daj mni terpežlivost', blahodať poznati volu Božiju, čtoby siju volu ispolnil, blahodať nositi kresty, blahodať vyderžati do smerti pri Tebi, blahodať ščastljivoj smerti.

O Isuse, ale ja ne sam... ja členom Sv. Materi Cerkvi. Isuse poblahoslovi Cerkov Svoju. poblaho-

slovi rabotu Sv. Otea Papy Rimskoho, poblahoslovi rabotu vsich cerkvných načalnikov, kardi-naiov, patriarchov, archijepiskopov, jepiskopov, svjaščennikov... Pomoži našim Archipastyrjam v našej Jeparchii, našemu svjaščenstvu, poblahoslovi našich monachov, monachiň, bohoslovov, kandidatov monašestva, čtoby polučili blahodať zvanija, poblahoslovi vsich vjernikov našej Jeparchii doma i kotory vo sviti. Poblahoslovi naše otečestvo, zemľu, čtoby urodnoj byla. Poblahoslovi vsich ľudej sveta, čtoby toti, kotori ješče ne suť v istinnoj Cerkvi, vstupili v istinnuju Cerkov, — da vsi jedino budut, a čtoby christiane katoliki lučšimi stalisja. Poblahoslovi rabotu vsich svjaščennikov, missionerov, monachov, monachiň... pokripi tich, kotory borjatsja za čistotu, za dobru pressu, za religiozno-moraľnoje vospitanije ditej... daj nam mir, chlib naš nasušnyj dažď nam dnes... Pomoži tim, kotory mnoho terpjat. biđu, holod, ne majut čto jsti, ne majut hdi spati, čto obleči.

Isuse poblahoslovi moich roditelej, blahoditelej, živych i mertvych, pokripi umirajuščich, poblahoslovi moich neprijatelej, pomoži každomu, kto zaslužit pomoči. Poblahoslovi našu molodež, našu nadiju; čtoby ostala kripkoj, čistoj, charakternoj, vi-rujučoj.

Isuse jesli to voľa Tvoja... daj mni duševnoje i tilesnoje zdorovľa, čtoby ja moh mnoho, duže mnoho rabotati pro Tvoje Carstvo... daj mni

sily, daj mni duch molitvy, oduševlenije, daj mni duch samoumertvlenija, daj mni k mojemu zvaniju rozum, cilomudrije. Isuse, ja sam ne znaju, čto prositi, i proto na Tebja lišu, daj mni i vsim nam to, čto Ty uznaješ za dobroje...

(I tut ješče každyj možet prositi ,komu čto nužno.)

Posli tych dumok slidovali by molitvy jaki chočeš. No osobenno sii molitvy sovituju: »Duše Christova«, »Se az«, »Hospodi ne liši mene«, Otpustova molitva k »Christu Carju« (Vsi molitvi pri konci knihi) Vozmi Hospodi (stor. 23).

Iny dumky posli sv. Pričastija.

Daju sebi vopros, 1. kto prišel ko mni? 2. Ku komu prišel Isus? (Kto ja?) A tretij vopros, dľa čeho prišel Isus? Pri tom zastavimsja.

Isuse, Ty v ciloj žizni Carem byl, Carem serdec, i teper bud' Carem mojeho serdca! Prošu Ta ne perestaňi hospodstvovati v mojem serdci, upravľaj s nim tak, jak Tvoja svjata voľa to želajet. Tak skloňaj moju dušu, čtoby miloj byla pered Tvoim Serdцем!

V ciloj žizni byl Ty Hospod' i Povelitel', bud' tim i teper v moem serdci Povelj moim neporjadnym strastam, hrišnym sklonostam ,neporjadnym želanijam. Pobidi u meňa zakorenennoje zloje, za-

choroni meňa ot napadenij zlaho ducha, utiši iskušenijsja, kotori vznikli pod vlijanijem svita, tak jak Ty utišil more.

V zemnoj žizni byl Ty Zakonodatelem, buď tim i v serdci moem, hďe teper na troni sidiš. Vlij vo mňa horjačuju ľubov k zapovidam Tvoim, a dľa zaderžanija tich zapovidej daj potrebnu virnost', i vyderžanije. Choroni mňa ot toho sostojanija duševnogo, v ktorom čelovik lem ot tažkoho hricha bojitsja, a s malymi perestuplenijami ne stara-jetsja. Nit Isuse! Ja soznatel'no ani najmenšij hrich ne choču sdilati. No k tomu Tvoja blahodať jest' nužna! Ty dal zakon i ja nadijusja, čto dľa poderžanija zakona podaješ potrebnuju blahodať. Iz svojej storony obiščaju, čto s toju blahodatiju budu sodijstvovati!

Isuse, v zemnoj žizni Ty byl Učitelem, tak prišel Ty i v moje serdce! A dijestvitel'no Isuse nuždajusja v tom. Ja dobrodušnyj, ale neučenyj čelovik. Ty pouči mňa na poznanijsje zapovidej Božich, cerkovnych, i Ty provadi meňa do vičnogo spa-senija.

Isuse, v zemnoj žizni Ty byl Sovitnikom, a to potrebuju i ja. Še ja s dovirijem lišusja na Tvoju ľubov, v nadii, čto vo vsich dilach daš mni so-vita (rady).

V zemnoj žizni byl Ty Prijatelem ľudej. Buď i moim Prijatelem! Prijatelem, ktoromu otkryju

cilu dušu svoju, vo svich bidach i radošťach choču podilitijsja s Toboju. Dijestvitel'no Isus v Najsv. Eucharistii jest' moim Otcem, Materju a ja Jeho ľubimoju ditiņoju! Vid' On mňa sotvoril, cinnoju Kroviju svojeju otkupil čerez sv. krešćenije prijal na ruky svoi, i teper tak starajetsja o meňa, jak otec-mati.

Ostanu i ja virnym. I ja so sv. Pavlom skažu soznatel'no: »Kto ny (nas) razlučit ot ľubve Božija« skorb li (žurba), ili tisnota, ili honenijsje ,ili hlad, ili nahota, ili bida ,ili meč? No vo vsich sich pre-pobiždajem za vozľubšaho ny. Izvistich bo (ja bo pevnyj), jako ni smerť ni život, ni Anhely, ni načala, niže sily, ni nastojaščaja, ni hrjaduščaja (ani teperešni ani budušči), ni vysota, ni hlubina, ni ina tvar' (sotvorenije) kaja vozmožet nas raz-lučiti ot ľubve Božija, jaže o Christi Isusi Hospodi našem (Rim. 8, 35—39).

Na konci vsich blahodarenij dobri dodati siju molitvu sv. Ignatija:

Vozmi Hospodi moj, vsju moju svobodu, prijmi moju pamjať, razum i ciluju vol'u. Vsjo, čto maju a čim vladiju, to jest' Tvoim darom, i proto vsjo to Tebi žertvuju nazad i sovsem poddajusja Tvojej voli, toľko ľubov mni daj, kotora plamenijet k Tebi s Tvojeju blahodatiju i s tim dostatočno boha-tyj ja, kromi toho inoje ani ne želaju. Amiň.

Inyj korotkyj sposob prihotovlenija i blahodarenija.

Prihotovlenije:

Korotko, no živo vzbudžu v sebi viru, nadiju, ljubov, prihadaju sebi s jakoju ljuboviju prihodili svjaty k sv. Pričastiju, tak dolžen i ja postupati. Čto dilaju ja, kohda pričlaščasja? Host'a primaju.

I. Kto jest tot Host'?

Isus istinnyj Boh i čelovik. Prichodit ko mni s božestvom i čelovičestvom, s Tilom i Kroviju, i s dušeju svojeju ... Podumaju sebi jak velikij, vičnyj, vsemohuščij, vseznajuščij, spravedlivyj bezkonečno svjatyj jest Hospod' Boh...

Jak čelovik duže lubeznyj, dumaju na Jeho dušu, Serdce, i svjaty Rany...

Dumaju na dajaku tajnu, kotora podchođašča, čtoby vzbudila možu pobožnost'. Holovno, čtoby velikost' Isusa lučše byla poňata!

II. Kto ja, ko kotoromu prichodit Hospod'?

(V otviti da budet vozmožno vzbuditi doviriye, nadiju.)

1. Udivlenije i blahodarenije za to, čto Isus prichodit k bidnomu hrišniku!

2. Dijstvitel'no hrišnik ja, vsjo ubohoje hrišnoje u meňa (tilo, duša).

3. Pravom vzbuditsja u meňa žal' nad dotepe-rešneju žizneju. No čto sdilati? Vernutisja nazad? Naoborot!

4. Vzbudžu v sebi doviriye, vid' stol'ko blahodajtej polučil Ty (sotvorenije, otkupenije, posvjaščenije) i do budučnosti obiščajet Isus: Ne chošču smerti hrišnika, no da obrjaščetsja i živ budet. Kotory tak pristupil k Christu, sii vyzdorovilisja, polučšalisja. I ja tak pristupuju s doviriem i nadijeju idu k Isusu.

III. Dľa čeho prichodit Isus?

Čtoby meňa pokripil, čtoby spasal mňa. Chočet očistiti, chočet posvjatiti tilo i dušu, pokripiti u meňa ochotu na dobroje, uslabiti sklonnost' k zlomu. O jaka to ljubov!

Cil': čim boljšu žaždu vzbuditi za Isusom!

Blahodarenije:

I. Kto jest Tot, kto prišel v serdce moje?

Isus, vtoraja Božestvennaja Osoba, kotoryj vplotilsja, pro nas ludej, stalsja čelovikom, učil nas, pro nas pomer, On prišel do serdca mojeho. S Božestvom i čelovičestvom. Vzbudžu v sebi blahodarenije, radost' i umolenije. Na to prizovu vsich nebesnyh i zemnyh žitelej.

II. Kto ja, ku komu prišel Isus?

Podumaju, jak ja ubohij, skoro to choču skazati: idi ot mene Isuse . . . No ne idi, vid' Ty znaješ, čo ja nuždajusja v Tebi. Vozbudžu v sebi nadiju, čo Isus i mni tak pomožet, jak tim, kotory Jeho naščivili vo Viflejemi, v Nazareti, pri Posl. Večeri, pri Kresti . . . On Sam u meňa, kotoryj tak ščiro dal blahodati.

III. Dŕa čeho prišel Isus v moje serdce?

Čtoby dušu-tilo pokripil, posvjatil, spas. Jak prišel? Jak Boh, Carj, Hospod', Povelite', Učitel', Sovitnik, Brat, Otec, Likarj, Dobryj Pastyrj, Svjaščennik. To označajet, čo Isus možet duže mnoho pomoči. V čem? Na konci pomoľusja otpustovy molitvy.

Idu Idu k Sotvoritel'u . . .

Prihotovenije: Kto prichodit v moje serdce? Sam Hospod' Boh, Sotvoritel' neba i zemli. O jaka ľubov, jakij primir pokory iz storony mojeho Sotvoritel'a H. Boha! Moje serdce tak malenkoje, a v nem majet byti Hostem, Bezkonečnyj, Neizmirimyj Hospod' Boh! Tot, kotoryj ot vikov i na viki jest! Tot, Kotoryj sotvoril vsjo, čo na nebi i na zemli! Kotoryj i moim Sotvoritelem jest, On prichodit vo vidi Najsv. Eucharistii.

Sotvoritel' krasoty, dobroty, bohatstv, prichodit ko mni bidnomu, nesoveršennomu, slabomu. Posmotri na nebo, čo tam vidiš? Zvizdy, misjac, solnce . . . jak krasivy, jak daleko suť, jak veliki suť . . . jak velikij možet byti ich Sotvoritel', a ja Toho Sotvoritel'a prijmu v svoje serdce!

Duše! posmotri na zemľu i vidiš krasivy luki, hory, doliny, cvity, svitlo, snih, rički, more; slyšiš krasivyj spiv ptic, šum lisov, vitra; vidiš nevinnych ditej, slyšiš čudesny melodii našich krasivykh cerkovnych chorov . . . vsjo tak krasivoje, miloje . . . o jak krasivyj, milyj, možet byti Sotvoritel' toho vseho? a ja Toho Sotvoritel'a prijmu teper v svoje serdce.

Vozbudi v sebi nadeždu, čo jesli ty ne otdaješ-sja sotvorenijam, ale virnyj budeš k Sotvoritel'u, tohda i vo vičnosti vmisti budeš s Hospodom Bohom tvoim; spasenyj budeš.

Vozbudi v sebi ľubov k Hospodu Bohu, ibo odinoko istinnaja krasota, istinnaja dobrota zaslužít ľubov, v pervom rjadi Hospod' Boh zaslužít, čtoby my ľubili Jeho!

Žaždaj za H. Bohom, za tak krasivym, dobrym, velikim Sotvoritelem! Ta jak to rozumiti? Ja idu pričlaščatisja, ja v serdce prijmu Tilo i Krov Isusa, ta On Sotvoritel' ? Da, On i Sotvoritel', ibo Christos, jest Boh, jest Druha Osoba v Trojci Svjatoj. Pri sotvorenii cila Trojca Svjata dijstvovala, ibo Hospod' Boh vse tak dijstvujet, čo vsi Osoby so-

dijstvujut. I tak i Druha Osoba sodijstvovala pri sotvorenii, a sija Druha Osoba, voplotilasja, polučila imja Isus Christos, a Jeho Tilo i Krov chočeš priňati v serdce svoje. I proto prinimaješ v serdce Samaho Sotvoriteľa. Priznaj svoje nedostoinstvo! Nedostoin ja Isuse pristupiti k Tebi! O jak maju ja upokoritisja, jesli Ty Sotvoritel' velikoho svita, tak upokorjaješja! O bud'te daleko ot meňa svit'ska sujeta, hordost' žitejska!

Žaluju za to Isuse, čto ja tak svitskoho razmyšlenija, čto ja tak zahlubilsja do svita, čto ja často ľubil sotvorenija a zabyl o Sotvoriteli! O jakoje to bezumije! Ľubiti boloto, ľubiti to, čto dnes žijet, zavtra hnijet, a pri tom oskorbiti Samuju Krasotu, Samuju Dobrotu, Sotvoriteľa!

O Isuse, idu k sv. Pricastiju, idu k Tebi čtoby Ty naučil mene, jak maju ciniti tuzemny dila, jak maju vsjo toľko radi Tebja ľubiti i na stoľko liš ľubiti, čtoby ne oskorbiti Tebja, čtoby ne štratilš nebo pro zemľu! Čtoby ne stratil Sotvoriteľa pro bidnoje sotvorenije! Isuse prijdi, prijdi k tomu, kotoroho Ty poznaješ ot vika, kotoroho Ty rišil sotvoriti ot vičnosti, kotoroho Ty ľubiš ot vik vikov. Prijdi ko mni, čtoby i ja moh Tebe ot teper na viki ľubiti. Amiň.

Blahodarenije sotvorenija.

Vozdychanija: »Chvalite Hospoda so nebes! Chvalite Jeho vsi Anhely Jeho, chvalite Jeho vsja sily Jeho, Chvalite Jeho solnce i luna, chvalite Jeho vsja zvizdy i svit... Chvalite Hospoda ohň, hrad, snih, chvalite hory i vsi cholmy, dreva plodonosna, zvirije i vsi skoty, carije zemstii i vsi ľudije, junošy i divy i starey da voschval'at imja Hospodne!« (Iz psalma 148). »Slava vo vyšnich Bohu i na zemli mir, v čelovicich blahovolenije!« »Chvalim Ťa, blahoslovim Ťa ,klaňajemtisja, slavoslovim Ťa!« »Slava Isusu Christu!«

O Isuse, o Bože Sotvoriteľu moj, kuda Ty prišel? Poznavaješ moje serdce? Ty ho sotvoril, v kreščenii Ty dal mni blahodat' osvjaščajuščuju, no ot tohda o skoľko raz bylo uže sije serdce napolnenoje hrichami? O jak daleko moje serdce ot Tvojeho Serdca, jakoje Ty želaješ ot meňa! »Isuse tichoho i smirennoho Serdca, sdilaj moje serdce po Serdcau Tvojemu!« (Otpust 300 dnev). Sotvori ho snova! O dorohij moj Sotvoriteľu, iz iskrennoho serdca privitstvuju Tebe, tak jak svojego Hsopodina Sotvoriteľa! Izvini, jesli ja sdilal ošibku pri sv. Pricastii, žaluju za to! Pereprošuju Ťa, za sebe i za každoho mojeho bližňaho! Otpusti nam naši hrichi, ne hnivajsja na nas za naši neblahodarnosti! Žertvuju Tebi vsjo; vid' vsjo, čto maju, ot Tebja maju!

Prošu Ťa, dorohij moj Isuse ,obnovi meňa, sotvori vo mni vsjo novojě! Prošu Ťa, dažd' mni silnu viru, nažeđu, ľubov, dažd' mni pokoru, blahodaľ, čtoby ja vsehda zaderžal čistotu. O dorohij Spasiteľu moj, sotvori vo mni vsehda pokorny, čisty, polbožny mysli, sotvori vo mni čisty oči, čtoby oni nikohda ne sohrišili zrinijem, čtoby oni vsehda Tvoju slavu hľadali! Vid' dľa toho Ty dal mni oči, čtoby oni vid'aći krasotu prirody, sotvorenija, voschval'ali Sotvoriteľa! Sotvori vo mni novyj jazyk, čtoby tot jazyk toľko dla slavy Božoj byl uživanyj, nikohda dľa svojej slavy, nikohda dľa hricha! Sotvori vo mni čerez priobščenije Tvojej najsv. Krovi, novu krov, novoje tilo, čtoby ono bylo poslušne duši, čtoby ne upravľalo mnoju. Pomoži mni ukripitisja v silnoj voli, čtoby vsehda dobre izbral, pomoži mni tak žiti, čtoby moja duša vsehda taka čista byla, čtoby Ty vsehda v nej pebyval.

Isuse! To jest moja najboljša zažda: Vsehda byti s Toboju. Ja choču s Toboju na viki žiti, no to toľko tohda stanetsja, jesli i tut na zemli budu vsehda s Toboju! Poblahoslovi moich roditelej, srodnikov. čtoby i oni polľubili Tebe v Najsv. Eucharistii, poblahoslovi cerkovnych nastojatelej, i svitskych. čtoby oni vsehda ispolňali voľu Božiju. Pomjani usopščich i upokoj ich vo vičnosti. Amiin.

Vsemohuščij prihodit ko mni.

Prihotovenije: Za korotkij čas uvitaju v serdci svoem Isusa, kotoryj to skazal, »Dadesja mni vsjaka vlast' na nebesi i na zemli«. Ach, jak ščastlivy my, kotory pričaščajemsja, čto takoho Hostľa možem vitati! Svitskije ľudi ne dali by ani za čto, jesli by mohli hovoriti so svoim prezidentom, ješčě boľše by radovalisja, jesli by mohli prezidenta, holovu deržavy v svoem domi pohostiti. Nadijalisja by ot neho mnoho dobroho. Jaku radost' dolžen ja mati, jesli Vsemohuščij Hospod' Boh positiť meňa? i proto sohdňašneje sv. Pričastije jest boľše v duchu nadii. Ne bojusja žizni ,ibo jesli Boh so mnoju, kto proti meňa? O Isusi bylo skazano, čto imja Jeho budet »Emmanuel«, značit toľko jak »S nami Boh« Dijstvitel'no kto priččaščajetsja, tot v serdci majet Emmanuel.

Čto to značit, čto Isus Vsemohuščij? Toľko značit, čto vsjo možet sdilati! V žizni Isusa my vidili, čto On vsjo moh sdilati. Pereminil vodu na vino, chodil po morju, utišil more, umnožil chľib, ličil različny choroty, voskřešal mertvych, iz daleka ličil, odnym slovom vyhaňal zlych duchov, otpuščal hrichi, On smil o Sebi skazati »Az i Otec jedino jesma. (Jo. 10, 30). Otec bo ne sudit nikomuže, no sud ves dade Synovi (Jo. 5, 22). Kto vidit Syna, vidit Otca Nebesnaho. Az jesm puť Istina, i život (Jo. 146). »Vo mni Otec i Az v Nem« (Jo. 10, 38).

Vsja mni predana byša ot Očca mojega (Jo. 10, 22). »Az jesm Voskresenje i Život« (Jo. 11, 25). Kto smil take skazati o Sebi? Isus sravnalsja s Očcom Nebesnym. Slyšaste, jako bylo rečeno drevnym... oko za oko, zuz za zub (i iny predpisy). Az že hlahoľu vam, kto udarit Ta v desnuju lanitu obrati jemu i druhuju... to značit, choťa Otec Nebesnyj tak skazal davno, teper ale Ja horvorju, to deržite... Vpročem, choťa i ne smotriam dila Isusa, Jeho izrečenijsa, jesli znajem to, čo On Vtoraja Osoba v Trojci Svjatoj, i znajem to, čo Vsi tri Osoby v Bohi suť sebi ravny, to značit jak Otec Vsemohuščij, tak i Syn i Duch Svjatyj, nam i to dost, čtoby my uvirili, čo Isus Vsemohuščij.

Tot Vsemohuščij Isus prichodit do mene. Ach s jakoju velikuju nadijeju ždu Tebja Isuse. Jak by nit, jesli takij bude moj Host, kotoryj vsjo možet sdilati: možet zahoiťi rany, i taki, kotory už duže stary, možet potišiti, možet prosvititi, možet osviti, pokripiti, poučiti, napomnuti, možet pomoči moim bližnim, za kotorych budu prositi Jeho. Vsjo možet. O, prijdj Vsemohuščij Isuse, prijdj, ždu Tebe s viroju, nadijeju, ľuboviju, no i žalem, čo tak Velikaho Hostja, ja neraz oskorbil. S pokoroju, ibo ja sama slabost' a Isus Vsemohučnosť, ne dostoin ja k tak Velikomu Hostju. Žaždu, čtoby čim skorše moh privitati toho Vsemohuščaho Isusa, ibo mnoho, duže mnoho maju prositi ot Neho. Isuse prijdj, ždet Tebe ľubjaščee serdce moje. Amiin.

Proslavlenije Vsemohuščoho Isusa (Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Svjat, Svjat, Svjat Hospod Svaoft, Cheruvimov vseviduščaja Premudroste, Prestolom prevyšnij Carju, Hospodstvijam istinnyj Hospodi, Silam nepobidimaja Kriposte, Vlastem, vsemohuščij Vlastitelju, Načalom jedine Načalo, Archanhelom Blahovistije, Anhelom neizrečennaja Dobroto... pomiluj mňa nedostojnoje sozdanije Tvoje«.

»Svjat, Svjat, Svjat jesi Hospodi Bože moj, prečistyj i neskvornyj Sozdatelju vsemohij Tvorče, miloserdija prisnotekuščij Istočniče, hlubino neudozrimaja, vysoto neudobovoschodimaja, širotu nedovidomaja, dolhoto neizmirimaja... pomiluj mňa.« (Dumki iz Akaftista v česť Trojci Sv.)

»Isuse prečudnyj, presilnyj, presladkij, preslavnyj, preľubimyj, predivnyj, pretichyj, premilostivyj... pomiluj mňa. Isuse nadeždo moja, ne ostavi mene, Isuse sozdatelju moj, ne zabudi mene, Isuse pastyrju moj, ne pohubi mene... pomiluj mňa.«

»Isuse silo nepobidimaja, miloste bezkonečnaja, krasoto presvitlaja, ľuby neizrečennaja, pomiluj mňa!« »Isuse vyšnich sozdatelju, nižnich iskupitelju, prešpodnich potrebitelju (pobiditel' zlaho) duši mojej utišitelju, uma mojeho prosvitelju. Isuse serdca mojeho veselije, tila mojeho zdravije.

Isuse moj spasi mňa!« (Dumki iz Akafistisa k Isusu Christu).

Đakuju Tebi o Vemohuščij Bože, čto Ty ponižal-sja k smirennomu rabu. Pereprošaju Ťa, čto ja smil kohda to tak Velikaho, Vsemohuščaho Boha, ot kotoraho sovsim zavisim, oskorbiti, viď odna voŤa Tvoja mohla mňa sečas zniščiti. Isuse, ja viruju, čto vsjo možeš sdilati, ibo »Isus včera i dnes tojže«. Posmotri do mojeho serdca, čto nužno napraviti, čto nužno vyličiti vyliči, napravi... Jesli nužno obnoviti mňa, obnovi mňa soveršenno, daj mni novu silu, nove oduševlenije. Pomoži mni Isuse v tom dili... Pomoži moim nastojatel'am, osobenno Sv. Otcu, našemu jepiskopu, moim srodnikam. O Isuse Vsemohuščij, jak ja smil Tebe prihati do svojego serdca, kohda ono toľko raz bylo pričinou mnohich hrichov? Ja padaju na kolina i molusja: Isuse budi mni milosernyj. O prihod'te vsi Anhely, Archanhely i vsi Nesbesny sily i pomahajte mni proslavl'ati, pereprošati i blahodariti Isusa za veliku ľubov. Isuse nužno mni idti v rabotu, idu s ochotoju, bo Vsemohuščij Boh so mnoju! Ne bojusja žizni, ne bojusja ničoho i nikoho, jesli Isus so mnoju! Pomahaj mni Isuse, ibo »na Tebe nadijachsja, da nepostyžusja«. Idu v rabotu svoju, no cilyj deň moj da budet blahodarenijem za dnešnoje sv. Pričastije, za to, čto Ty moim a ja Tvoim. Amiň.

Idu k Christu Carju ...

Prihotovlenije. Carj-carev pozval mňa na svoju hostinu. Dozvolil mni prijti ku Jeho stolu. Pri toj hostini davajet jak carji zvykli davati darunki, každomu, kto prihodit k Jeho stolu. Jaki to darunki? Taki, jaki tuzemny cari ne možut dati, davajet sam Sebja, svoje Najsv. Tilo i svoju Najsv. Krov. O jakij to čudesnyj Carj? Jakij inyj jest Carj Christos, jak druhi cari. Choča rodilsja iz carskoj familii, iz familii Davida carja, ale iz duže bidnych carskich potomkov. Prečista Diva Maria, Bohorodica, Mati Isusa Christa prinadležala k bidnomu konarju toj familii. Prihodit Isus na svit v bidnych obstojatel'stvach, v stajni, v jaslach. Za korotkoje vremja iz Viflejema dolžen Isus na rukach Materi jak bidnoje maloje Diťatko utikati v Egypet. Tu v bidnoj emigracii živet Carj-carej, jist čornyj emigrantskij chlib, čto zarobit Jeho svjatyj Opikun sv. Josif. V Nazareti Carj-carej dolžen rabotati, jak obyčajnyj robotnik. Kohda stanet učitelem tak ubohij, čto ne majet kuda holovu složiti, a vsetaki cila vselelnaja ješť Jeho majetkom! Luďam dobre robit, no ľudi Jeho vysnivajut, jedny prozyvajut galilejčanom, čto dobre možet byti iz Galileji, druhi: čto možet znati syn tesarja? — jak dumali o Nem ľudi, ne znaja Jeho Božestvo, — zas iny tak dumali, čto s čortom narabjat. Osobenno v poslidnom tyždni mnoho oskorblenij polu-

čil. Sluha udaril Jeho po lici, pľuvajut na Neho, choťatsja s Nim ihrati, čtoby čuda robil, oblekajut Jeho do odeždy, jaki zvykli davati blaznom. Na smich dajut Jemu na holovu korunu — ale iz terňa, jak skazali, »On Carem chotil byti«, do ruk trošľ dajut na smich, čto to carske žezlo. Daže i na krest, jako na carskij tron napišut: »Isus Nazaretskij Carj Judejskij«. Do teper čto my peredumali, nič ne dokazujet Jeho Carstvo. No posmotrim Jeho iz druhoj storony. Ubohij vo Viflejemě, no vse-taki nebo otkryjetsja, čtoby poprazdnovalo rožd-stvo Carja Nebesnaho. Prichodiat tri Cari na poklon novoroždennomu Carju. Čudesa robit, s kotorymi zradžujet svoju silu jak Carj carej. Chodit po morju, odnym slovom utišit silno rozvolnennoje more, ibo On Carj prirody. Četverodnevnomu mertvomu Lazarju liš toľko skaže: »Lazare hrjadí von.« I Lazar vychodit, ibo dal rozkaz Carj žizni i smer-ti. V žizni skazal Isus: »Dadesja mni vsjaka vlast na nebesi i na zemli« (Maft. 28,18). Kohda na kresti umirajet, solnce zatemnijet, zemľa pokolybajetsja, skaľy rozvalujutsja, mertvy voskresli, ibo umiral Carj carej. No najkrasivše preukazalsja v Carstvi svoem, kohda voskres iz mertvych — jak jesli by v rukach deržal prapor pobidy nad každym. Boľše už nıkto nepovredit Voskresšomu Isusu Carju! Poslidňa scena na sviti budet tože toržestvenna, kohda pojavitsja na nebi carskij znak Isusa — sv. Krest, Jeho tron, i jako Sudija-Carj (v mno:

hich deržavach cari i suďat) budet suditi živym i mertvym.

Tot Carj pričhodit ko mni bidnomu poddanomu, bidnomu rabu Svojemu. Choťa On Carj-carej, vse-taki On tak znajet prispособitisja k bidnym, viď ciluju žizň bidno žil, v kruhach bidnych žil, čto i bidny Pudi možut mati doviriye k Nemu. I proto i ja s dovirijem pristupaju k Carju svojemu, čtoby ješče lučše polubiti Jeho, čtoby na boku Jeho bojevati da še za Jeho Carstvo! Velikoje otličije dľa mene, čto ja bidnyj rab možu pristupiti k stolu Carja, i to možu priňati do serdca svojego Samoho Carja Isusa, a to dľa toho, čtoby v serdci mojem perebral tron mojej duši, čtoby carstvoval vo mni.

S velikoju nadijeju, dovirijem pristupaju k Nebesnomu Carju, ibo znaju, čto hdi tak velikij Carj, tam i veliki bohatstva budut. Pravda, Isus možet dati i tuzemny bohatstva, i taki budu prositi, kotory nužny k žizni, no znajuči ich činu, ja v pervych nadijusja na vičny bohatstva. Nadijusja, čto carskim sposobom budu obdarenyj.

Žaluju Isuse, čto ja ne vsehda Tebi služil, čto bylo vremja, kohda ja zloho ducha sluchal, i čerez to v pravdi on byl moim panom. Ach až moroz obchodit mene, čto i takoje bylo kohda to, čto ja služil kohdato tak paskudnomu, prokľatomu duchu Nikohda boľše Isuse, nikohda v žizni ne choču nikomu služiti, toľko Tebi, o, moj Dorohij Carju!

Podaj svoju deržavnu ruku i podnesi mene, čto-

by ja dostojniše pristupil, čtoby bližše dostaleja k Tebi, ja znaju Isuse, čto najvažniše, čtoby ja braŋnu odeždu (blahodaŋ osvjaščajuščuju) mal Po mojej sovisti ja tak znaju, čto ja teper Tvoim poddanym, idu k Tebi ,bo toľko pri Tebi ja blažennyj. Amiin.

Moim Hostem Christos Carj.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Prijdite, poklonimsja Christu Carevi i Bohu našemu« »Svjatyj Bože, Svjatyj Kripkij, Svjatyj Bezsmertnyj, pomiluj nas.« »Prijdite vsi zemnorodni, poklonimsja Hospodu Christu Carevi Bohu našemu!« »Carstvo Tvoje carstvo vsich vikov, i vladyčestvo Tvoje vo vsjakom rodi i rodi.« »Veličajem Ťa Isuse Carju, na prestoli božestva sijaščaho i vsemirnoje slavim Vladinije Tvoje.«

»Carju vikov bezsmertnomu, jedinomu premudromu Christu Bohu poklonimsja i pripadem zovušče: Tebi dadesja vlast' i čest' i carstvo i vsi l'udije Tebi porabotajut, vlast' Tvoja vlast' vičnaja i carstvo Tvoje ne razspletsja; nas bo radi vocarisja predvičnyj Carj Christos (Kondak). »Veličaj duše moja, iže vo vseleknij vocarivšašosja Carja Christa«. »Pojte Bohu našemu, pojte Carevi našemu pojte» ...

»Prijdite, vidim vinnii, hdi carstvujet Christos:

v jaslech jako na prestoli vozleže podajaj mir mirovi; na Golgoti visjaj na drevi pobiždajet jestestva ustavi, na prestoli eucharistijnom nam sprebyvajet krotok i smiren Serdcem, na nebesi sijaž odesnuju Otca vseleknuju obladajet.« (Iz služby Christa Carja).

Dakuju Tebi Carju moj, čto Ty ne pohordil so mnoju s bidnym dišatom! Pri posiščenijach carskich zvykli triumfalny vorota stavľati i tak vitati holovu deržavy. Ja skromniše, ale tim topliše vitaju Tebe Isuse, vsi svoi mysli soberu, čtoby Oni Tebi Carju služili. Žertvujsja sovsim Tebi, carstvuj nadomnoju. Carstvuj v mojih mysl'ach, v mojih očach, v mojej duši, tili, vsi dila da budut pro Tvoju slavu, Tvoim choču byti, Tebi choču služiti. Bud' Hospodom mojeho serdca. Nikohda bolše ne choču nikoho mati v serdci svoem, toľko Tebe. Ostaň so mnoju, ibo kolo mene temnijet, mnoho iskušenijsja, mnogo neprijatelej maju, nuždajusja v pomočnoj Tvojej ruki. Skaži odno slovo jak Carj prirody, da budet tišijina i utišitsja, uspoikoitsja moje razvolnennoje serdce. Isuse Carju, liš pro Tvoi interesy choču borotisja, bo vižu, čto vo sviti vsjo dovremennoje, vsjo miňajetsja. Odimoko služiti Tebi, to jest cinnoje, Isuse Carju, pomoži vsim l'ud'jam, čtoby čim skorše poznali pravdy. Daj mnogim junošam i divicam miss'onarskoje zvanije, čtoby i na tich zemľach, hdi ješče o Tebi ničeho ne znajut, rasprostranilosja Carstvo Tvoje

Carju, poblahoslovi rabotu Vselenskoho Archijereja, čtoby mudro po voli Tvojej upravľal, po-moži zabludšim vernut'sja nazad, čtoby čim skorše ispolnilisja Tvoi slova: »Da budet jedino stado i jedin pastyrj!« Christe da prijdet Carstvije Tvoje v dušach našich, carstvuj v školach našich. carstvuj v urjadach našich, carstvuj v serdcach našej molodeži, carstvuj nad čiloju zemleju, ibo uže davno prišli my na to, čto bez Tebe nit ščast'ja, bez Tebe nit mira, bez Tebe nit kul'tury, nit morali. Christe Carju, Ty naš a my Tvoi. Tvoj choču byti na viki. Amiin.

Idu k Otcevi . . .

Prihotovenije. Jesli doznavusja, čto moj otec, ili mati chočut mňa naščiviti, starajusja jak najkrasivše ich privitati. Obstarajusja, čtoby mali dostojnoje obitališče, daju do porjadku komnatu, daju vyčistiti vsjo, vyporošiti, čtoby ne oskorbilsja otec, čto do nedostojnoho obitališča priprovadil jeho. Podobno i pered sv. Pričastijem ždu Otca Nebesnoho, svojego Boha. Chočet positiť mene, ja sovistno dolžen prihotoviti dostojnoje obitališče, očistiti, vyporošiti svoje serdce. Rob'ju to jesli nužno (v slučaju smertelnoho hricha) v sv. spov'idi. Jesli ne nužno (v slučaju prostitel'noho hricha) choča žalem.

Roditel'am svojim starajusja ukrasiti komnatku.

Ne toľko vyčičšu, no i cvity obstaraju, i dajaki darj prihotovľu. Točno tak dolžen prihotovitisja k sv. Pričastiju. Jak uže duša-serdce čisty, starajusja ukrasiti ich vsjakimi dobroditel'ami, vozderžanijem, pobožnosťami, vyraženijami ľubvi k Bohu. k bližnemu radi Boha, to suť ovity duševny, kotorymi ukrašaju svoju dušu, to možut byti i darami. No možu každyj deň vse čto krasivoho vydumati, čtoby vsehda peredal novyj dar Isusu. Raz spokojnoje, radostno perenošennoje terpinije, zas otpušče-nije oskorblenij, mylostiňa, poučeniye molodeži, bratskoje napominanije, zachranenije druhaho ot hricha, dal druhomu dobru knihu čitati. jesli to vsjo rad! Isusa bylo, tohda budet to krasivyj dar Isusu pri sv. Pričastii.

Čim bliže jest' moment, kohda majet prijti otec, ili mati, tim nervoznijšim stanu, tim bolše radosti maju. Iču, smotrju, ne idut-li uže. Napered dumaju, čto im skažu, jak ich privitaju, jak ich pohošču. I pered sv. Pričastijem starajusja vzbuditi v sebi takoje svjatoje ožidanije. Ne jest' to nervozita, no svjata žažda, čtoby čim skorše byti s Christom. I napered dumaju, čto skažu Isusu, jak Jeho privitaju. Čim lučšij otec-mati, čim bolše možu ot nich oždati, prirodno, čto tim bolše ožidaju ich, tim bolše maju nadii na ich pomoč, potichu, soviti itd. O kto možet mni dati bolše, jak Spasitel'? Kto kripčajšij jak Spasitel'? I proto s najbolšim dovirijem i nadijeju idu pered Christa i ždu Jeho,

jak Dobroho Otea, kotoryj poznajet potreby ditej svojich i obstarajetsja o vsi nuždy, čtoby ditina mohla dosjahnuti Otcem opredilennuju cil': spase-nije!

O kto by ne ľubil takoho starostlivoho otea, ko-toryj by iz času na čas prichodil iz daleka, čtoby viditi syna svojego, doč svoju. Isus — tot dobryj Otec, kotoryj denno prichodit iz neba, čtoby poti-šiti nas. Roditeli ľubľat davati dičam svojim chliba, jadenije, no sebja ne možut dati. Isus davajet nam Sebja vo vidi chliba i vina. Rozdast vsjo, čo ma-jet, svoje Božestvo i čelovičestvo, kto by ne ľubil takoho otea, kotoryj vsjo rozdast svojim dičam. Kto by ne ľubil Isusa, kotoryj vsjo čo najcinnijšoje majet, davajet ne odnomu, no millionam, kto toľko prichodit k Nemu. O Isuse! Ľubľu Tebe, no pomoži mni, čtoby ja Tebe ješče lučše ľubil! Zato i prič-aščajusja, čtoby uboľšalasja vo mni ľubov! Prichodi Otče moj, prichodi, ždet Tebe Tvoja slaba, pokorna, boľna ditinka. Amiň.

Otec vo mni . . .

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Blahoslovi, duše moja, Hospoda, i vsja vnutrennajja moja!« »Chvali, duše moja, Hospoda, voschvaľu Hospoda vo životi moem! Poju Rohu mojemu, dondeže jesm!« »Slava Otcu i Synu

i Svjatomu Duchu i nymi i prisno i vo viki vikov Amiň!« »Tebe Boha chvalim. Tebe Hospoda da kľopovidujem!« »Slava vo vyšnich Bohu i nazemli mir, vo čelovicich blahovolenije!«

Kohda prijdet otec-mati, idem pered nich, po-zdorovim ich, pocilujem ich, radujemsja, i ne zna-jem prijti sejčas k slovu ot radosti. Zaprovadim ich v dom i naslaždajemsja iz ich prisutnosti. Po-dobno robim pri sv. Pričastii. Idem pered Christa, kľaknem pri sv. Pričastii, prijmem v serdce svoje pozdorovim »Slava Isusu Christu!« Vitaj Isuse! Pocilujem Jeho Najsv. Rany i sejčas ne znajem prijti k slovu, kľaknem i naslaždajemaja niskoľko momentov v Isusi Christi.

Ditina začnet hovoriti s roditeľami. Poblahodarit za posiščenije, vyražajet radošť svoju, blahodarit za dary, pereprošujet, vyražajet svoju ľubov i pro-sit i na daľše pomoč roditelej .

Podobno i my skažme: Isuse blahodarju Tebja za to, čo Ty positiľ mene, čo Ty sdilal mni taku ra-dadť! Pereprošaju Ťa za moi časti neblahodarnosti, otpusti mni moi hrihi. Isuse vsjo, čo maju, žert-vuju Tebi (osobenno: . . .) Isuse dozvoli mni, čtoby ja jak ditina vyskaržilsja Tebi (Např. to mni nužno bylo sdilati, a ne udalosja, taku zadaču maju i bo-jusja jej, to mňa bolit, to mni neprijatno itd.). Isu-se dozvoli mni, čtoby ja jak ditina svojemu Otcevi pochvalilsja, Isuse ja čuvstvujusja denno lučšim.

Ja mal mnoho ošibok, a teper pomočijeju Tvojeju ja otučilsja ot nich. Isuse udalasja mni zadača, pomoh ja bližnemu, dal dobryj primir druhim. krasivo molilsja, krasivo sluchal sv. Liturgiju, sluchal propovid', taku radosť maju iz toho vsjoho, no Isuse to vsjo radi Tebe bylo, i sejčas prošu Ťa: pomoi mni borot'sja proti samoľubija, čtoby ja nič ne pripisoval sebi, no vsjo Tebi!

Isuse, Ty Otec, ja ditinka! Najprirodniše jest', kohda slaba ditinka prosit ot Oca. Prošu i ja mnoho-mnoho. Pro dušu, pro urjad svoj, pro tilesnoje zdorov'ja — jesli to vol'a Boža, pro rod' telej, pro živych i mertvych, pro moich nastojatelej, pro moich poddanych. Isuse otpusti mni za smilosť, no ja duže dovirjaju Tebi ibo Ty moim Ocom, a komu majet dovirjati ditina, jesli ne svojemu Otcovi? Ja znaju, čto ne nadarmo jes nas naučil mol'tvu: »Otče naš« , no proto čtoby my vsehda malipered očami, čto v Carstvii Nebesnom Otec život a ne liše Carj. Ne nadarmo ľubil Ty ditej, i skazal jes, čto takich jest' Carstvo Nebesnoje. Ditinka odinoku nadiju majet u otca svojeho. I ja odinoku nadiju majet u Tebe Isuse! Bože! Spasiteľu! Otče moj. No Ty skazal, čtoby my rabotali, ne možno toľko vsjo ot Hospoda Boha ož'dati, nužno i nam rabotati. proto Isuse, to budet sehodnašnim moim lozungom: Molisja i rabotaj! Pomahaj sebi i Hospod' Boh pomožet tebi! Amiin.

Idu k Viflejemskomu Diťatu Isusu.

Prihotovlenije. Kuda ja idu? Tuda, kuda viflejemskije pastyri išli. Išli k vertepu, čtoby poklonit'sja Isusu, novoroždennomu Messii. S jakim čuvstvom utikali, kohda Anhel im objasnil, čto hdi ležit Isusko. I dary vzjali, kotryj čto mal. I ja bižu, idu v chram, idu k Isusu, a to sehodna sebi predstavľaju, Isusa, jak Viflejemskoje Diťatko. Kolo D.tiny tam vižu preščastnu Mater Bohorodicu, jakim naslaždenijem smotrit na miloje Diťatko! Tam vižu opikuna sv. Jozifa, s jakoju starannostiju starajetsja o vsjo, čto nužno milomu Diťatku! Tam vižu i pastyrej, s udivlennymi očami smotrvat na svjatoje Diťa. Slyšu spiv Anhelov: Slava vo vyšnich Bohu... a malyj Isusko s takuju radostiju smotrit na Prečistu Divu, na sv. Josifa, na pastyrej, tak tišitsja anhelam, ciloje obščestvo tak miloje Jemu. A čomu? Potomu, ibo byli čisty. Bohorodica Prečista Diva, čestnija Cheruvim i slavnija — bez sravnenija — Serafim. Sv. Josif muž praveden, to značit svjatyj. Anhely čisty duchi, a pastyri? Pevno, čto tože mily byli pred Bohom jesli Hospod' udostoil ich takoho otličnogo anhel-skoho javlenija i dozvolil im — odinoko im — viditi Viflejemskoje čudo. Byli prosty, nekulturny, ale čisty duši, a Isusku taki ľubjatsja.

I ja prichožu k vertepu, k kivotu, k sv. Pričastiju. Jak smotrit na mene Isus? Isus tak milyj byl

k Pastyrjam, čto navirno dozvolil, čtoby Mati Jeho dala im na ruku Jeho. O, jaki šťastlivy byli! Isusa na rukach deržali, o jak pocilovali Jeho mali ručeatka, o jak posmotrili do Jeho rebesnych očej, a Isus tak tišilsja, bo vidil ich radost', vidil ich ljubov. Isus i mni tišitsja, jesli i ja podobnyj k tomu svjatomu obščestvu. Jesli i mene prijmet Bohorodica, sv. Josif, i Anhely, jak pastyrej do svojego obščestva. Jesli vidat na mni to, čto ja s ditskoju ljuboviju prichožu, čto ja tak tišusja malomu Isusku, to i mni dast Bohorodica Isuska na ruki. Čto hovorju? Na ruki? Oj nit, ja o mnoho šťastlivijšij, jak pastyri byli, ja dostanu Isusa do serdca svojeho. On prichodit jak malyj hosť do mojeho serdca.

Isusku, idu k Tebi s radostiju, bo ljub' tu, bo znaju, čto označajet pro nas Tvoje Roždestvo. Znajem, čto čma duševna prošla, ibo zasvitilo Solnce Pravdy, znajem, čto spasenije blizko, bo Messija uže tut. Tvoim Roždestvom začinajetsja novoje čislenije kalendarja, začinajetsja novyj duch, začinajetsja sloboda otkuplennyh ditej... Idu Isusku k Tebi so duševlenijem, ibo ot Tebe — kohda urvižu Tebe v jaslach ležati, — naučusja duže mnoho takoho, čto pro moju žizn' potrebuju. Idu k Viflejemskomu Isusku, ibo duže potrebuju ducha viflejemskoho! Nadijusja na to, čto i ja budu mat' taku radost', toľko blahodatej, jak mali pervy umoliteli vo svjatoj noči. Žaluju za vsi hrichi, kotorymi ja nevinnoje maloje Dičatko Isusa oskorbil. Upo-

korjusja, ibo vo viflejemskij vertep liš pokorny možut vstupati. — Prichodi, Dičatko Isus, v moje serdce, choču Tebe tak milo privitati, jak milo privitala Tebe Bohorodica, jak milo Tebe privital sv. Josif, Anhely, Pastyri, choču tak svjato pričastisja, jak svjaty pričastčalisja. I jesli to i ne udastsja mni, vsetaki choča želanije maju takoje, čtoby pobožnosti vsich svjatyh sojedinitisja vo mni, i čtoby takuju sojedinennoju pobožnostiju prijal ja Tebe, o Doroha Ditino, do serdca svojego. Pomoži mni, čtoby ja iz dňa na deň lučše pričastčalsja, iz dňa na deň svjatijšij, čistijšij, pokornijšij byl. Amiň.

Viflejemskij Isus tišitsja mni. (Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Nebo i zemlja, nyni toržestvujuť, anhely, ľude veselo prazdnujuť, (bo) Christos rodilsja, Boh voplotilsja, Anhely spivajuť, carije vilitajuť, poklon otdajuť, pastyrije hrajut, čudo, čudo povidajuť« (Kofadka).

»Čto Tebi prinesem Christe, jako javilsja jesi na zemli, jako čelovik nas radi? Kajaždo bo ot Tebe byvsich tvarej (sotvorenij) blahodarenije Tebi prinosit: (a to) Anhely: pinije, nebesa: zvizdu, volsvi (Trije Cari): dary, pastyrije: čudo, zemlja: vertep, pustyňa: jasly. (Stichira.)

»S nami Boh, razumijte jazyci i pokarajtesja,

jako s nami Boh!« »Jako Otroča rodilsja i Syn da-
desja nam, jako s nami Boh!«

»Slava vo vyšnich Bohu ina zemli mir vo čelovi-
cich blahovolenije!« »Tainstvo st.annoje vižu i pre-
slavnoje, nebo, vertep, prestol Cheruvimskij, Divu,
jasli vmistinišče, v n.čhže vozleže nevmistimyj
Christos Boh, Jehože vospivajušče veličajem.« »Iz-
bavenije posla Hospod' Iucem svoim!« »Veličaj
duše moja vo vertepi roždšahosja CarjaChrista!«

Viflejerskij Isuse, Ty teper vo mni, moje
serdce služit misto jaslej. Tak tišusja Tebi, tak
radujusja, čo Ty, miloje Dičatko Isus, vo mni. No
Isuse, či dobri čuvstvuješja u mene? Vo viflejers-
skom vertepi cholodno Tebi bylo, a v moem serdci?
O, Isuse, jake moje serdce? Ja nadjusja, čo hor-
jača moja ľubov hrijet Tebe. V jaslach bylo tvrdo,
kol'ačo ležati, a v moem serdci? Jake moje serd-
ce? Ne jest' tvrdoje k bidnomu, ne jest' samoľubi-
voje, maju ja sočuvstviye k druh'im ľuďam? Po-
mjakne moje serdce na vid bidy bližňaho? O Isuse,
v jaslach tvrda soloma byla, ja obstarajusja, čo-
by v mcem serdci byli cvity moich dobroditelej,
čto by v serdci moem prijatno bylo Tebi. Isuse, Ty
iz Viflejema dolžen byl utikati, ibo Irod, chotil Ta
ubiti. Choroni Bože, čto by Ty kohda to prinužden
byl utikati iz mojeho serdca! Ja ne choču byti Irō-
dom! Nikohda ťažkij hrich ne sdilaju, ibo toľko
ťažkij hrich vyženet Tebe iz serdca mojeho. Nit,
ja to choču Isuse, čto by Ty vsehda ostalsja u mene.

Isuse, vitaju Ta, blahodarju, čo Ty prišel do mo-
jeho serdca! Dozvoľ, čto by ja pociloval Tvoi maly
ručeatka. Ach Isuse, kohda vižu sii mali ručki,
mimo voli prijdet mni na um to, čo sii mali ručki,
kohda vyrosnut, každomu liše dobre budet robiti,
blahosloviti, hojiti, i malych ditej pohlad'at, a vse-
taki, vsetaki za to dobre, sii ruki budet klincami
pribity na krest. A ja tože pričinoju toho, i pro
mene terpjat sii ručki, ktori i meňa stol'ko raz
poblahoslovili. Sii maly nožki, o skoľko oni budet
choditi za zabludšoju ovoču. Po debrach, po ho-
rach budet choditi Isus, jak Dobryj Pastyrj, po-
stojanno po dorohach, čto by učiti, potišati, hojiti
ľudej, a vsetaki i sii nožki, kohda-to nemiloserdno
budet pribity klincami ku krestu, a ja tože maju
v tom učast'. I pro mene, pro moi hrichi, pribili no-
hi Isusa. Prituľu Isuska k serdcu svojemu i slyšu
bijenije Jeho Serdečka, i prijdet mni v um, čo
každe bijenije to iz ľubvi k čeloviku stavajetsja, a
vsetaki toto Serdce pro nas budet kopijem probo-
denoje. A može pravi pro moi hrichi to stalosja?
Prituľu nebesnoju krasotoju osijanmuju holovku
Isuska k hruďam svoim, i prijdet mni v um, čo
v sej holovi vsi mysli napravleny k ľubvi Boha i k
ľubvi čelovika, a vsetaki sija holovka, kohda to
terňovym vincem budet obvita, i sii voloski krovju
budet zafarbleny. O Isusku, jak hanb'usja, čo i ja
vinovatyj, čo i ja pričinoju nemiloserdija, nebla-
hodarnosti k Tebi . . . Isuse. žaluju za to, i obiščaju,

čto v budučnosti, nikohda bolše ne budu oskorbľata Tebe hrichami.

Isuse uči mene, Tvoi jasla suť katedroju Učitel'a. I čto učusja ot Viflejemskoho Isusa? — Ditino moja, bud' čista, jak maloje diča nevinnoje! Smotri, Moja Mať, moj Opikun, Pastyrije, jak čisty, i pro to mily mni.

Ditino, bud' pokorna, smotri na Mene, ja Hospod' vselennoj, a vsetaki jak upokorilsja, prjal na sebja zrak raba, ditinkoju stalsja, čtoby priobristi tvoje doviriye. Ne bojsja Mene. Jesli bojišjsja Boha Sudii, i ne smiješ ani posmotriti na nebo, ne smiješ ani hovoriti s Bohom, očajal Ty pod vlijanijem hrichov svoich, ja tebe zaprošuju, prijdi Ty k Viflejemskomu Dičatku, a s Nim ihrajsja, s Nim hovori, i bud' pevnyj, čto koli priobriješ ľubov Viflejemskoho Dičati, priobril Ty i ľubov Sudii!

Bud' čelovikom »niščoho ducha«, posmotri, Ja moh roditisja v palati, a rodilsja v stajni, ibo čotil priobristi doviriye ľudej, a bolšinstvo ľudej sut bidny. Bud' prostoho charaktera, jak pastyri, prostoj charakter, to značit čistyj charakter — takich ľubl'u. Dovirjaj v Boha, jak ditina dovirjajet v otcu svoem. Ne zabuď o spasenii duši svojej, ibo velikoje to dilo, koli ja ostavil bohatstvo neba a prišel v stajnu do bolota, do solomy, meždu pavutinu, liš pro to, čtoby tebe spasti!

Đakuju Isusku za nauku. Poznal ja viflejem-

skij duch, v tom duchu choču rabotati. daj mni svoje blahoslovenije. Amiň.

Isus, Syn Prečistoj Divy budet moim Hostem.

Prihotovlenije. Hosta čekaju, duže miloho Hosta, Isusa Syna Prečstoj Divy Marii. Dozvol' mni, Isuse, čtoby ja teper vo fantazii predstavil ne toľko Tebja, ale i Tvoju Mater. Ja choča pričasčaju toľko Tilo i Krov Isusa, no vsetaki možu sebi predstaviti, čto na hostinu do mene prihodit i Mati Nebesna, i vpročem Ona i tak blizka pri každom sv. Pričastii, vid' kohda prinimaju k sebi Najsv. Tilo i Krov Isusa Christa, znaju to, čto Tilo i Krov Isusa Christa proischodit iz tila i krove Prečistoj Divy Marii, ibo Ona byla svjatym, živym Kivotom, iz Kotoroj rodilsja Spasitel'. Voplotilsja! Tilo, ploť čudesnym sposobom dijstvijem Ducha Svjataho Isus polučil odinoko ot odnoj Najsvjatijšoj osoby Prečistoj Divy. Proto ne sme daleko ot dijstviteľnosti, jesli to skažem, čto sv. Pričastijem soobščajemsja s Christom, Jeho Najsv. Tilom i čto to jest zasluhoju Bohorodicy. O jaku radost' maju, čto ja budu mati pri Dorohom Spasitel'u i Jeho Mať za hosta.

Isus Syn Marii! Jaki krasivy dumki prihodať na um. Vižu Bohorodicu jak so sv. Josifom hotovitsja vo Viflejem, čtoby dati zapisatisja podľa ras-

poržajenija cisarja. Viflejem, svjata noć. Nit ščastlivijšoj osoby na sviti, jak Bohorodica! Mati Messii, buduščja Carica Neba! Ona možet skazati svojemu Synovi, naraz i to, što Bože moj, i to, što Syne moj! Jak naslaždajetsja v čudesnoj Diti ni, kotora prinosit spasenije dia čelovičestva. Navirno dolžny byli za niskoľko dnej ostati vo vertepi. Navirno kohda krasivo bylo, sidila Bohorodica i pri vchodi vertepa, na rukach s Malym Isusom. Videla pered soboju horod Viflejem, s osvitlennymi kraisivymi domami. Jesli sravnjala svoje ubožestvo s bohatstvom svita, to vidila veliku raznicu . . . vertep — a palaty. No vsetaki, ani na moment ne žaždala za bohatstvom, vid' na rukach mala Isusa, to je Bohatstvo nad bohatstvom! Čto jej nužno, jesli Isus na rukach? Jej Isus dost' byl. O Isuse, jesli by i ja tak ľubil Tebe, jak Tvoja Mati ľubila Tebe! O, jesli by i mni Isus dost' byl! ščastiva Mati idet do chramu Jerusalimskoho prositi očišćenije, choća Ona je čestnijša ot Cheruvim, i slavnijša bezsravnenija Serafim. Čistijša jak najjasnijši Anhely. Vsetaki idet, čtoby primir dati na poveržanije zakona. Štritenije s bohobojnym sv. Simeonom, proročestvo: »Sej ležit na padenije mnohim v Izraili« Tvoje Serdce meč projdet. Znala Ona to, što byti Materju Messii, to označajet byti Cariceju mučenikov. No hotova priňati vsjo, hotova byti Sostradatelnicuju!

No poka prišli by najťažši dni, naslaždajemsja

napered v radostnych dnach Nazaretskich. Zaklopkajme do domu nazaretskoho, hdi sv. Semja živet.

Dveri nam pričhodit otvoriti Prečista Diva Maria. Mati Isusa. Tišitsja našej naščivi, ochotno preukážet nam Svojego Syna. Ihrajetsja s Nim, vozmet Jeho na ruki, počilujet, pritulit Jeho Najsvjatijšu holovku k Serdcu svojemu, vozmet ručki Jeho do svoich, pohladit ličko Jeho, smotrit do nebesnych očej Jeho.

Kohda Isusko uže bolšij, pomahajet, robít vsjo, što nužno. Otneset ručnu robotu, što Mati sdilala, pomahajet pri roboti sv. Josifu. A Bohorodica posli obida, kohda svoi domašny roboty skončila, prinesla svoju kudeľu do rabotnej komnaty sv. Josifa, sjadnet sebi i prjadet i naslaždajetsja vo svoem Syni Isusi. Jak trimet derevo, jak davajet sv. Josifu molotok, jak idet prinesti klinci, jak sobirajet triski, a lehko možljivo, što jesli mal' času (kohda ješčje i menšij byl) iz trisok — podľa legend — robil sebi krestiki. Navirno porozumila to i Bohorodica, kotora byla Nevistoju Duchu Svjatoho, kotoroj pravi proto Duch Svjatyj duže mnoho objasnil.

Isusko i vody prineset do kuchni, i zametet kuchňu, ne hańbitsja roboty. Tot milyj Syn Bohorodicy, teper majet prijti ko mni vmisti s Materju svojeju. Tot, kotoryj pervoje čudo v Kani Galilejskej na prošemije Materi svojeju sdilal, kotora často tišilasja, kohda slyšala o Syni svoem, što povsjudu dobre tvoril, kotora tak smutilasja v poslednoj sed-

míci žizni Isusa, kohda slyšala: teper zradil Juda, teper ot jednoho sudii do druhoho vedut Jeho, teper bičovali, na smerť odsudili, ternem vinčali, krest dajut na pleče. I Ona idet viditi Jeho, musit stričatisja s Nim. I stričajetsja! Očami hovorjat i Syn i Mati. Čto mohla hovoriti Mati, kohda vidila Syna s krestom na plečach? Synu moj, ta to zaslužil Ty ot ludej? Za to, čto Ty vyhojil rany, oni Tebe bičovali, poranili, za to, čto Ty potišal, každomu dobre sdilal, za to Tebe opl'ivali, za to, čto Ty kresty bolizni izbiral iz pleč ludej, za to Tebi lude dali tak čažkij krest na pleče! O Synu moj, počemu tak mnoho neblahodarnosti dolžen Ty perčerpiti? Počemu tak nespravedljivo suďat Tebe? Ach Synu moj, tak sočuvstvuju s Tobju, nevyskazannym sposobom l'ubl'u Tebe za Tvoju veliku l'ubov k čelovičeskomu rodu. Da budet voľa Boža, Hospod' Boh to dozvolil, dolžna uspokoitisja. A čto dumal Isus, kohda vidil b'raču svoju Mať? Ach Mati moja, Ty jedina iz vsich Materej, kotora tolko dolžna terpiti i pro Syna, i pro čelovičestvo vmísti so Synom. Ty odinoka na sviti, kotora maješ viditi Syna svojego, jak nese trumu svoju (šibenicu, visil'sče — krest), v kotroj za živa Jeho pochovajut. O Mati skolkó natrapilasja Ty v žizni so Mnoju, a teper Ja ostavlaju Tebe samotnu, no ne bojsja, ne ostavl'u Vas sirotami, tim pače ne ostavl'u Tebe. o Doroha Mati, sirotaju! Budeš mati ochoronu i nebesnu i tuzemnu! Ješče malo poterpiš, neodovha uvidiš voskresšaho

Syna, ješče malo požiješ a budeš Cariceju Neba... Bud' sina, o Carica mučenikov! — Porozumilsja, poznali dumki, pokripilisja. Isus dalše išel s krestom a Mati vyprovadila Jeho na horu Golgotsku. I stojala pod krestom i ostala stojati, ibo silna byla. Isus peredal Mať svoju v osobi sv. Joanna vsim nam: »Se Mati tvoja«, »se Syn Tvoj«. I žňali iz kresta Tilo Isusa i dali na jej lono. Vidila Jeho snova, navirno prišlo Jej v um, kohda nosila Jeho na rukach, ale jakij rozdil. Davny mily ružovy ručky, teper podiraveny, poraneny, b'łady a strašno skrovaveny. Nohy skrovaveny, Serdce probitoje, holova dookola poranena ot ternovoho vinca, oči zaperty, ale ne zamiila, byla silna — pravda dolžna pobiditi! Ukažet ješče moj Syn, čto čim jest On. Doždalasja, — voskres Isus. I radovalasja i radujetsja teper v blizkosti Syna v nebi jak Carica Nebes...

O Dobryj Syne Marii, Isuse, ždu Tebe, s l'ubovju ždu Tebe i Tvoju Mať v hosti, ibo maju priležitosť pohovoriti s Vami i mnoho naučitisja. Prichodi v mojem serdci nit Iroda, ne treba budet utikati v Egypet. Nit Judy, kotoryj by zradil Isusa. V moem serdci nit Pilata, kotoryj by odsudil Isusa, nit katov, kotory by pribili na krest Isusa. L'ubov, pokora, žažda, vira, nadija, žal' to vsjo pomišano u mene, a iskrennoje želanije, čtoby Bohu milo pričlašalsja, dobre namirenije maju, choču pokripitisja. Prijdi Isuse, Syne Prečistoj Divy Ma-

rii, prihodi v hosti i Ty Mati Isusa, vid' Ty ľubiš posiščati tich, kotory ľubl'at Syna Tvojeho, kotory holosjatsja meľdu ditej, kotory nazyvajutsja D'itmi Marijanskimi. I ja choću byti Tvojeje ditinoju, bo znaju, koho Ty pokrývaješ svojim pokrovom, tot spasenyj budet, to choću i ja. Amiň.

V obščestvi Isusa i Prečistoj Divy Marii.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Radujtesja vsi ľudije, radost nam s neba spadaje, veselaja nam novina, porodila Diva Syna, Maria, Maria, Maria!« (Kol'adka).

»Vsi ľa chory nebes Dvory Trojce slavľat: Svjat, Svjat, Svjat Hospod' Boh, Svjat, Svjat, Svjat, Christos Boh, Svjat, Svjat, Svjat, Duch Svjatyj Safaoft!«

»Veličajem ľa životdavče Christe, nas dľľa plotiju roľdšahosja ot beznevistnyja i prečistyja Divy Marii.«

»Positil ny jest svyše Spas naš, Vostok vostokov, i sušči vo tmi i siňi obritochom istinu, ibo ot Divy rodisja Hospod'« (Svitilen).

»Prijdite, vospoim Mater Spasovu, po roľdestvi paki javľšujusja Divu, radusja Hrade oduševlennyj Carja i Boha, v nemže Christos poživ, spasenije sodila, s Havriilom vospojem s pastyrmi proslavam zovušče: Bohorodice, moli iz Tebe Vopľoščenko, spastisja nam.« (Stichira na Chvalite.)

Ja prijal do serdca svojeho Isusa, Syna Prečistoj Divy Marii. Ja tak dumaju, čo kohda s ľuboviju zovu Bohorodicu, Ona tože sluchajet na mene i blizko mene jest, ibo Jej, jak Carici neba, tak lahko dostatisja vsjuli tam, hče Jej Syn. Blahodarju Tebe Isuse za to, čo udostojil Ty mene i prišel v moje serdce. Poblahoslovi mene, pomoži mni s takimi dumkami zanimatisja, kotory Tebi mily, kohda razmyšľaju o Tebi, jak o Syni Marii . . .

Isuse, tak ľubila Tebe Mati Tvoja! Tak tišilasja Tebi, ihralasja s Toboju, pocilovala Tebe, pritulila Tebe k serdcu svojemu. Ach jakij to krasivyj obraz, Isus na rukach Prečistoj Divy Marii. Tak blizkij nam vsim, i najmenšoje dľľa polubit tot obraz, ibo v nem poznajet Ditinku, kotora tak ľubila Mater svoju, jak i tuzemna ditinka. Isuse, tot krasivyj obraz povtorjajetsja teper v mojej duši. Bohorodica peredala mni Syna Svojeho. Beri Ditinku, ihrajsja s Neju, ibo ja maju robotu! I ja Isusku teper možu ihratisja s Toboju. Pociluju Tvoi ruki, kotory stoľko raz poblahoslovili mene.

Bohorodice! Nauči mňa tak ľubiti Isusa, jak Ty ľubila. Ty ne zavidila bohatstva tuzemny, ibo Ty mala Isusa, Tebi Isus dost byl. O jesli by i ja naučilsja na siju mudrost, čo jesli Isusa maju, vsjo maju, a jesli Isusa ne maju, nič ne maju, choť by duže bohatym byl.

Isuse! Ty ne haňbilsja roboty, Ty pomahal radostno Materi i ja ne budu hanhitisja roboty, i po-

možu mamki, otcovi, bližnemu, osobenno, jesli v bidi svet, ne zabudu biti im blahodarnym, vid' tak mnoho možu ďakovati rodiťam.

Mati Nebesna! Isus peredal Tete nam na kresti. Ty naša, nezabud' to! A slyšu, jak Bohorod'ca mni hovorit: Ja ne zabyla, čo ja Tvoim, čo či ty ne zaryl. čo ty moje diťa? či tak žiješ, jak svidčitsja k ditini Marianskoj? Prosiš, čtoby ja byla dobra k tebi. Ja dobra k tebi, ale či ty dobre diťa ko mni? Liš tak možet biti meždu nami harmoničnoje porozuminije, jesli pokaješsja.

Isuse nauči meňa ľubiti istimno rodiťalej, tak jak Ty ľubil svoju Mať. Rozumno ľubil, jesli išlo slovo o ispolneni'e dolžnostej k Otcu svojemu, Ty to skazal, čo prežde vseho nužno povinovatisja Otcu Nebesnomu. To porozumila Mati Tvoja. bo rozumna Mati byla. O jesli by to pozorumili rodiťeli, čo jesli Isus zovet v svjaščenstvo, v monašestvo. čo tohda oni radovatisja majut. s radostiju majut dati sohlášenije, a ne tak robiti. jak odna mati skazala: Ditino, radše choču ťa v'idiťi v truni, jak v monastvi. Zaryl ta mati, čo ditina v pervych prinadležit Bohu. O nauči nas, Isuse, na taku rozumnu ľubov k rodiťelam, i k diťam.

Isuse. te-li podumaju na prošloje. jest' čo žalovati: Ne hyl ja vsehda rozumnyj zabl' hvti blahodarnym k rodiťelam, ne pomohol. holovetvj byl, hrubvi byl. zaryl ja často i to, čo Bohorod'ca moja Mati. No teper obnovľajusja v toj viri i choču

začati novu žizň, na jaku Ty mni dal primir Isuse, Syne Marii. Daj mni svoje blahoslovenije! I Ty Boža Mati ,bud' častym moim hostem! Choču biti často v Tvoem občestvi, ibo tam naučusja svjatošti. A ja choču biti svjatym, ibo choču spastisja. Amiň

Idu k Isusu — Bratu mojemu.

Prihotovenije. Jak to? Isus moj brat? Ješče take ja nikohda ne slyšal! Ja maju tak velikaho Brata? Mni Isus Spasitel', moj Boh, razom i brat? Tak jest'! Čtoby dila dobri porozumili, idim do vičnosti. Isus ne byl vsehda moim Bratom. Isus jak Druha Osoba v Trojci Svjatoj, poka ne vplotilsja, byl tolko Bohom moim, jesli by ja byl tohda žil, kohda ješče Isus ne byl na zemli, to ja by na Syma Božaho nikohda ne smil takoje skazati, čo On moim Bratom, a to proto, bo tohda my ješče ne mali meždu soboju nijakij titul na bratstvo. No kohda Isus iz ľubvi k nam prijal na sebja zrak raba, to jest' vplotilsja, iz Boha stalsja Bohočelovikom, tohda už stal moim Bratom po ploti. My vsi ľudi na sviti braťa, a to potomu, bo vsi my ot jednogo praotca Adama, i po Adamu, bo vsi my ot jednogo srodniki, to jest' prinadležim k velikoj rodini čelovičestva. A naskol'ko Isus tože stal členom čelovičestva, čerez to stal našim Bratom.

O jak hordy možem my biti, čo my majem Boha

za Brata! O jak miloje to slovo, čto my možem skazati: Isuse, Hospodi moj i Brate moj! No toto znaniye majet mene upokoriti i vobuzdati. Upokoriti, ibo brata majut byti k sebi podobny. No jesli ja podumaju na to, čto ja bratom Isusa, to sejčas dumaju na to. A čto skazet na to Isus? Ja hordyj na Brata-Isusa, no jak smotrit Isus na svojego brata-sestru tu na zemli? Či i Isus budet na mene po čelovičeski skazano »hordyj«? O, ne viruju, ibo ja tak daleko ot soveršenstva. I proto s pokoroju, s žalem v serdci pristupuju k Tebi, o Nebesnyj Brate, izviñ mni, čto ja smiju toto bratstvo spom.nati. No proto idu k Tebi, čtoby Ty, Brate Nebesnyj, pokripil mene, čtoby ja nabral ot Tebe sily, soveršenstva, viry, nadiji, ljubvi, čistoty, čtoby ja dostojnym bratom byl. Ja znaju, čto ja nikohda ne možu podnestisja v soveršenstvi k Tebi, bo Ty, Isuse, netol'ko Brat, no i Boh moj, no vsetaki ja dolžen stremitisja k tomu, ibo Ty Sam skazal: Budite ubo soveršeny, jakože Otec vaš nebesnyj soveršen jest' (Maft. 5, 48).

I proto ja uže i napered vobuzhdajusja, tišusja, čto Ty možeš podnesti mene, jak Brat pomoči bratovi v težkostach, potišiti v smutku, vyličiti v choroči naučiti v neukosti, čtoby my jak členy odnoj familii, jak brata vjedno byli vo vičnosti.

Idu k Tebi, Isuse, s bojazneju, i viroju i nadijeju i dovirijem, i žalem, ibo jest' čeho i bojatisja, jesli podumaju na svoju smilosť, čto ja jak čelovik pri-

mimaju Tebe v svoje serdce, no jest' na čto i nadijatisja, ibo Ty nas takoju ljubivju zoveš na siju hostinu, a kto by ne išel rad na hostinu Carja, kotoryj pri tom i brat jest'. Pomoži mni dostojno pričastisja, čtoby vsehda moh ja smilo posmotriti na kivot i skazati: my s Isusom v najlučšom sojuzi, v bratskom sojuzi. Prijdi, Isuse, prijdi, ždet na Tebe s ljubivju Tvoj bidnyj tuzemnyj, obtorhanyj, ubohij brat (sestra), kotoryj liš proto smijet k Tebi priiti, ibo podľa sovisti mojej maju vsi uslovija, kotory trebujutsja k sv. Pričastiju. Prijdi, Isuse, ždet Tebe ljublaščoje bratskoje serdce. Amiñ.

S Bratom Isusom vjedno.

(Blahodarenije.)

Hospod' moj i Boh moj! Dozvoliš skazati i to, čto novijše bohoslavy často uživajut: Isuse, Brate moj! Kuda Ty dostalsja? Prišel jes do bratskoho serdca, no skaži mni, či ne sklamsja Ty v tom bratstvi? Či nachoditsja u meña taka istinnaja bartska ljubov? Či maju takoje doviriye k Christu, jak k Bratu zvykli my mati? O jak maju tišitisja, čto Nebesnyj Brat u meña jest'. Jak dobri mni siroti tuzemnoj. Pomali už nikoho ne maju kolo sebe. Ludi, srodniki pomali ostavl'ajut mene, perechodat do vičnosti, tak čuvstvujusja pomali jak sirota, čužij tu na zemli. O jak dobri mati Brata, kotoryj porozumijet svojego slaboho tuzemnoho brata

(sestru). Isuse, Brate, smotri ra moje serdce! Jake ono puste, jak skoro bijet ono na vid dočasnych rícej, a jak slabo bijet ono na vid chrama, na vid sv. Liturgii. O Brate, prošu Tebe, zreformuj moje serdce čtoby ono napolnennoje bylo s l'uboviju k Tebi, o Nebesnyj Brat moj! Posmotri, Isuse, na moi dumki, jak rostrjaseny, jak malo dumaju na Hospoda Boha, jak malo starajusja so svojim Bratom Isusom, otpusti mni za sije nevirstvije, za nederžanije srodníčestva s Tvoim duchom, s Tvoimi naukami. Isuse Brate moj, otpusti mni slabomu sotvoreniju!

Isuse, o kripkij Nebesnyj Brate moj, posmotri dobri do mojej duši, posmotri na moje tilo, posmotri do mojej kvartiry, posmotri do mojej raboty, prošu Tebe napomni mene tak, jak zvyk brat brata napominati brata (sestru), čo v čim nužno mni stali lučšim, v čim nužno mni napravitisja.

Isuse, Nebesnyj Brate! Liš jednoho bojusja, čtoby ja na viki nebyl zatračenij. Ja by tak chotil naslaždatisja kolis s Toboju vmisti v Tvoem Carsvii, no poka ja na zemli, ja vsehda ješče nepevnij, či ja budu kolis s Toboju. Skaži, Brate moj, čo maju dilati?

A v svojej duši slyšu duchovnyj otvit: Isuse otvičajet: Brate-sestro, tišusja, čo ty s takim dovirijem prosíš Mene. Ne hnivajusja, čo Ty nazyvaješ Mene Bratom, ja tim i javlajusja, dl'a Meňa boľšuju radostiju bylo prijati na sebja zrak raba,

dl'a Meňa velikoju radostiju bylo, čo ja moh tak rabotati, žiti na zemli, jak i ty žiješ, rabotaješ. Tak žil ja, jak i ty žiješ, vo vsim podobnym stalsja k tebi, liše v odnom nit, a to hrích ot Meňa daleko. Prosišsja, čo maješ robiti, čtoby ty spasennyj byl? Bojišsja pekla? Oj brate sestro, ne škodit to, jesli ty bojišsja pekla. Strach ot pekla ješče nikomu ne poškodil, naoborot, tot kto bojišsja pekla i ne chočet tam dostatisja, i žijet tak, čtoby do pekla ne dostatisja, tot i ne dostanetsja do pekla, ibo do pekla tot pojdet, kto ne starajetsja s peklom, kto ne starajetsja s nebom, s Bohom, so zapovid'ami. Liš ne smiješ otčajati, liš rozumnym dolžen byti. Vpročem maješ Cerkov, maješ svjaščennikov oni tolkujut tebi sii riči ,posluchaj ich i bud' spokojnyj s ich naukoju. Chočeš bratskoje napominanije? Sluchaj na holos sovisti. Čerez holos sovisti — jesli staraješsja s tim holosom — ja vsehda hovorju k tebi, jesli pojdeš za čim dobrym holosom, kotoryj na dobre napominajet tebe a choronit tebe ot zloho, to znaj, čo to moje bratskoje napominanije. Nit tam masilstvija, je to l'ubeznoje napominanije. Jesli poderžiš, budeš ščastlivyj, jesli ne poderžiš: tvoja bida. — Ďakuju, Isuse, že poučenije, pomahaj mni i v budučnosti, pomahaj mni perenesti čažki kresty, pomoži mni v tom . . . dili, čtoby ja na salvu Božiju žil i rabotal i kohda to s Toboju. Isuse, tišijsja na viki. Amiň.

Isus, Nazaretskij Robotnik, prihodit ko mni.

Prihotovlenije. Prihotovl'ujusja k sv. Pričastiju. Sehodna predstavl'u sebi Isusa, jak Robotn.ka v Nazareti.

Predstavl'u sebi Isusa v roboti. Pomahajet sv. Josifu. Perejdet vsi stepeni učenija remesla. Napered pomahajet sv. Josifu jak učeň. Učitsja robotu. Posemu Isus je už tovarišom, pomočnikom, kotoryj pomahajet, no v slučai potreby i samostojatel'no rabotajet. Konečno vižu Isusa, jak majstra tesarja posli smerti sv. Josifa. V rukach sokyra, doloto, molotok, pilka, desky, podl'a potreby. Isus sohnetsja k raboti, kohda mirjajet, kohda nužno rizati, struhati, rubati. Potitsja pri roboti, kohda cilyj deň ot rana do večera robit, liše v poludne na obid perestanet rabotati, čtoby pomolivšisja poobidoval skromnyj obid. Ruki Isusa zmozoleny, stverdnuty ot roboty. Pri roboti je spokojnyj, točnyj, sovistnyj, robit krasivo, pril'žno. I pri roboti dumki Jeho často lefat k Otcu Nebesnomu, ibo ne liše molitvu, ale i vsju robotu svoju žertvujet na slavu Božiju.

Nedavno ja prihotovl'alsja k sv. Pričastiju i ja ožidal k sebi Christa Carja, a nyni ožidaju Christa Robotnika. Ta jak to možljivo, čtoby On byl razom i Carem i Robotnikom? Tak jest, Christos jest i Carem i Robotnikom. Isus Christos. choťa Carj

Neba i zemli, vsetaki ne styditsja za fyzičnu robotu. Ne styditsja vzjati do ruki molotok, pilku, sokyru. Ne styditsja kresati, bo robota to čestnoje zaňatije. To i dl'a mene majet byti primirom, čtoby ne styditsja nijakoj čestnoj roboty, ni tilesnoj ni duševnoj. Isus jak Nazaretskij Robotnik dal primir na fyzičnu robotu, jak Učitel' dal primir na duševnu robotu. On ot Otcu Nebesnoho naučilsja sej pril'žnosti, ibo Otec Nebesnyj postojanno rabotajet. Hospod' Boh jest Sama aktivita (dijatel'nost'). Hospod' Boh postojanno zaňatyj. Po čelovičeski skazano Hospod' Boh postojanno snova tvorit svit i vse, čto na sviti jest. Inače svit by ne stojal. Hospod' Boh dolžen vsjo deržati, vozderžati, tomu i nazyvajem Hospoda Boha »Vsederžitелеm« a Jeho vozderžanije svita, nazyvajem druhim tvorenijem (Pervoje sotvorenije bylo, kohda sotvoril svit). Tot Isus, primir vsich robotnikov, prihodit do mene, čtoby peredalsja mni soveršenno, čtoby ja perebral ot Neho duha roboty, duha socialnoj spravedlivosti, socialnoj ljubvi. Ja dolžen jak i Isus ociniti robotu každyho čelovika, ibo robota každyho čelovika naskolko jest čestna. pomahajet k tomu, čtoby tut na zemli ludi mohli v pokoju žiti, odin druhomu pomahati. Ibo my nuždajemsja v pomoči od n drugoho. Zemledilec nuždajetsja v pomoči horodskoho čelovika, urjadnika, remeslenika, horodskij čelovik nuždajetsja v pomoči zemledilca, oboj nuždajetsja v rozumnyh voždach,

nastojateľoch. My vsi braťa v Christi, nas vsich sorediňajet Christos Nazaretskij Robotnik i Učitel.

Tak tišusja, čo Isus ne liš Carj, no i Robotnik, bo čerez to On prstupnyj dľa každoho osobenno dľa robotnikov. Na sviti bolšinstvo ľudej majet čestnoje zaňatije i čestnyj titul: robotnik, to samoje maje i Isus. Na sviti bolšinstvo ľudej majet zmozoleny, tverdy ruki ot roboty, taki ruki majet i Isus, kotoryj svojeju rabotuju zarabotal na svoj chlib, i na chlib Materi Svojeje. I Mati Nebesnaja rabotala svoju domašnu rabotu, i Isus rabotal. I ja dolžen rabotati tam, kuda mňa Hospoď Boh postavil. Vsi istinny podražateli Isusa rabotali, i ne jili nadarmo. Sv. Apostol Pavel skazal lezung, kto ne robit da ne jisť. On sam rabotal, čtoby nikto ne moh skazati na reho, čo iz milosti druhich žil, choťa jako apostol mal pravo na podderžanije virnikov, ibo dcstoin jest dilatel mzdy svojeja.

Tak tišusja, čo Isus Svojeju rabotuju posvjatili podnez robotu, kotora dnes uže ne čislitsja liše pokutoju, ale i zaslužnym dilom do spasenija. I rabotuju, podobno jak molitvoju, možu proslavľati Hospoda Boha, toľko tak nužno rabotati jak Isus Robotnik rabotal.

Prichodi Isuse prichodi do mojeho serdca. Ždu Tebe s ľuboviju, neterpezlivo, čtoby čim skorše moh s Toboju pchovoriti, čtoby moh Tebe privitati, jak čestnoho Robotnika. Isuse žaluju za to,

čo ja inohda ťratil čas, i zabyl svoju rabotu, inohda može ne rabotal na slavu Božiju, ale na svoju slavu. Otpusti mni Isuse i prijdi, nauči mňa rabotati na slavu Božiju i v polžu mojego spasenija
Amin

Isus posvjati moju robotu, (Blakodarenije.)

Vozdychanija. »Hospodi Isuse Christe Synu Božij pomiluj mňa hršnaħo« (300 dn. otpust).

»Vneħda oskudivati (oslabľati) kriposti mojej, Hospodi ne ostavi mene« (300 dn. otpust).

»Hospodi sil s nami budi, inoh bo razvi Tebe (kromi Tebe) pomošćnika vo skorbech ne imamy; Hospodi sil pomiluj nas!« (300 dn. otpust).

»Christos posredi nas (meždu nami) — Jest i budet« (300 dn. otpust).

Isus Nazaretskij žiteľ-Robotnik u mene! Vitaju Tebe serdečno i sečas pociluju Tvoj zmazolity ruki, ibo i sii mozoli pro mene suť na Tvoich rukach. Pro mene Ty rabotal, čtoby jes mni primir dal, jak nužno rabotati. Isuse Tvoi mozoli duže cinny nam vsim! Iz ciloj žizni Tvojeje 30 hodoj žertvoval Ty pro skrytu žizň, pro žizň obyčajnoho robotnika. Tím chotil Ty dokazati, čo ne čerezvyčajny dila, ne heroičny slučaji ždeš ot nas denno Isuse, ale to chočeš, čtoby my denny svoi roboty s ľuboviju k Bohu otkončili, čtoby my sii maly svoi donny

zadači točno, sovisťno ispoľnili, ětoby my dobri vyuřili ěas, i tohda Bohu milo řili.

Isuse oťpoěiř u mene, znaju, ěto utomlenmyj Ty, jak Nazareťskij Robotnik, buď teper moim uěitelem, majstrom.

Nauěi mene Isuse, jak dolřen ja rabotati, jak dolřen ja smotriti na robotu, na robotnikov.

— Dětino moja sluchaj moju nauku: — Hospoď Boh ot vika rabotajet, rabotaj i ty! Syn Bořij rabotal jak obyěajnyj robotnik, rabotaj i ty! Bez roboty nemořno řiti! Bez roboty prichoďat iskuřeni-ja, v opasnosti duřa i tilo. ěestna robota prino-
sit tebi tak duřevnoje, jak i tilesnoje zdorovĽa. Hospoď Boh to ěoěet, ětoby řudi i na zemli mali vsjo, to ěto potrebujut k řizni. DĽa toho dal Hospoď Boh ěm zemĽu, ětoby obrabotali ju, dal im do zemli uhĽa, kamiř, zolota, dorohi kameni, ětoby ich vykopali i poĽzovalisja nimi. DĽa toho dal nam dereva, řelizo, ětoby jeho vypoĽzovati na slavu Bořiju i v poĽzu ěelovika. DĽa toho dal rozum ěeloviku, ětoby tot rozum vyořtiti (v naukach) s nim poĽzovatisja. DĽa toho dal ruki ěeloviku, ětoby nimi rabotati. Ne mořet kařdyj jednaku robotu roboti. Ne bylo by to mudro, polezno. Ne kařdyj sposobnyj na vsi roboty. Roboty dolřny rozdilitisja, no ěiĽ odna, molitvoju i robotuju dosjahnuti to, dĽa ěeho ěelovik sťvorennyj. V svojej raboti dolřny my byti sovisťnymi, svoju zadaěu Bohom dannu toěno ispoľniti!

Dětino, ěini robotnika, kotoryj fyziěno rabotajet. Ruki majet ěorny, tverdyy, zmozolity, odeřdy ot roboty sěorneny, no znaj, ěto kohda tot robotnik ispoľňajet svoju dolřnost' jaku i Hospoď Boh řdet ot neho, jest velikim pered Hospodom Bohom, a znaj to, ěto pod ěornoju odeřdoju bijet ěasto duře blahorodnoje raboěe serdce. No ěini i robotu duřevnych robotnikov, bez kotorych svit ne obojdet-sja! Znaj to, ěto Hospoď Boh ne ěinit řudej poĽĽa zařatĽija, no poĽĽa toho ěinit, kto jak ispoľňajet svoi tuzemny, osobenno duřevny dolřnosti! V oěach Bořich ne vařno, kto urjadnik, kto zemledilec, kto polkovnik, kto jepiskop, no to vařno, jakij ty zemledilec, polkovnik, jepiskop, robotnik, jak ispoľňajeř svoi dolřnosti, ibo iz toho budeř oťviěati pered Hospodom Bohom.

Pri roboti dětino nezabuď na Hospoda Boha, na svoju viěnu ěiĽ! Bo jedino jest' na potrebu jedino jest' najvařniře dĽa kařdoho ěelovika, ětoby ne liře tut na zemli, no i vo viěnosti byl řěastlivyj!

Dětino moja, robi sovisťno svoju robotu. Ne buď maloduřnoju, ěto tvoja robota duře prosta. Smotri na Mene, ja obyěajnu tesarsku robotu robil, taku robotu, jaku po selam obyěajno i gazdy zvykli roboti jesli majut lovkosti v rukach. ěoĽa ja Boh, ne stydalsja za poslidnu robotu! Buď sovisťnyj v roboti! Tvoja molitva i sovisťnoje ispoľnenije roboty suť sredstvami do spasenija!

Rozřirjaj řubov, ětoby vsi řudi řubilisja, nauěi

i drugih ljubiti robotu i robotnikov! Ne bud' nikohda hordyj, čto ty može duševno rabotaješ, i čuvstvuješsja vyššim čim robotnik fyzičnoj roboty. Ne zabud', čto v tom robotniku i Mene znečestuješ! Čto sdilajete odnomu iz najmenšich, Mni sdilajete! Ditino, poslidnoje poučeniye, poka ty na zemli dolžna ty molitisja i rabotati. Na tvoju robotu, na robotu vsich, ktori prosjat ot mene pomoč, davaju svoje blahoslovenije. Kto obnertsja ko mni o pomoč, každomu pomožu! Ne zabud' ditino, čto ja prijatelj roboty i robotnikov, duže želaju, čto by vy vsi tak otnošalisja ko Mni, jak Ja otnošusja k vam. Teper pokriplena sv. Pričastijem idi ditino moja v robotu i ne zabud' na učeniye Isusa Robotnika. Amiin.

Isus v Jordani kreščennyj prichodit ko mni.

Prichotovenije. Stoju pred svjatym Pričastijem. Prijmu k sebi Najsv. Tilo i Krov Isusa Christa, Toho Isusa, kotoryj ostavl Nazaret, ostavl fyzičnu robotu i išel, čto by začal duchovnuju — učitel'skiju robotu, no prežde by začal, išel k Jordanu, dal počrestitisja. Sehodna predstav'ju sebi kreščeniye Isusa. I budu staratisja s takimi dumkami pristupiti k sv. Priččastiju, jaki davajet mni sej slučaj iz žizni Isusa

Isus prichodit k Joannu, Joann prosviščen Duchom Svjatym, perestanet na moment krestiti

i ukazujet na Isusa »Se Ahnee Božij, vzem'aj hričhi mira«. Isus spokojno ždet, poka prijdet rjad na Neho. Vstupit v Jordan i sv. Joann na prjamyj rozkaz Isusa krestit Jeho. Nebo otvoritsja i sijšati slova: »Sej jest Syn moj vozľublenyj, o Nemže blahovol.ch. A možeme dodati i to, čto bylo pozdnije skazano pri precbraženii: »Toho poslučajte.« Isus posli toho otidet do pustyni i serok dnej stroho postit, nič ne jist, nič ne pijet. Prijdet zlyj duch i iskušajet Jeho. Trojakim sposobom. Napred jidlom, — čto by kameni pereminil na chľb. Pošemu slavoju, čto by skočil iz vysokoj veži. Konečno bohatstvom. »Vsjo Tebi daju, toľko umoľaj mene.« skazal diabol. No Isus spokojno, dostojno otohnał ot sebe zloho čucha. I prišli anghely i služili Jemu.

Isuse Ty Sam, kotoryj krestilsja v Jordani, kotoryj postil sorok dnej, i kotoroho zlyj duch iskušal, prichodiš do mene, čto by jes mene naučil na to vsjo, na čto nas Boh Otec chotil naučiti svojimi slovami i čto Ty chotil nam preukazati svojim primirom kreščeniya, postom i iskušeniya.

Isuse ždu Tebe pokorno, s ľuboviju, ibo mnoho choču naučitisja ot Tebe. Isuse i pro mene tak počhod'jšči si slučai na učeniye a to: jak maju sluchati slova Otca Nebesnoho, jak maju ciniti samoumertvlenije, jak maju povodit'sja v iskušeniya.

Liš bojusja, Isuse, čto ja nedostojnyj prichožu

k Tebi, ibo ja ne vsehda cinil upokorenija samo-
otrečeniija tak jak Ty, ibo ja ne vsehda byl tak ri-
šitel'nyj protiv zloho ducha jak Ty. U mene tak
mnoho tiesnosti, hordosti. Ja tak lehkomyслennyj
v slučajach iskušeniija, može i sam inohda išču slu-
čai k iskušeniiju?

Žaluju za vsjo, čto ja stoľkoraz nevirnyj byl
k Tebi, k Tvojej nauki. Idu, čtoby pokripitisja
v Tvoem duchi i čtoby vse lučšim stalsja, vse po-
dobnijšim k Tebi i vse rišitel'nijšim v borzbi protiv
zloho.

Prichodi Isuse! ždet Tebe nesoveršennoje, ale
vsetaki ščiroje serdce. Prichodi v moje serdce, bo
moje serdce liš tak budet spokojne, jesli Ty v nem
budeš hospodstvovati. Amiñ.

V školi Isusa post'aščoho.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Vo strujach dnes Jordanskich
byv Hospod', Joannu vopijet: Ne ubojsja krestiti
Mene, spasti bo prijdoh Adama pervozdannah«
(Kondak predpr.).

»Jelicy vo Christa krestistesja, vo Christa oble-
kostasja. Alliluja!«

»Slavim Ťa Vladyko Čelovikoľubče, Vsederži-
tel'u, previčnyj Carju! Slavim Ťa Sozdatel'a i Žiž-
ditel'a vsich! Slavim Ťa bez otca iz Matere, i bez
matere iz Otca suščaho.« »Dnes Nesozdannj ot

svojho sozdanija chotinijem »rukopolahajetsja«,
»Dnes raj otverzetsja čelovikom i pravdy Solnce
vezsijajet nam.« Dnes ot tmy svobodichomsja
i svitom bohorazumija ozarjajemsja...«

»Veij jesi Hospodi i čudna suť dila Tvoja i ni
jedino že slovo dovol'no jest čudes Tvoich!«

»Veličajem Ťa životdavče Christe, nas di'la plo-
tiju krestivšahosja ot Ioanna vo vodach Iordan-
skich...«

»Javisja blahodat' Božija spasitel'naja vsim če-
lovikom« (iz obrjadov).

»Sej jest Syn moj vozľublennyj... Tak skazal
Otec Nebesnyj na Syna svojeho, tak by mal i Ty,
Isuse, skazati na mene, čto ja Tvoim vozľublen-
nym dičatom! Tak jest? Ja proto prijal Tebe,
Isuse, čtoby Ty dopomoh mni byti vozľublennym
synom Tvoim... »Toho poslučajte« skazal na
inom misti Otec Nebesnyj na Syna svojho... Zna-
č't, Isuse, Tebe dolžny my poslučati, jesli chočem
byti ščastlivi. Nažal', o skol'ko raz ne sluchajem
Tebe! O skol'ko raz sluchajem na svit, na zloho
ducha, liš ne na Tebe! A bez Tebe ne pojdem da-
leko! Bez Tebe nit ščasta!... — Isuse, ot teper
tol'ko Tebe choču sluchati! To mni radit i rozum,
koli vižu mnohich neščastnyh, kotory ne slucha-
jučij na Christa, žijut svobodno, jak neščastno kon-
čat svoju žizň. Isuse, Ty pokorno dal pokrestit'sja,
i proto Otec Nebesnyj voznahradil Tebe za Tvoju
pokoru. Beru primir ot Tebe i ja budu pokornyj,

koli tak mila sija dobroditeľ pred Hospodom Bohom!

Isuse, Ty postil, nauči mňa, počemu trebalo Tebi postiti? — Ditino moja — hovorit Isus, ja ne pro Sebe postil, no pro tebe, čtoby naučiti tebe, čo sej rod (zlyj duch) ne otchodit, toľko molitvoju i postom. Jesli chočeš mati svobodnu dušu, jesli chočeš znati molitisja iz času na čas poposti, choťa sii posty, kotory Cerkov moja opredilajet poderži!

Počemu dozvolil Ty, Isuse, čtoby zlyj duch iskušal Tebe? — Potomu, ditino, — čtoby dal ja tebi primir, jak maješ borotisja v iskušeniach. Tut poznaješ taktiku zloho ducha, tut vidiš tri istočniki hrichov... Pochot plotska, (zlyj duch vlijaet na tilo), hordost žitejskaja, (slava), želanije očej (bohatsvo). Iz toj storony pr.chodit zlyj duch, iz kotoroj čelovik najslabšij, s tim začinajet iskušati. Bдите i molitesja, da ne vpadete v napast! Same iskušenije ne hrich, no vnimaj, čtoby ishlašenijem tvojej voli ne stalosja hrichom. V iskušeni molisja, biži ot opasnosti, ne idi v opasnost' ibo kto chodit kolo ohňa, tot popalitsja.

Čtoby ty pokriplsja protiv iskušeniј prichodi často ko Mni. Čerez sv. Tajnu Pokajaniја očistišsja i predochraňaješsja hricha, a čerez sv. Pričastije pokripišsja, Zachranišsja hricha. Pr'jdite ko Mni... ja Vas uspokoju... Liš ne perestrašisja, ne strati rozum! Ibo zlyj duch lubit zamišati, on znajet, čo tohda lahko zlovit, ibo on znajet čo

v nečistoj vodi lahko loviti ryby! V slučaji iskušeniја pe.ekrestisja, počiluj krest, no robi to vsjo soznatel'no, krasivo, pomaly i vir mni, — čo sloju Kresta pobid.š. Idi, ditino, k dnevnym zaňatijam. znaj, čo ja čerez cilyj deň smotrju na tebe i vsehda maju veliku radost', jesli Ty pobidil nad iskušeniјami, jestli ty rozkazal svojemu tilu i upražňal samoumertvlenije. Ne dumaj, čo ja tišusja v tvoich mukach, ja tišusja tomu, čo ty poznaješ skolu vospitanija silnoj voli, silnoho charaktera. Borisja, rabotaj, mzda tvoja ne minet ta, otpočneš vo vičnosti pri Mni. Amiň

Idu k Učitel'u Isusu.

Prihotovlenije: Predstav' sebi Isusa, jak On učil. Tri dni uže hovorit a narody ne roschodilisja, ibo tak hovorit, jak do teper ješče n.kto ne hovorit. Tak hovorit, jak tot, kto vlast' majet...

Ješče toľko 12 litnyj byl Ty, Isuse, a uže preukazalasja Tvoja mudrost' pri objasnenij sv. Pisanija v obščestvi učennyh starcov v chrami. — Tak predstav' sebi jak krasivo Ty učil tich starcov. Kohda tricet litnyj byl, začal Ty systematično učiti. Iz sela na selo chodil i učil. Osobenno krasivo bylo, kohda Ty učil na odnoj hori. Krasivyj deň byl, Solnce krasivo svitilo. Vo vozduchi pticy nebesny spivali, na zemli krasivy lelii cvitli. I tohda »otverz usta svoja Isus i hlahoľa uča narody«: »Blaženi nižčii duchom, jako tich jest carstvo ne-

besnoje, Blaženi plačuščii, jako tii utišatsja.«
Blaženi krotcii, alčuščii i žažduščii pravdy, milo-
stivii blaženi čistii serdcem, jako tii Boha uzrjat.«
skoľko nových pravd! »Ne pecytesja, čo budete
jistí, do čeho odivatisja, o tom vsem znajet Hospod'
Boh. Iščíte prežde Carstvije Božije a sije vse do-
dajetsja,« smotrite pticy nebesnyja, ne žijut-li?
Smotrite lelii, jak krasivyy, a ne prjadut, ne tóut. . .
a krasivši odeždy majut jak carj Solomon. Jesli
Hospod' Boh o tich starajetsja, kotoryj dnes žijut
a zavtra v pec budut brošeny, o skoľko bolše sta-
rajetsja o Vas ľudej. . .

O skoľko možem ďakovati Isusu Učitel'u! On
nas naučil poznati Otca Nebesnoho, On nas naučil
poznati Trojcu Svjatuju, On nas naučil na istinuju
viru, na holovny zapovidi, on nas naučil ciniti dušu.
staratisja o vičnost', On nam dal istinnoje učenije,
kotoroje doprovadit nas do vičného spasenija. Jakij
inšij duch v Novom Zaviti! V Starom Zaviti tože
byli dani zapovidi Boží na hori Sinajskoj, ale jak
strašnym sposobom: při burji při bliskavicach.
V Novom Zaviti tože — jak vyše spominajem na
hori byli dany zapovidi Novoho Zavita, ale ne bylo
bliskavici, byl krasivyy deň, milyj Spasitel' byl za-
konodatelem. Tak milo krasivo, kratko hovoril, a
pervoje slovo jeho bylo: fBlaženii...« V starm Zaviti,
ne smili ľudi ani slovo »Boh« vyskazati. Jehova-
Adonaj (Hospod' Boh), strašnyj byl v očach Judejev.
V N. Z. Isus nas tak naučil molitisja: »Otče naš«.

Tak hovoríte s Bohom, jak s Otcem. Holovnyj ton
v Novom Zaviti jest: Ľubov. Sam Zakonodateľ,
kotoryj na Hori učil tak dobrotlivyy, čo ne liš
dozvolit smotriti na Sebe, ale dozvolit i přiřati
Sebja do serdca našeho. I teper Tot čudesnyj Uči-
tel' prichodit ko mňi, v moje serdce!

O Isuse, jak velika náđija u mene, čo naučš
mene na to, čo maju znati! Jak ľubľu Tebe, jak
blahodaren Tebi za to, čo ne blukaju v temnoti,
čo Ty, Solnce Pravdy, zasvitil nam i majem čisty
poňatija o viri i o npravstvennosti.

O prichodi, Isuse, pouč'ti mene, ždu Tebe s ľu-
boviju, i s žalem v serdci, čo stoľko raz ne poslu-
chal ja Tvojeho učenija. Prichodi Isuse, ždet Tebe
blahodarnyj Tvoj učenik. Amiň.

Učitel' Isus učit mene. (Blahodarenije)

Učitel'u blahij, čo maju dilati, čto by život vičnyj
póučil? Učitel'u? dobryj, »kakaja zapovid' bo-ša
jest' v koni«? Blahodarju Isuse, čo Ty udostoil bid-
naho neukaho čelovika, čo Ty, Solnce Pravdy, Ty,
Sama Premudrost', prišel jes k tak bidnomu, neuko-
mu, bezumnomu, rabu Ty Slavnyj Učitel', prišel k
slabomu učeníku! Prišel jes, čto by jes mni pomoh
poznati pravdu, čto by jes naučil mňa »putem
Tvoim,« čto by jes mni připomnul slova Psalmisty:
»Blažen muž iže ne idet na sovít nečestivych, jako
viš' Hospod' puť pravednych i puť nečestivych

pohibnet. Učitelu, »se bó istinu vozľubil jesi, bezvistnaja i tajnaja premudrosti tvojeja javil mi jesi.« »Duchom vladycnym utverdi mňa, nauču bezzakonnyja putem Tvoim i nečestivii k Tebi choďaštsja.« (Ps. 50). »Blaženi neporočnii v put' choďašcii v zakonі Hospodni« (Ps. 118, 1).

»Učitel' prišel jest i hlašajet ta« (Io. 11, 28). Tak skazala Marta svojej sestri Marii. O jak pošlišasja tomu Maria, bo ona byla ta, kotora »sidiš pri nohu Isusovu, slyšaše slovo Jeho« (Luk. 10, 39). O jak ľubila Maria siditi pri nohach Isusa i sluchati slova Jeho.

Učitelu blahij, dozvoľ, čtoby i ja teper učilsja ot Tebe. Uči mene Isuse! Čto maju dilati, čtoby spasenyj byl? A Isus mni otvičajet: Poderži zapovidi Boží, ale vsi, — jest ich desjať. No vsi desjať suť sovokupleny v dvoch holovnych zapovidach: »Vozľubiši Hospoda Boha tvojeho vsim serdcem tvoim, i vseju dušeju tvojeju, i vseju mysliju tvojeju, sija jest pervaja i bolšaja zapovid', vtoraja že podobna jej, vozľubiši iskreňňaha tvójeho jako sam sebek« (Maft. 22, 37-39). Ispytuj svoju soviest', jak Ty ľubiš Boha? Jaki tvoi molitvy, jaki tvoi sv. Liturgii, Pričastija, jak blahodariš, prosiš ot Boha? Jak choronišsja ot hricha? Ne ľubiš Ty Boha toľko ustami? A znaj, čto ne každyj, kto hovorit, Hospodi, Hospodi, pojdet v Carstvie Nebesnoje, no tot pojdet, kto voľu Božiju ispolňajet. A jak širiš Carstvo moje? Apo-

stoluješ? Pomahaješ svjaščenniku spasti duši? Napominaješ po bratski hrišnikov? A bližňaho jak ľubiš? Slovami, ili i dilom? Ne zabuď na posl'dnyj sud, tam dila miloserdija duže pomožut Tebi.

Isus daľše učit: »Kaja bo pol'za čelovika, ašče mir ves priobrjaščet, dušu že svoju otščetit« (Maft. 16, 26).

Isus daľše učit: »Ne skryvajte sebi sokrovišč na zemli, idiže červ i t'ľa (ardža) tlit (sardž'jet) i idiže tati'e (zlodije) podkopyvajut i kradut. Skryvajte že sebi sokrovišče na nebesi, idiže ni červ ni t'ľa tlit, i idiže tati'e ne podkopyvajut i ne kradut« (Maft. 6, 19-20) »Idiže bo jest sokrovišče vaše, tu budet i serdce vaše« (Maft. 6, 21).

Isus daľše učit: »Ne ubojtesja ot ubivajušč ch tilo, duši že ne mohuščich ubiti, ubojtesja že pače mohuščaha i dušu i tilo pohubiti v geheni« (Maft. 10, 28)

Đakuju Isuse za sii nauki. Viď to ja znaju iz Sv. Pisanija, to suť davny nauky! Da! Hovorit Isus, davny, no vse potrebny! Ja skazal to »Dondeže prejdet nebo i zem'ľa, iota jedina (bukva jedna) ili jedina čerta ne prejdet ot zakona.« Značit zakon Božij, vsehda potrebnyj. — Tak Isuse, davny zakony, znajem ich, no našal' často zabudem ich, i tak ž'em, jak jesli by my tut na viki mali žiti, jak jesli by tilo bylo cinijše ot duši. jak jesli by tuzemny skarby mali vičnu cinu. O Učitelu blahij, pripominaj mni často sii pravdy, čtoby ja ne na-

dijalsja na mammona (na mater'ju), čtoby ja boľše cimil dušu, spasenije, jak vsjo inoje na zemli. Daj mni sily, čtoby ja vsehda služil Bohu, čtoby každu Tvoju nauku poderžal a čerez to spasenij byl. Amiin.

Idu k najlučšemu Prijatel'u Isusu.

Prihotovlenije: Čelovik jest obščestvennym sotvorenijem. Nuždajetsja v obščestvi, nuždajetsja v prijatel'ach. Dobryj prijatel' jest velikij skarb, hovorit Duch Sv. Dovoľno ridko najdetsja ist'nnyj prijatel', kotoryj ne toľko virnyj, no i dobryj, dľa duši poleznyj. Dobryj prijatel' jest tot, kotoryj vyderžit v prijatel'stvi, kotoryj sočuvstvujet s nami, radujetsja s nami i smut'etsja s nami, pomahajet nam majet Christovy principy, na osnovanii tich, sovitujet i jesli nužno i žertvu prinosit. Uže iz tich slov sejčas poznajem, čto idealnijšaho prijateľa, jak Sam Isus nit na sviti, i ne budet! On jak Boh virnyj k nam, Sam vyskazalsja ješče v Starom Zaviti, čto choť by i mati zabyła o nas, no Hospod' Boh ne zabudet o nas. Isus Christos virnyj k nam v sredstvach blahodati, v sv. Tajnach, snova i snova prichodit k nam pri sv. Prčastii, snova i snova razrišajet nas slovami svjaščennika ot hrichov. Christos virnyj k nam, kohda na prestolach postojanno deň i noč bdit nad nami i vsehda hotov vyslučhati prošeniya naši, vsehda molitsja za nas. Každyj deň žertvujetsja za nas pri sv. Liturgii.

O skol'ko raz my stali nevirnymi k našemu Nebesnomu Prijatel'u, a On vsehda i vsehda prijet nas nazad, kohda s pokajaniem prichodim k Nemu.

Isus dobryj naš Prijatel', ibo On pomahajet nam vsehda. Uže i v zemnoj žizni odno mal toľko na mysli, pomahati bidnym luďam, i čerez to ispal'niti voľu Ota svojego. Vsjo, čto mal, pokripil čudotvornoju siloju, čtoby vsjo služilo luďam na pomoč. Slovo Jeho, dila Jeho, odeždy Jeho, i okraj odeždy byl čudotvornoju siloju pokriplen, čtoby kto dotknetsja jeho, moh vyzdorovitisja. Vsehda snova i snova zovet nas: »Prijdite ko Mni vsi truždajuščii i obremeneni i Az upokoju vy« — I teper skol'ko dušam pomahajet! Jaki čuda dijutsja pri sv. Prčastii? Skol'ky čudesny vyzdorovlenija v Lurdi i inde pravi pri Najsv. Eucharistii.

Christos dobryj naš Prijatel', ibo On pomer za nas. Dobryj prijatel' za prijatel'a ochotno prinosit i žertvu. Boľšu žertvu, jaku prines Isus Christos, nikto ne možet prinesti, kohda On ostavil nebo i voplotilsja, tempil i dal na krest pribitisja i umer pro nas!

Christos dobryj naš Prijatel', ibo vsehda nam pravdu skazal i teper pravdu hovorit čerez svoju Cerkov, čerez svoich svjaščennikov. On ne obiščal nikohda svojim prijatel'am, podražateľam »horydoly« zoloto, bohatstvo. naoborot On obiščal kresty, čažkosti, prenaslidovanija, no obiščal vsehda i to: »Preterpivyj do konca toj spasen budet«!

Christos dobryj naš Prijatelj, ibo On dobre nam chočet. »Jedino jest' na potrebu, spasi dušu svoju«, to jest' postojannym napominanijem Isusa Chr. sta! Dľa nas najvažnije spasenije i proto spominajet: »Kajja bo pol'za čeloviku, ašče ves mir pr'obrijaščet, dušu že svoju otščetit« (utratiť). Idu Vam uhotoviti mesto do Carstva nebesnoho — skazal Apostolam pered voznesenijem.

Christos dobryj naš Prijatelj, ibo s nami sočuvstvujet, radujetsja s nami i radostno vysluchajet naši radostny soobščeni'ja v molitvj našej, i smutitsja s nami, — čelovičeski skazano — plačet s nami tak, jak pri hrobi Lazarja plakal, kohda vidit, čto, my sohrišili, čto my v opastnosti nachodimsja. O jak ždet On nas, čto by my upali na kolina i podobno jak Marija Magdalena plakali nad hrichami svojimi i On snova hotov skazati: Otpuščajetsja ti hrisi, ibo duže ľubiš!

Takij dobryj prijatelj naš Dorohij Spasitel'! I ja k Tomu dorohomu Prijatelju idu teper, čto by Jeho priňati v svoje serdce! O jaki čuvstva maju vozbuđiti v sebi? Jaku radost', čto možu byti snova s Prijatel'em moim! Jakože dovir'je, čto Prijatelj pomožet mni vsjo, čto mni nužno! Jaku ľubov? Takoho Prijatel'a, jak Isus, jak možno ne ľubiti? Jaku pokoru maju mati, jesli dčmaju na svoi nevirnosti, na oskorblenija, kotorymi ja dobroho mojeho Prijatel'a oskorbil. — Jak bižu ja k dobromu svojemu tuzemnomu prijatelju, čto by s nim hovoriti, tak

bižu ja denno do sv. Pričastija, čto by pohovoriti so svojim božestvennym Prijatel'em!

O Isuse, otpusti mni za moi smily slcva, za velikoje dovir'je. no mene vozbuđajut primiry svjatyh. Naprimir sv. Terezka Lizijska s jakim dovirijem hovorila s Toboju, i Tebi to ľubilosja, daže iz mnohich izrečenij sv. Pisanija i sv. Otcv to znaju, čto najbo'č'e bolit Tebe nedovirije, malovirnost', i proto i ja idu k Tebi choťa so strachom Božim, s velikim počtenijem, pokoroju, no razom i dovirijem i ľuboviju, idu k Svojmu vičnomu Prijatelju. Isuse pričodi, ždu Tebe, maju mnoho skazati Tebi! Isuse pomoži mni, čto by ja dostojno pričlašsja, podvihni mene, moje serdce, čto by Ty ne stydilsja za svojego prijatel'a. Amiň.

Isus moj najlučšij Prijatelj so mnoju jest'.

(Blahodarenije):

(Vozdychanija).

»Ispovidajetsja Hospodevi, jako blah, jako vo vik milost' Jeho« (Ps. 106, 1) »Na Ťa Hospodi upovach, da ne postyžusja vo vik« (Ps. 70, 1). »Bože moj, vo pomošč moju voňmi: Hospodi pomošči mi potščisja« (Ps. 69, 1). »Uslyši Bože moljenje moje, voňmi molitvi mojej« (Ps. 60, 1). »Bože, uščedri ny, blahoslovi ny, prosviti lice Tvoje na ny i pomiluj ny« (Ps. 66, 1).

Vitaju Ťa Isuse, Dorohij moj Prijatelju! Ostaň

so mnoju vsehda! Bahodarju Tebja, za posuščenije, za virnosť Tvoju, za ľubov Tvoju!

O Isuse, jesli podumaju na svoju žizň, jak nužno mni styditisja! Skoľko raz stalsja ja nevirnym k Tebi! No teper pri sv. Pričastii snova obiščaju virnosť, prijateľsku virnosť! Isuse, Ty moim dobrým Prijateľem, i teper maju priležitost' posmotriti do svojej duši, dijstvitel'no Ty javľajesjsja dľa mene najlučšim Prijateľem? Ľubľu-li ja Tebe tak, jak najlučšeho Prijateľa nužno ľubiti? To čo my ľubim, často jest' predmetom našeho razmyšlenija. Sv. Pisanije hovorit, čo hdi skarb tvoj, tam i serdce tvoje. Ja povtoritel'no hovorju, čo Christos moim Prijateľem, no či dijstvitel'no javľajesjsja u mene, Christe, centrom mojej žizni, mojeho razmyšlenija? Obračaju-li ja svoi dumki, svoi molitvy často k Christu? A ja dolžen skazati, čo u mene jest' stoľko ješče svitskoho razmyšlenija, stoľko strastej, kotory otdaľujut ot Christa, stoľko egoizmu tak mnoho starajusja o svoi tuzemny nuždy, može i o svoju slavu tuzemnu, a tak malo o vičnoho Prijateľa i o Jeho Carstvo! Dorohij Isuse Nebesnyj Prijateľu moj! Jake to prijateljstvo iz mojej storony? O skoľko mni nužno ješče rabotati nad soboj! Iz toj pričiny prichožu často k sv. Pričastiju čtoby vse boľše i boľše podobnym stal k Tebi, bo liš tohda budu dostojnym Tvoim prijateľem, jesli podobnyj budu k Tebi.

Isuse, ja choču byti na viki s Tobju. To hovorju

neraz, no často! No vopros, soznatel'no-li hovorju to? Choču byti na viki s Tobju, ibo ľubľu Tebe, ibo Ty odinokoju radostiju, ščasťem, ibo choču byti kolo Tebe na viki blažennym.

No posmotri do svojej sovisti... žiješ tak, jak hovoriš? Jesli ty chočeš byti na viki s Christom, ibo duže ľubiš Jeho, prirodno, čtoby ty uže ot teper byl s Christom vmisti! čtoby ty Christa ľubil i staralsja často positiťi Jeho v chrami, pri sv. Liturgii, často pričlašalsja, i dijstvitel'no i duchovno. Jesli tak robiš, tohda ty soznatel'no hovoriš, čo ľubiš Isusa. No jesli ty ne tak robiš, tohda jaka to ľubov tvoja k Christu? Taka, jak jesli by jes to skazal: Isuse, ja choču byti s Tebeju na viki v Carstvii Nebesnom, No teper ješče daj mni pokoj, teper ješče — bez Tebe — sam choču žiti podľa svojej voli, toľko posli smerti choču byti s Tobju, no teper daj mni pokoj, ja choču zabavľatisja, ja choču lehko žiti, ne robiti, zbohatitisja, mni ne chočetsja davati pozor na dumki, na besidu, choču svobodno hovorit, dilati... itd. O jakoje to farsejstvo! O jak daleko ty tohda ot ľubvi k Isusu! Istinna ľubov liš tohda jest', jesli Ty sejčas ľubiš Toho, s kotorym chočeš na viki žiti! Christos posli smerti možet ti to skazati: Idi ot Mene, jesli Tebi čažko bylo so Mnoju žiti na zemli n'skoľko hodov, jak chočeš ty na viki so Mnoju žiti? Idi, ne poznaju ča! — O dorohj Isuse! I ja tak razmyšľaju? Choroni Bože, ot takoho razmyšlenija, ot takoho ne-

soznanija! Nit Isuse, prijatelj vsehda chočeti byti s Prijatelem, i teper i vo vičnosti. — Čtoby tak bylo, pomahaj Isuse! Ty Sam skazal, prosite i dast-sja vam, ja prošu, ibo ja slabyj. U mene jest' mnoho dobroj voli, no ja ješeče potrebuju i kripkoj voli. Budu stremitisja i sehodna ukriplati svoju voľu različnymi vozderžanijami, no k vsemu tomu prošu Tvoje blhoslovenije. Amiñ.

Idu k Nebesnomu Likarju.

Prihotovlenije: Za korotkij čas prijdete ko mni v hosti Tot čudotvornyj Isus, kotoryj tak mnogich bidnych, boľnych vyličil. — O skolk'o slipy, hluchi, chromy, bisnovaty, prokaženy, nimy vyličilisja! Isus ne toľko živych vyličil, no On daže i mertvych voskrešal. Doč Jairova, Naimskij junoš, Lazar o tom svideľstvujut, čto Isus jest' Hospodom žizni i smerti.

Obnovľu sebi živu viru v Isusa jako v likarja. On čudesnyj likarj. Naši likarji predpisujut liki, davajut poroški, masti. — Isus odnym slovom ličil. Skazal, da budet zdorov, i boľnyj vyzdorovilsja. Často ani ne byl prisutnyj, toľko iz daleka skazal i boľnyj vyličilsja. Tak pomoh virnomu sluhovi Kapernaumskaho sotnika. Isus vyličil i stary bolizni. V kupeli Viftsajda uže 38 lit ždal za vyzdoro- rovljeniem odin čelovik i ne moh odždatisja, Isus odnym slovom vyličil jeho: vozmi odr svoj (postil

svoju) i chodi . . . I boľnyj začal choditi . . . Odná bidna žena taku viru mala v silu Isusa Likarja, čto jej dostatočno bylo dotknut'sja kraja odeždy i vyzdorovila. Ne znajem čislo tich boľnych, kotorych Isus vyličil, no bylo velikoje. Sv. Pisanije toľko važniji spominajet, no skolk'o raz bylo tak, čto vsi boľny odnoho huroda byli vnyešeny k dorohi a Isus zarjadom vsich vyličil.

Toho Samoho Isusa Likarja ždu ja. O jaku nadiju možu ja mati, čto Isus i mene vyličit, ibo i ja boľnyj. O skolk'o boliznej u meña! Može i tlesny, no skolk'o duševnych boliznej, skolk'o zlych sklonostej, skolk'o upádenij, skolk'o slabostej, nesoveršenstv. O naskolk'o nuždajusja v dobrom likarju . . . Među tim Isus približajetsja ko mni. Tišitsja mojej viri, mojej nadiji i mojej ľubvi. Ibo iz ľubvi k Nebesnomu Likarju s želaniem vyzdorovit'sja idu k sv. Pričastiju. O Isuse, jak by ja chotil byti soveršennym, zdorovym, jak by ja chotil mati cilkom čistu dušu, jak by ja chotil mati disciplinirovannuju fantaziju pri molitvi, pri razmyšlenii, jak by ja chotil mati kripku voľu, čtoby duša hospodstvovala nad tilom a ne naoborot! O Vraču (likarju) Nebesnyj, prihodi, prihodi . . . od'n bidnyj pacient ždet na Tebe, čtoby Ty vyličil jeho . . . Smotri na neho, jakij pokaličennyj, jakij domordovannyj, jaki slidy nachod'atsja ne toľko na duši, no i na tili, a to proto, ibo ne chodil ja k Nebesnomu Likarju na sovít, ne deržal Jeho davny

znamy sovity, no sluchal na zluju poradu tilesnu, sluchal na línivstvo, na pochoť, sluchal na šepot zloho ducha i oni oklamali mene. O Nebesnyj Vraču, s velikoju žaždoju, vmisti i pokoroju prichožu k Tebi, ibo odinoko Ty možeš mni pomoči. Prichodi, prichodi, Tvoj druh ješť boľnyj, vyliči jeho. Isuse, tot koho Ty ľubiš boľnyj! Amiň.

Naščivil mňa Nebesnyj Likarj.

(Blahodarenije)

Vozdychanija. Isuse, Nebesnyj Likarju, Ty u mene! Čto Ti maju skazati? Budu pokornyj i naučusja ot slincev i ja iz hlubin serdca prošu Tebe: »Isuse, Isuse Syne Davidov, pomiluj mňa!« Isuse, dažd' mni vidinije, dažd' mni sluch, dažd' mni zdorov'ja, Slyšu jak prosišsja ot mene: »Viruješi, jako sije mohu sotvoriti?«... a ja skažu pokorno: »Viruju...! viruju! pomoži mojemu nevirstviju.« Pomoži mni ješče lučše viriti...!

O Isuse, bidna žena toľko dotklasja Tvoich odežd a vyzdorovilasja, o jakij ja ščastlivyj, čto ja ne toľko dotknulsja odežd Tvoich, no ja ciloho Tebe prijal vo serdce svoje, s Tvoim Božestvom i čelovičestvom. Isuse, ja znaju, čto uslovijem mojeho vyzdorovlenija ješť vira, i tože ispolnenije vsich uslovij, jakí Ty daješ. Idi, umyjsja v Siloe... — to bylo uslovije, jesli tot slipyj to ne sdilajet ne vyzdo-

rovijet. Isuse, ja viruju v Tvoju silu, ja viruju, čto vo mni ješť Tot Samyj Isus, kotoryj vyzdorovil slipyh, hluchich, nimych voskrešal mertvych. Ja viruju, čto siju samu silu maješ, Isuse, jaku Ty mal tohda, kohda na zemli chodil, i proto, Isuse, prošu Tebe, vyliči mene...!

Isus, jak Nebesnyj Likarj znajet moju bolizň, no to chočėt, čtoby pacient sam skazal, čto jeho bolit, čtoby čerez to ulehšalosja na duši pacienta. Prosiťsja ot mene: čto chočeši, da sotvorju Tebi? I ja začnu vyčisliti moi bolizni. Isuse, ja slipyj ješče, choč vižu sam svit, ale jakraz tot svit mene oslipil. Na mene duže vlijajet svit, krasota svitska, zoloto, bohatstvo, osoby... a ja slipyj idu za timi dilami i ne vižu, čto to vsjo: sujeta, sujet! Čto to vsjo poroch i pepel, čto to para, kotora sehodňa utrom ješť a v poludne uže nit, a ja slipyj ne vižu, čto odinoka cinnost' ješť Boh, vična žizň s Bohom, tut na zemli Bohu služiti, Boha ľubiti! O Isuse, vyzdorovi oči, čtoby vidili, čtoby vsehda čisty ostali, čtoby na moich očach ispolnilsja slova: čstym vsjo čistoje, čtoby svitski skarby, krasoty im ne vredili. O Isuse, pokripi moi oči, ibo toľko bity narobjat u ľudej oči. Oči suť často pričinoj hricha. Dažd' mni taku silu, čtoby ja znal zaperti oči na vid hricha, a znať otvoriti oči na vid ľudskoj bity, i pomahal tam, hdi nužno pomahati.

Isuse, ja hluchyj... O skol'ko raz slyšal ja propovid', napominanija ot svjaščennikov, nastojatelej,

a vsjo zabil. Skoľko raz daže ne slyšu to, čo pro-
poviduujut sluhi moži, bo ja hluchij na slovo Božeje,
no jesu svitski žarty, lbalački (p. e. ki) provauatsja,
to ja sečas ožiju, ja vsjo čuju, mene to sečas
interesujet. Skoľko raz šeptal mni anhel v sovisti:
sdilaj to dobroje, a ja ne sdilal, ne chotal to čuti. . .
I zlyj čuch šeptal mni: sdilaj hrich, iskušal, a ja
o hańba na mene — ja posluchal šepot z oho duča,
i skoľko raz ja sohrisil! O, jak chorij moj sluch,
to čo ne treba čujet, a slovo, voľu Božiju ne čujet!
O Isuse, sdaj mni zdorovyj such, čtoby ja na isku-
šenije ne sluchal, no čtoby ja každoje tvoje napo-
minanije, vdohnovenije (vnuternyj holos) porozu-
mľ, posluchal.

Isuse, pokrpi, obnovi moje serdce, čtoby lučše
ľubilo, čtoby ne bylo tak duže svitskoje, čtoby
uspokoilosja s Toboju, ibo čo mni iz toho, jesli
cilyj svit budet moj, a jesli Boh ne budet moj?
A naoborot čo mni to škodit, jesli nič ne maju,
no maju Hospoda Boha! O Isuse, prošu Tebe kra-
sivo, buď tak dobryj, vybrosi iz mojeho serdca vsi
idoly, jaki tam nachodatsja. Idol slimaka (lini-
vstvo), idol ľva (hnyv), idol końa (sužeta), idol
Venusy (načistota), idol skota (obžyrstvo), idol
skuposti itd., bo nemožljivo, čtoby na oltari v kivoti
kromi Najsv. Eucharistii, čo-to bylo, tak nemožli-
vo, čtoby v serdci mojem Isus i razlieny idoly byli.
Vyženi vsich tak, jak vyhnal jes kupcov iz chrama
Božeho, tak jak vyhnal jes sedem bisov iz Marii

Magdaliny, tak vyženi iz mene sedem holovny
hrum!

Pokripi moj razum, čtoby ja vsehda poznal
pravdu, i čtoby vsehda te ezvo, rozumno razmysľal
osobenno o isunných činnostach. Pokripi moju voľu,
čtoby ja poznatu pravdu, poznatoje dobroje sldo-
val, i vyderžal pri zakoni bozom i cerkovnom až do
smerti. Pokripi moju voľu, ibo voľa, ili spaset mňa,
ili v prokľatije zavedet. Voľa svobodno izbirajet
zakon poderžati, ili perestupiti (hrich zdlati),
i proto voľa jest př.č. noju našeho spasenija, no
přičinoju i prokľatija.

Pokripi moju pamjať, čtoby ja ne zabil zapovidi
Boži — cerkovny. Ne liš to, čtoby ja ich znal na
pamjať vyčisliti (mnohije dumajut, čo to dost),
no čtoby ja podľa tich zapovidej žil, čtoby ja ne
zabil v cili svojej, na Hospoda Boha! Ja ot Boha
proischožu, i k Bohu idu. . . to ne smiju ja nikohda
zabyti, to jest najbolše neščastja dľa odnoho čelo-
vika, jesli to zabudet i žijet bez cili, idet do pro-
pasti, jak korabel bez ruľa (bez kormidla, bez
kapitana) . . . Pokripi moju fantaziju, čtoby ona
toľko na dobre mni služila, čtoby ona byla ukročče-
na pri molitvi, a toľko pomahala mni dobri moli-
tisja, čtoby byla vjazana s dumkam! molitvy.

Pokripi moi ruki, čtoby dolho mohli voznašatisja
k molitvi, čtoby dolho mohli na slavu Božu rabotati,
čtoby dolho mohli pomahati bližnemu, pokrpi moi
nohy, čtoby mohli choditi po putech zapovidej,

i čtoby mohli idti i na veliki otstojanija za dušami, čtoby ich spasti...

Isuse, voobščē — jesli to Tvoja voľa — daj mni telesnoje i duševnoje zdorovľa, vyzdorovi mene iz toj... bolizni, podobno prošu o zdorovľa moich najbližšich.

Isuse, đakuju Tebi za prišestvije do mojeho doma. Ja znaju, čto i odnym slovom znaješ vyličiti. Nedostojnyj ja na to, čto prišel jes v moj dom. No jesli uže jes prišel, ne hnivajsja na mene, čto tak mnoho prošu, no to robit každyj boľnyj, jesli v dom prijdet likarj. To robľu i ja, ibo Ty odinokij istinnyj Likarj. Na Tebe nadijachsja, da ne postyžusja vo viki. Amiň.

Idu k Osvjatitel'ju.

Prihotovenije. Idu pričlaščatisja. Priňati Tilo i Krov Isusa Christa! Idu priňati Tajnu Najsv. Eucharistii. V Cerkvi Christovoj jest sedem Tajn Christovych. Nikotori uže i ja priňal. Ja uže pokreščenyj, čerez to stalsja členom Cerkvi, ja myropomazanyj, i tak stal ja voimom Chr'šta, ja často spovidalsja, polučil otpuščenije hrichov čerez Tajnu pokajanija, može i posvjaščenije maju, menši bolši svjaščenničeski činy, može ja posvjatilsja v službu Christa v monašestvi, monachom, monachineju ja, može zavjazal supružestvo i svjatoju familijeju choču razširjati Carstvo Christa. Skoľko

blahodatej! Tajny Chr'štovy suť jak cisterny, čerez kotory prichodit osvjaščenije. Centrom vsich tich Tajn jest Najsv. Eucharistija, ibo v nej polučaju Samaho Osvjatitel'a Isusa Christa i čerez Neho i Ducha Svjataho, ktoromu osobenno pripisujem osvjaščenije.

V čistych dušach perebyvajet Duch Svjatyj, viď i tilo naše nazyvajem chramom Ducha Svjataho. Kohda ja pričlaščajusja, ukrašaju svoj chram, čtoby dostojnym obitališčem byl dľa Ducha Svjataho.

Duch Svjatyj proischodit ot Otca i Syna. Syn Bož'j poslal nam Ducha Sv. i teper čerez sv. Pričastije prichodit k nam ne toľko Isus, no jak uže bylo skazano, Osoby Trojci Sv. sodijstvujut povsjudu, prichodit cila Trojca Sv. Poka vidy Eucharističny deržat v nas, to my to hovorim, čto holovnu roľ ihrajat v našem serdci Isus, no kohda vidy razodjutsja Trojca Svjata i nadalše čerezvyčajnym sposobom ostanet u nas, poka v blahodati osvjaščajuščoj živem, no teper uže holovnu roľ ihrajat u nas Duch Svjatyj. (Dľa poňatija: Trojca Sv. vmišti dijevujet. No pri poodinokich dijevijach holovnu roľ. Odná-Odná Osoba ihrajat. Napr. pri sotvorenii cila Trojca sodijstvujet, no po čelovičeski skazano holovnu roľ ihrajat Boh Otec, pri otkuplenii snova holovnu roľ ihrajat Syn Božij, pri osvjaščeni Duch svjatyj.) Vsi Tajny suť svjazany s dijevijem Ducha Svjataho, no vsi Tajny suť osnovaniem Isusa Christa, i tak kohda idu pričlaščatisja,

Idu k Christu, čtoby Jemu poblahodariti za moje osvjaščenije, za to, čto ja moh statisja christianinom, čto ja možu žiti v blahodati osvjaščajuščoj, to v pervom rjadi Isusu možu blahodariti. Prichodit ko mni moj Osvjat' tel', o jakuju viroju maju Jeho prinitati? Ja idu teper k Istočniku svjatosti! Ješče v St. Zaviti skazal Hospod' Boh, »budte svjaty, jakože i Az svjat jesm« i ja choču byti svjatyj, i proto idu k Istočniku svjatosti.

Jak žaždu za tim Istočnikom žizni, ja može uže mnoho tuzemnyh istočnikov, naslaždenij skusil, pil, no oni mene ne uspokojili, moja duša žaždet, nespokojna jest' »poka ne uspokoitsja v Tebi o Bože« (sv. Augustin).

Mene nič ne možet uspokoiťi, ibo vsjo jest' dočasnoje, vsjo jest' sujeta, toľko Isus, toľko Eucharistija majet vičnu cinu, tak jak Sam Hospod' Boh. Nit na sviti nič cinnjšaho, jak Boh, i proto možu skazati, nit na sviti nič cinnjšoho, jak Najsv. Eucharistija, ibo Najsv. Eucharistija, to jest' moim Bohom!

S jakuju nadijeju maju itti k istočniku svjatosti? Isus podast mni vsi potrebnj blahodati, čtoby ja stalsja svjatym.

S jakuju ľuboviju maju pristupiti? O, Isuse, Ty nič ne choeš, toľko to, čtoby ja stalsja svjatym i stalsja na viki blažennym! Jak to ľubov iz Tvojej sterony! Na vid takoj ľubvi, vosplamenijet i moje srdce i ja ľuboviju napolnennyj. Vid' to prirodno,

kto stoit kolo ohňa, tot zahrijetsja, a ja stoju pri istočniku ohňa ľubvi...

Idu Isuse, idu, duže žaždu, nuždajusja v Tvojej svjatosti. Isuse, ždu na Tebe, Isuse, očisti mene, čtoby ja dostojno moh pristupiti k svjatosti Tvojej. Žaluju za vsi hrichi moji! Isuse, milostiv budi mni hrišnomu. Amiin.

Blahodarenije:

Vozdychanija. »Svjatyj Bože, Svjatyj Kripkij, Svjatyj Bezsmertnyj pomiluj nas!« (3). »Svjat, Svjat, Svjat Hospod' Savaoft! Svjat, svjat, svjat Jesi Hospodi Bože moj, miloserdija prisnotekuščij istočniče! Svjat, svjat, svjat Jesi Hospodi Bože moj, Bože Otče, Bože Syne, Bože Duše Svjatyj, jedinij istinnyj Bože! Svjat, svjat, svjat Jesi Hospodi Bože moj, sladoste neizhlolannaja ľuby neprestannaja! Svjat, svjat, svjat Hospodi Bože moj, veselije, jehože oko ne vidi, radoste, jaže na serdce čeloviku ne vzyde, pinije, jehče ucho ne slyša, krasoto neosjazajemaja, pišče nikohdaže snidajemaja, pitija vsjakija sladosti, včonoje nasyščeniye svjatych — neudalisja ot mene Bože moj, v pomošč moju voňmi i pomiluj mňa nedostojnoje sozdaniye Tvoje« (Akaftist k Trojci Sv.).

O Dorohij Spasitel'u! Svjatoste moja! Kuda Ty dostalsja? O skol'ko raz v moem serdci hrich hospodstvoval! A teper Ty Svjatoste perebyvaeš

v nem? Hospodi pomiluj, Hospodi pomiluj, Hospodi pomiluj! — inše neznaju čo skazati, korotše ne znaju vyraziti svoj ža. i doviriye, čo otpustiš mni!

Blahodarju Tebe, o Soločkij Spasiteľu za vsi sredstva spasenija. Blahodarju prežde vseho za sv. Pričastije, za nebesnuju hostinu, čo ja moh učastnikom byti večeri Tvojeja Tajnyja. Blahodarju Tebi za Tajnu kreščenija, za svjatu kupil, o skoľki řudi blukajutsja po sviti v tmi bez kreščenija, ne poznajut Tebe, o Isuse! Čerez kreščenije polučil ja pervuju blahodař, pervuju bračnu odeždu, blahodař osvjaščajuščuju. Ja stalsja ditinoju Tvojeju! O, našal ot toho času skoľko raz zapaskudil siju bračnu odeždu, skoľko raz zabył ja to, čo ja obiščal ustami krestnych roditelej pri kreščenii: Otrikajusja zloho ducha i choču služiti Christu«. Tri raz skazali to v imeni mojem, — a vsetaki skoľko raz ja v žizni naoborot robil, otreksja Isusa a služil zlomu duchu! Isuse, snova povtorjaju otrikanije zloho ducha i snova obiščaju toľko Tebi služiti, bo toľko dřa Tebe oplatitsja žiti. Blahodarju za »Pečať dara Svjataho Ducha«, kotoruju pečať ja polučil pri myropomazanii. O jesli by ja vsehda dostojnym chramom Ducha Svjataho ostalsja! Blahodarju Tebi za miloserdije Tvoje, jake upražnjaeš pri Tajni Pokajanija. O skoľko raz slyšal š slova: »Razrišaju řa ot vsich hričov tvoich, idi i bolše ne sobrišaj«. a vsetaki, može ješče tot deň upal. O Kriposte moje, o Junošej i Divici tvorjaščaja Najsv. Krov

Christa, ukripi mene na buduščuju řorbu. Nikehda bolše ne choču dobrovolno oskorbiti Tebe!

Blahodarju Isuse i za daři Tajny, kotory ja maju i za blahodati, kotory polučil čerez sii Tajny. Blahodarju snova i snova za Tajnu Najsv. Eucharistii, za Dar-darov, čo možu ježednevno pričičaťsja. O pomoži mni Isuse, čtoby ja iz dňa na deň vse lučše pričičaľsja. Toľko odno želanije maju: Nikohda ne ostati bez sv. Pričastija, vse byti s Christom i tut i vo vičnosti. Amiň.

Miloserdnyj Isus prichodit ko mni.

Prihotovenije. Isus vidit 38 roki ležaščaho bolnaho v kupeli Viftaidskoj i prositsja ot neho: Choščeši li cil (zdrav) byti? Je, Hospodi, čelovka ne imam, da jehda vozmutsja voda, vveržet mňa v kupil«.

Isus smiloserdovalsja i skazal jemu: vozni odr svoj (postil svoju) i chodi...

O Isuse, skoľko raz nuždajusja i ja v čeloviki, kotoryj by dal mni ličebnyj balzam na moje serdce, kotoryj by mal sočuvstvije so mnoju, kotoryj by potišil mňa, napomnul, poučil, pomoh, ale duže často ne maju čelovika, kotoryj by mal miloserdnoje serdce.

Tu prichodit mni v um, voploščennoje Miloserdije, Isus Christos. On ješ' istinnyj miloserdnyj Samarjanin, kotoryj našel pri dorozj poranennoho,

zišol iz skota svojego, vzjal olij, vino i vyčistil ranu, zamastil, zavjazal i posadivše jeha na svojego skota odpravil jeha do hostinnici i prosil majitel'a hostinnici, čtoby staralsja o ranennoho, on vertajučisja nazad vsjo zaplatit. Isus, jak miloserdno pomahal boľnym, jak miloserdno byl prijatelem hrišnikov, ato proto, čtoby priobrivše ich dovrije navemol ich k Bohu . . . I kohda vnisti snimi byl na hostini, knižniki i fariseji skazali: »čto jako s mytari i hrišniki jast i pijet?« Isus tohda skazal veliku s miloserdijem napolnennuju premudrosť: »Ne trebujut zdravii vrača (likarja) no boľšačii: ne prijdoch prizvatí pravedniki, no hrišniki na pokajanije« (Mark, 2, 16-17).

O Isuse, Tvojemu miloserdiju možem dakovati i spasenije. Vidil Ty pervoho čeloviķa upavšaho v hrich, znal Ty, čto ždet jeha, jesli ne pomiritsja, čelovičestvo s Gospodom Bohom, i hotov byl Ty s rišenijem; rišil voplotitisja, čto by zachraniti čelovičestvo. Iz miloserdija k nam ležal Ty v jasľach, robil v Nazareti. Miloserdnoje Serdce diktovalo Tebi Isuse, prekrasnú nauku o blaženstvach, kohda skazal jes: Blaženit' milostivii, jako tii pomilovany budut, kohda skazal »prosjasčemu u tebe daj« (Matf. 5, 42), ili kohda Ty skazal: »Budite ubo miloserdny, jakože i Otec Vaš miloserd jest. (Luka 6, 36).

Iz miloserdija dilal jes čudesa. Osobenno krasivo vyražajetsja miloserdije Isusa v slučaji voskrese-

nija naimskoho junosi. Vdovica stratila svojego jedinaho syna, pravi odpravajuzet jeha na cmintir, Možeme predstaviti sebi jej sostojanije duħa, jako smutilasja, jak boľalasja budučnosti, čto sdilajet, kohda poslidna' nadija jej syn pomer. »I vidiv ju Hospod' (Isus) miloserdova o nej i reče jej ne plači«, zastavil pochoron, pristupil k mertvomu i skazal »Junos'e, tebi blahoľu, vostani. I side mertvyj načat hlalohati i dade jeho materi jeho« (Luka 7, 12-15) O jaku' radosť sdilal vdovici!

Na druhom m'isti čitajem, kohda stojal pri hrobi Lazarja, plakal. Plakal, bo On miloserdnyj . . . i bože voskresil Lazarja. Prekrasno zradil svoju boľizn', sočuvstvije, ľubov narodnu k svojemu horodu, kohda skazal: »Jerusalime, Jerusalime, kol'kratj voschotičh sobrati čada tvoja, jakože sobirajet kokoš (kvoka) ptency svoja pod krili, i ne voschotiste?« (Matf. 23, 37). Jakoje to miloserdnoje Serdce, kohda slyšim Jeho slova: »Ne ostavl'ju vas siry (sirotami), prijdu k vam« (Jo. 14, 18). Miloserdije privelo Isusa na krest, chotil nas spasti, bo byl dobryj, miloserdnyj.

Sej dobrotlivyj, miloserdnyj Isus prihodit ko mni v Tajni miloserdija, v Najsv. Eucharistii. V toj Tajni ispolnilisja Jeho slova, čto ne ostavit nas sirotami. Tut meždu nami jest postojanno, kormit nas svojim T'itom i Kroviju. O jak miloserdnyj Ty Isuse!

S jakuju nadijeju maju pristupiti k Tebi, kohda

• Ty tak miloserdnyj? Ja osmiľaľusja, ibo poznal, Isuse, Tvoje miloserdnoje Serdce!

No razom i žaluju, za to, čo tak dobrotlivaho, miloserdnaho Isusa, stoľko raz oskorbil. Priďi ko mni, Isuse, i nauči mňa tože byti miloserdnym. Priďi Isuse i daj mni doviriťe do Tvojeho miloserdija. Priďi Isuse, naše Miloserdije, budeš mať na kim upražňati svoje miloserdije. Priďi pered Toboju ležiť odin poranennyj, sklamanyj, skoro očajannyj. Pered Toboju ležiť boľnyj, kotoryj potrebujet vrača. Ne jem mertvyj, žiju — nadľusja, čo maju blahodat' osvjaščajuščuju — no vsetaki nakoľko nužno mni miloserdnaho vrača! Priďi, Isuse, priďi! — tak čuže Ťa čekaju... Amiň.

Miloserdnyj Isus je moim ...

(Blahodarenije).

Vozdychanije. »Vida vdovicu silni (duže) plačuščuju Hospodi, jakože tohda umiloserdivsja syna jeja na pohrebenije nesoma voskresil jesi, sice i mni umiloserdisja Čelovikoľubče.»

»Imijaj bohatstvo miloserdija, mytari i hrišniki i nevimnych prizval jesi Isuse ne prezri i mene nyi... Isuse silo nepobidimaja. miloste bezkonečnaja pomiluj mňa. Isuse nadeždo nenadeždnych, utšeniťe plačuščich.

Isuse, očisti mňa po milosti Tvojej. Isuse, teploto

ľubimaja, ohrij mňa. Isuse, bolizni duševnyja i tiľesnyja izbavi mňa« (Iz akaľtista K Isusu Chr.stu).

Isuse miloserdnyj, tut jes v moem serdci. Upražňaj svoje miloserdije nadomnoju! Isuse, ja uže nezčislenno raz moh byti otsuždenyj na peklo, no Ty miloserdnyj byl, Ťy čekal za mnoju, čtoby pokajatsja. O jak mnoho možu ja ďakovati Tebi pro Tvoje miloserdije.

Isuse, jesli by ja smotril toľko na Tvoju svjatosť, ja by ne smil pristupiti k Tebi, no jesli smotrju na Tvoje miloserdije, s nadiťeju idu k Tebi, bo znaju, čo Ty pravi takim, jak ja, bidnym chočeš pomoći.

Isuse, ja stoľko raz obiščaju polipšeniťe, a skoľko raz upal snova do tčch samich ošibok, a Ty snova otpuščaťež, ibo Ty miloserdnyj. O Isuse, jak ja to zaslužil? Budu staratisja tak žiti, čtoby ne trebalo Tebi vsehda liše miloserdije upražňati, ibo ne možno do bezkonečnosti zneužiťi miloserdije Isusa!

Isuse, bud' miloserdnym ko mni tut v žizni, bo vo vičnosti uže nit mista na miloserdije.

Isuse, posmotri dobri vsjo vo mni, posmotri moi dumki, jak ja polzujusja dumkami, posmotri moje cholodnoje serdce, — skoľko raz zneužívaju jazyk, posmotri moi oči, jak daleko oni ot poňatija skromnych očej, posmotri moju cilu vnutrennosť, o jak slabyj ja pri molitvi, pri razmyšlenijach, pri bohoľsluženijach... Isuse, bud' miloserdnyj ko mni.

otпусти mni i pomozí mni, čtoby ja lučšim stalsja, čtoby ja po volí Tvojej žil.

Isuse, buď miloserdnym k hrišnikam! O skoľko hrišnikov na sviti! Buď k nim miloserdnym. Buď miloserdnym k moim srodnikam, meždu kotorymi i taki suť, kotory ne služad Tebi, ne priznajut Tebe za svojego Spasiteľa, ne starajutsja s Toboju, buď k nim miloserdnym. Buď miloserdnym k mnohim, kotory ostavili svoju istinu viru, čtoby mali času vernutisja nazad, buď miloserdnym k pohanam, k jevream, k mohamedanom, i k različnym sektantam, čtoby našlisja, ľudi, kotory im otvorjat oči, i oni vidivše blud prijmut pravdu. O buď miloserdnyj Isuse k cilomu svitu, ibo cilj svit boľnyj, daj nam spravedlivyj mir. Ne karaj nas podľa toho jak by my zaslužili, no buď miloserdnym, na to Ťa prosime, ináč vo vsim da budeť vol'a Tvoja, ibo my možem toľko prositi, pokórno nadijatisja, no my ne vidím buduščee, my nevidim vsi puti, Ty to znaješ lučše i proto i pri našem prošennii otdajemsja do volí Tvojej Amiň.

Preterpivj za nas strasti Isus, prichodit ko mni...

Prihotovlenie: Isuse, kotoroho cilaja žizň byla terpinijem ždu Tebe, jako Hosta s veľkoju ľuboviju. Ždu Tebe, čtoby jes naučil mňa na cinu terpinija. Ždu Tebe, čtoby ja Tebi poďakoval za vsi

terpinija. Idu k Tebi Isuse, bo choču poznati školu krema.

Dorohij Isuse, pereleču dumkami v korotkosti važnišji stancii Tvoich terpinij, i to da budet moim prihotovlenijem k sv. Pričastiju.

Viflejem... jak moh Ty čuvstvovatisja Isuse posli nebesnoj slavy, v maštaľni, meždu byďlatmi? v solomi? v jaslach? bylo cholodno, bylo čisno, bo povjazanyj jes byl v bidny pelenki. Nevmistimyj Boh vmiščajetsja v maly jasly! Navirno už tam v jaslach vyšli pervy slezy iz Tvoich očej! O skoľko terpinij ot toj pervoj slezy, kotora byla znakom, čto kalvarija Tvojej žizni počalasja, do posledňoho vozdychanija na kresti: »soveršišasja!« Jak ťažko bylo na dorozí do Egypta! Pustyňa... holod, žažda... v noči na holoj zemli nužno močevati. V Egypti, v čužom kraju, snačala sv. Josif bez roboty, bez znakomstva, kto znajet skoľko raz stalosja, čto lem iz vyžobranoho chliba najil sja Tot, kotoryj sovtvoritelem pšenicy, chliba... Nazaret... denno dolžen byl Spasitel' ťažko rabotati... Skoľko raz može ľudi podobno, jak zvykli vykručati remeslenikov, vykručali i Isusa, »toto tak choču, toto tak...« »ja tak dumal...« »ja to chotil...« a Isus spokojno vysluchal a každomu to sdilal, čto kto chotil. Učitel'... »Lisy jazvy imut, pticy nebesnyja hnízda, Sym že čelovičeskij ne imat' hdi hlavu podkloniti« (Luka 9, 58). Čerez deň propovidujet, v noči molitsja. Skoľko

raz utomljenj zaspal na korabli, jak utomljenj moh byti, jesi apostovy uže ne chotili dozvoliti ditam prijti k Nemu, a Isus, choť jak utomljenj byl pri-zval ditej, pčlahoslovil ich, »bo takovych jest Carstvo Nebcnoje!«

Jake terpinije moh mati Isus, kohda izminnik Juda pociloval Jeho . . . jak horilo toto misto na lici Isusa . . . Jak terpil Isus, kohda bidnyj sluha udaril Jeho po licu. Jak terpil Isus, kohda pľuvali Jemu do lica . . . Kohda dolžen byl sluchati ne-čistoho Iroda, kohda vidil necharakternoho. Pilata, kohda slyšal postojannyj krík: **Raspni, raspni Jeho.** Za to, čo jes vyhoil ich, za to, čo jes ich poučil, čo jes ich nasytil . . . čo jes im ditej pčlahoslovil, za to teper maješ byti raspjatyj. Bičovanije . . . ach strašnaja muķa! Strašny bičy iz remeňa, na konci olcvo. Pri bičovanii na pered spuchlo Tilo, posemu sbelavilo, koža roztorhalasja, Krov tekla potokom, pokropila stolp, pri ktorom Isus obnaže-nyj musil stojati, pokropila daže i lica katov, po-maly i kosti bylo uže vidno . . . Isus skoro bez sebe, otvjazali Jeho i Pilat preukazal Jeho slovami: »Se čelovíķe to chotil tymi slovami skazati narodu: majte miloserdíje, no narod ješče horše, sdičil. Podobno jak tyhri na vid krovi i ješče bolije dčkym holosom kričali: **Raspni, raspni Jeho!** Terňem vin-čanije . . . Lehko mohlo statisja, čo sii terni i oči poranili . . . Osobenno bolizň strašna byla kohda vines malyj byl a palčami bili, čtoby žišol na holo-

vu. Dajut krest na pleče, odin konec na zemli po-ramenach vlečetsja. Každj kančnik do jakoho dotknetsja potrjaset s krestom, dotknetsja krest i holovy, i terni hľubše idut v holovu. i bolizň ubolšajetsja. Padet Isus . . . bijut Jeho, dolžen dašše itti . . . Simeon pomahajet. — Pribijut na krest. Napered odnu ruku . . . ciloje Tilo obernetsja v napravlenije toj ruki . . . natľhajut druhu ruku, čo-by dostali s neju do napered prihotovlennoj diry, kľaknut na hrudi, a ľahnut ruku . . . že muskuly, žily torhajutsja to katov ne bolit, a čo Isusa bolit? o tom ne staralisja, vid' otsuždenj byl, iz ich trech Isusa deržali za najhoršoho . . . pribili i nohi . . . Po-stavili krest . . . ne pomaly, ale kinuli jeho do pri-hotovlennoj diry, čo ciloje Tilo Isusa snova potrjaslosja . . . to ich čikkom ne obchodilo . . . Isus terpit i duševno čbo vidit mnohich, za kotrych nadarmo umirajet . . .

Žaždet, napojat Jeho octom. Umret . . . probijut mu Serdce . . . a sotnik holosit, čo dilo skončil . . . ne priznajet pri tom, čo »voistinnu bi Boh sej . . .«

Isuse! skolko terpinij! liše perečitati mnoho, a pereterpiti to vsjo? A k tomu nevinnomu, ibo na vopros: Kto iz Vas obvinujet Mňa o hrisich? Nčkto ne moh najti ni najmenšu ošibku na Tebi, a vse-taki otsud'li Tebe, vsetaki umiral Ty . . . O Isuse, jak bolit moje sedce na vid toho mučenijsa . . . Bolit mene serdce napered proto, čo to vsjo pro mene . . . bolit mene serdce proto, čo ne znaju tak plakati

jak by zaslužil Ty, čtoby ja sočuvstvoval s Toboju. O jak cholodnyj ja na vid terpinija Isusa... Isuse, buď miloserdnyj ko mni. Otpusti mni siju neblahodarnost', siju slabu viru!... Za to idu do sv. Pričastija, čtoby moja vira obnovilasja, pokripilasja...

Isuse maju nadiju, čto svoim terpinijem pokripiš mene, i podvihneš mene do vysšoho soveršenstva. Isuse ľubľu Tebe, bo jesli dakto, to Ty zaslužiš mojej ľubvi... Isuse upokorjajusja, čto ja tak ne ľubľu terpinije, a bez terpinija nit spasenija. Isuse idu pokripitisja, idu naučitisja premudrosti iz školy kresta, prihodi i pouči mene... Prijdi o, Isuse, prijdi, choču pocikovati Tvoj Rany, choču rozplakatisja, čtoby vyšli slezy žal'a, ibo mnohi choroby tolko tak vyličatsja, jesli vyplačusja jesli slezy očisťat dušu moju... Prijdi preterpivyj za nas strasti Isuse Christe i pomiluj mňa. Amin.

V škole Kresta

(Razhovor s Isusom posli sv. Pričastija).

Vozdychanija. »Preterpivyj za nas strasti Isuse Christe, Syne Božij pomiluj mňa hrišnoho« (300 dn. otp.) »Pod krest Tvoj staju, Spasitel'u moj milij a moľu Tebe, podaj že meni za hrichi žal', ščiryj... Za mene Ty raspjalsja... za hrichi moi. pro viru moju ubiti Ty dalsja...« (pisň) »Veličajem Ťa životdavče Christe, i čtem Krest Tvoj čestnyj, imže nas spasl jesi ot raboty vražija...« »Poklaňajusja jazvi Tvojej, jaže v desnij (pravoj).

Tvojej ruci, i prošu Ťa, jeja radi spodobi mňa odesnuju Tebe stati... Podobno klaňajusja i jazvi Tvojej, jaže v šujijej (ľivoj) Tvojej ruci, i moľu Ťa, jeja radi ot časti šujija (na sudá ot ľivoj strany) izbavi mňa. Poklaňajusja jazvi Tvojej, jaže v desnoj Tvojej nozi... i prošu Ťa nastavi mňa na puť pravyj pokajanija... Poklaňajusja jazvi Tvojej jaže v šujijej nozi... ot vsjakaho puti lukavaho vozbrani noham moim. Poklaňajusja jazvi, jaže v probodennom Tvojem Serdci, i prošu sokruši moje okamenenije, serdce žestokoje porazi i pronzi je (napolni) strachom Tvoim svjatyj, da Tebe vozľubľu vsim serdцем moim, vseju dušeju, vseju kripostiju, vsim pomyšlenijem moim... (Skoroče-na molitva iz akafista.)

»Isuse, v Nemže lsti nist' ot predatel'a lstiju lobzannyj, Isuse tune (darom) Sebe vsim podavajaj za srebrenniki prodannyj; Isuse svjazannyj razrišajaj uzy; Isuse svjazannyj — svjaži moja strasti, Isuse Ahnce na zakolenije vedennyj, Isuse zrak raba prijemyj, pomiluj mňa...«

»Isuse Simja nebesnoje v ternije vpadšeje, Isuse ot vinohrada Tvojeho Izraila ternijem vinčannyj, Isuse jedinosuščnyj Otcu, poruhanije ľudej, Isuse Tvorče, ot tvani (ot sotvorenija) mučimyj... Isuse osuždennyj, Sudije mo; ne osudi mene v tmu kromišnuju, Isuse ne imijaj sily, Silo moja pri končini mojej ne ostavi mene... Isuse prostiraja ruki, da

mňa oblobyzaješi (ciluješi). (Dumki iz Akaftista k strastam Isusovym).

Iz hlubiny serdva vitaju Tebe, o Dorohij Spasitelu! Znaju, čo Ty teper uže prosavle.mnyj, i znaju, čo Tvoje Tilo uže proslav.e.nnoje, no vsotaki iz blahodarnosti k Tvoim strastam ja možu sebi predstaviti Tvoje Tilo poranennoje, pobitoje... ktoroje ja teper priňal do serdca svojego... Isuse, ciluju vsi rany, bo vsi pro mene byli pereterple.ny... Isuse, ďakuju Tebi za tak veliki terpinija, kotorymi spas jes mňa... Isuse, nauči mňa tože terpiti, ibo Ty skazal, čo preterpivyj do konca toj spasen budet... Ty skazal, ašče kto choščet spastisja, da vozmet krest svoj i po mni hrjadet (idet).

Skaži mni, Isuse, počemu terpil Ty tak mnoho? Vid' my znajem, čo jesli by Ty byl proľal odnu kapľu krvi, i ta by nas spasla... — Tak jest, ditino moja! No ja timi terpinijami chotil dokazati Tebi moju nevyskazannuju ľubov, i chotil vozbuditi tvoju nenavist' proti hricha, ibo každoje terpinije malo nikoje to značenije, poučenije... — Pouči mňa, Isuse, o Tvoim terpinii... Slušaj: — Ja uže ot Viflejemja terpil, čtoby poučiti vas, čo kresty počinajutsja roždenijem čelovika... V ditskom viku terpil, ibo terpinijem vospitujetsja d'it'a... ne možno vsjo dati d'it'am, čo zabahnetsja im... V Nazareti robil, čtoby ja posvjatil robotu, ibo robotu zaslužna i často dobroje sredstvo protiv iskušeni.j. V žizni ľudi vykručali, občernovali, zloje

šurali na Mene, to jest poučenije pro tebe, čo i s toboju inače ne budet, ibo »re boľšij učeník ot Učitel'a.« Zradili Mene, nažal' i takij hrič dovolno častyj v žizni... može i tebe zradili h'di, potišuj.sja... vysmijali, prozyvali Mene, potišuj.sja, jesli s toboju take slučitsja... Obnažili Mene bičovali Mene, ibo na sviti mnoho nečistot. Potomu zoblekli Mene, ibo mnoho dolžen terpiti pro nedostatočny odeždy ženskoj mody, proto horili na moem Tili udary bičovanija, ibo často horit pochoť plotskaja u ľudej... proto vinčali Mene ternijem, ibo v holovach ľudskih často hordy, zavistny, zloželateľny, nečisty dumki nachod'atsja! Upal pod krestom, ibo vsi hrichi mal na Sebi... i tvoi... Žaždal na kresti, ibo ľudi obžirstvom, pjanstvom hrišat... probili Moje Serdce, čtoby otvorilisja miloserd'ja dveri do Mojego Serdca...

O Isuse ďakuju za nauku. Žaluju za to, čo i moi hrichi zapričinili sii rany, budu starat'sja tak žiti, čtoby nikohda boľše hrichami ne ranil Tebe...

Isuse, čomu dolžny i my terpiti?... — Toinu d'itino, ibo to kara za hrichi... Radše tu terpi, jak na druhom sviti... Čelovik s hordostiju sohrišil, dolžen byti upokoren'nyj čerez kresty, čtoby pomjaj, čtoby priznal svoju slabost', čtoby priznal, čo u Boha jest sila! Jesli spokojno terpiš, maješ zasluhi, a terpin'je ulehšitsja... jesli neterpelivyj ty, a može i ruhaješsja... terpinije ne minet a daže ubolšajetsja čerez neterpelivost' a k tomu hrišiš... i

proto buď rozumnyj... svjaty radovalisja terpiniju, daže byli i taki, čo prosili terpinije... Ty choťta spokojno terpi! Možeš prositi oddalenije krestov, no otdano na voľu Boha...

Čelovik hordyj »nadutyje« hovorit narod... Podobno jak boľače tilo, spuchlina... v toj spuchlni mnoho zloj materii nasbirajetsja... ona musit vyjti von, ináče tilo ne vyzdorovijetsja... podobno i v čelovika hordoho, mnoho zloho nasbirajetsja... to musit vyjti von... ale jak? Čto budet tim operačnym nožom, kotoryj totu spuchlinu rozrižet? To budet krest... krest udarit po spuchlini, spuchlina otvoritsja, i čelovik krasivo vyličitsja.

Đakuju, Isuse, za nauku... Podaj mni sily, čo by ja v budučnosti vsehda spokojno prijal kresty... Teper rozumľu poslovicu: Koho Boh ľubit, toho krestami posiščajet. Dijstvitelno to velika ľubov ľz storony Hospoda Boha, kohda to chočet, čtoby ja zdroj byl... Poblahosľovi, Isuse, moi kresty, i ja vozmu denno svoj krest na pleče i idu za Toboju, ľbo choču byti s Toboju teper i vo vičnosti, Amiň.

Idu k Spasiteľu.

Prihotovenije. Kto prichodit ko mni? Spasiteľ, kotoryj na kresti raspjalsja za mene, čtoby mene spasti. Čila žizň Spasiteľa ne inše jak odna žertva. Dumaj na Viflejem, na Egypet, na Nazaret, na učiteľskij urjad, kohda chodil iz sela na selo po sv. Zemli, skolkko terpil pro tebe. Osobenno že mnoho

terpil v poslednoj sedmici žizni svojej počinavše ot Getsimanskoj zahorody až po Golgotu. Skolkko terpinij!? Prichodit ko mni Tot, kotoryj predvidil moi hrichi už v Getsimanskoj zahorodi, i hrichi vsich ľudej... i sii hrichi mal vzjati na sebe, čtoby nas ot nich otkupiti, mal za nas umerti... Potrjassja Isus, upal na kolina i molilsja: »Ašče vozmožno, da mimoidet čša sija... obače ne jakože Az, no jakože Ty Otče choščeši, da budet...« i kroviju potilsja. O svjata doroha Krov Christova, jaka to bolizň byla, jakij to strach byl tohda v Serdci Isusa, čo toto Serdce iz žil vytislo Krov na verch vo vidí potu? I krovavj pot kapkal na zemľu i Krov Christova orosila zemľu. O jak možem zavidiť toj zemli, na ktoru Krov Christova jak najblahorodnijša nebesna životvorjašča rosa padala... No ne zavidľ zemli, za korotkij čas toťa sama Najsv. Krov budet tvoim pokormom...

Prichoďat zly ľudi na čeli s Judom, byvšim apostolom, prichoďat i choťat Isusa poimati, Juda dast znak cilovanijem... O strašnoje farizejstvo, znakom ľubvi prodavajet svojego Učiteľa... O Isuse, nikohda, nikohda v žizni ne choču byti podobnym k Judi, ne choču Tebe cilovati s hrišnym serdцем, ne choču ani dumati na svjatokradežnoje sv. Pricastije... Naoborot, o Dorohij Isuse, proto idu k sv. Pricastiju, čtoby Tebe čistym serdцем priňati i čistymi ustami pocilovati čim častijše, ľbo najľučše prihotovenije k slidujuščemu sv. Pricā.

stiju dnešnoje sv. Pričastije. Idu k Tebi proto, čtoby napraviti hrih Judy ... Isusa poimajut, vsmijut, provadat ot sudii k sudiju, p'uvajut na Ne. ho, bičujut Jeho, ternem vinčajut ... O, jaki strašny terpinija! A to vsjo za to, čto by ja mal pravo na nebo, čtoby ja otkuplenyj byl ... To samoje sv. Tilo, kotoroje za mene bylo bičovanoje, ja prijmu, tolko s tim različijem, čto Tilo Eucharističnoho Isusa uže proslavlennoje, uže ne možet terpiti ... O s jakou pobožnostiju maju priňati to Tilo, kotoroje za mene bylo bičovanoje!

Na pleči Christu dajut teželyj krest, a na tom kresti hrichi ciloho sveta. Ťažkij byl, tak Ťažkij, čto najmenše tri raz upal, no navirno i bolše raz ... Moi hrichi zapričinili upadenije Isusa pod krestom ... Može pravi pro moi hrichi byl tak Ťažkij, i pro moi hrichi musil upasti ... O jakij žal' maju vzbuditi v sebi! Jaku žaždu, čtoby dobrym sv. Pričastijem napravil to, čto s hrichami davno isportil. Prichodi Isuse ždet Tebe s ljuboviju tot, za kotoračo Tvoja Krov tekla, ale ne nadarmo. Prichodi, čtoby pociloval ja Tvoje tak pobičovannoje Tilo! Dajut pomočnika Isusu, v osobi Simeona Kyrinejskoho. O šťastlivyj Simeone, čto možeš krest Isusa nesti. No takim šťastlivym možeš i ty byti, vid' Isus každyj deň positił tebe svoim krestom i prositi tebe: Vozmi krest i hrjadi za Mnoju! Isuse pravi za to idu do sv. Pričastija, čtoby ja znal každođenny kres-

sty nositi, čtoby Ty, o vičnyj primire Krestonosca, naučil mňa terpiti ...

Isusa raspnut na kresti ... Meždu nebom i zem. leju visit Isus, probijut Serdce, pomret ... i čerez to nas otkupil ... O jaka to ljubov! Takoho Spasiteľa mati! Ja mal tam byti pribityj na kresti, bo ja hrišil, a On misto mene terpil ... Vozbudi v sebi veliku viru, nadiju, ljubov. Pri sv. Liturgii to samoje dijetsja, čto na kresti bylo, tolko bez prolivanija krovi, to značit bez terpinija ... pri sv. Liturgii Isus ne terpit ... Tot Spasiteľ, kotorij za mene terpil, pomer, prichodit v moje serdce!

Jaku nadiju možu mati? Krest znak ljubvi, znak pobidy, znak sily, znak spasenija, i tot Raspiatyj Isus budet v mojem serdci perebyvati ... Skolko blahodatej, skolko sily, skolko potichi prineset meni ...

S jakoju ljuboviju maju ždati Isusa! Prichodit ko mni, ibo ne chočet to, čtoby ja v žiznnoj borbi sam byl, chočet mni pomoči žiti, pomoči hovorit', mysliť, viditi, slyšati, molit'sja, propovidati, slyšati propovid', poslušnym byti, čistym byti. Žaluju snova za svoju cholodnosť, za svoi ošibki, davny hrichi ... Upokorjujusja na vid tak velikoj ljubvi Spasiteľa, i na vid moich slabostej.

Spasiteľ u meňa.

Blahodarenije. Moj Spasiteľ vo mni! Ne otec, ne mati, ne brat, sestra, prijatel' tuzemnyj, ne carj, no

Sam Boh i Spasitel'! Tet, ktoromu možu blahodari-
riti za pravo na nebo! Jesli nit Spasiteľa, tohda
nit d'ľa meňa ani neba! Moj Spasitel' vo mní, bo
ľubit mene, prišiel positiť mene. O dorohij Spa-
sitel'u! Čto Tebi skazati, jak Tebe privitati? —
Upadu na kolina pered Toboju i skažu, čto mní
prijdet na um. Slava Isusu Christu! Preterpivyj
za nas strasti Isuse Christe Syne Božij vitaj u mene
i pomiluj mňa! Prichodite vsi ľudije i vmisti so
mnou vitajte i voschvaľajte Isusa! »Prijďte, po-
klonimsja Christu, Spasitel'u našemu!« »Pojte
Bohu našemu, pojte, Carevi našemu pojte!« Bla-
hodarju Tebe Isuse Spasitel'u moj, za velikoje
otličije, čto Ty prišiel ko mní! Umoľaju Tvoi svja-
ty Rany, na Serdoi, na rukach, na nohach, na pleču,
na cilom Tili! Ciluju ich, i udivľaju Tvoju ľubov
k nam!

Pereprošuju Tebe, Isuse, za to, čto ja v žizni tak
často zabyvaju veliku blahodať spasenija. čto za-
byvaju na Tvoi rany, a može ješče i hrichom ot-
plečivaju Tebi! — Žertvuju Tebi vsjo; čto ma'ju,
Isuse. vid' i Ty žertvoval pro mene vsjo-vsjo, do
poslidnoj kap'i Krovi!

No Ty, Isuse. Carj Carej, i proto prošu Tebe,
obdaruj mene duševnymi darimi! Pripomnať mní
pered hrichom to, čto jak potilsja Ty za mene kro-
viju! Kohda prichodit na mene iskušenije protiv
čistoty. pripomni mní bičovanije Tvoje. skľo-
terpil Ty pro hrichi nečisty... Kohda prichodať

na mene hrišny, nečisty, sujetny, ščeslavny, hordy
dumki, pripomni mní, Isuse, Tvoju ternovu korunu.
Kohda ja by duže chotil nad druhimi hospodstvo-
vati, pripomni mní, Isuse, trošč Tvoju, ktoru na
smich daťi Tebi do ruki, jako carske žezlo! Pripomni
mní, Isuse, Tvoj carskij plašč, kotoryj na smich
dali na Tebe, tohda, kohda ja duže mnoho dumaju
na svoi odeždy. Kohda mene vyamivajut, prozvyva-
jut, nerozumijut, pust' dumaju na scenu, jaka ot-
bylasja pered Irodом, kotoryj, jak so sumašedšim,
narabľal s Toboju... Kehda každcodnevny kresty
mučat mene, da prijdēt mní v um Tvoj Krest, Chri-
ste! Kohda idu kolo kresta, da ne zebudu na to,
čto ja mal visiti na kresti a misto mene Isus visit.
Rasprostertymi rukami, jak jesli by chotil obňati
cilyj svit... za každogo pomer... i prošusja ot
Neho, Isuse, čto chočeš za to vsjo? — Slyšu otvit
v duchu: Nič, ditino moja, toľko ľubi mene, daj
meni serdce tvoje... A ja? Ja misto ľubvi ješče
vsehda hrichami platil... O Isuse, jak haňblusja!
O Isuse, jak žaluju za to! — Ja neslužil Isusu, no
zlomu duchu. Zlyj duch za mene ne terpil, ne byl
bičovanýj, ne proľal ani kapľu krovi... a vsetaki
služu jemu svoimi hrichami... Isus vsjo dal pro
mene... poslednju kapľu krovi... a vsetaki ne
služil ja jemu! Zlyj duch ne chočet mní nič dobraho,
naoborot chočet mene zniščiti nenavidit mene, i
odno toľko chočet, čtoby ja dostalsja do pekla
k neru i na viki chočet mene mučit.

Značit on najboljšij moj neprijatelj, a vsetaki tomu najbolšomu neprijatelju o skoľko raz ja služil? Christos chočet mni vsjo dobroje, Pubit mene, najbolšim Jeho želanijem jest, čtoby ja v nebi byl, čtoby na viki ščastlivyj, blaženyj byl, značit On jest moim najlučšim Priatelem, a vsetaki, ja Isusu skoľko raz ne služil . . . O Isuse, Dorohij Spasitelju moj, pomoži mni žalovati, a nikohda bolše ne hrišiti. Ne choču byti, Isuse, neblahodarnyj! Ne choču byti bezumnym, ne choču bolše služiti zlomu duchu, no mojemu Spasitelju! Isuse dažd' mni silnoj viry, kripkoj nadii, bolše ľubvi . . . Isuse, Ty za mene pomer, ja ne choču, čtoby Tvoja Krov za mene nadarmo izlijalasja, ja choču byti meždju spasennymi . . . ja znaju, čto i Ty chočeš, ibo na to jes prisel, čto ne chočeš smerti hrišnika, no čtoby pokazalsja i spasen byl. Ty i po zabludšuju ovcu išel, čtoby dostati ju do odnoho stada . . . ja choču byti vsehda pri Tebi, pri Dobrom Pastyrju . . .

Prošu Tebe umiloserdisja i nad timi, kotory ješče ne poznajut Tebe, ješče ne poznajut blahodať spasenija! Daj mnohim junošam i divicam monašeskoje missionarskoje, apostolskoje zvanije, ibo žatva velika a dilatelej malo! Smiloserdisja i nad timi christianami, kotory ješče ne suť v odnom stadi, kotory idut za bludami poodinokich jeretikov, schizmatikov . . . Pomoži Sv. Vselenskomu Archijereju, čtoby po voli Tvojej upravľal Cerkoviju. Pomoži jepiskopam, čtoby po voli Božijej upravľali

voli Tvojej provadiť našu milu Jeparchiju, poblahoslovi rabotu našich svjaščennikov, i vsich svjaščennikov na sviti, čtoby razširjali blahodať spasenija, čtoby razširjali Carstvo Christa, čtoby čim bolše ľudej byli spaseny . . . I ja choču po svojim silam, pri svojem zvaniij pomahati razširjati Carstvo Christa, pomoži mni, Isuse, čtoby ja stal istinnym apostolom s'ova, pisma, osobenno čtoby ja apostoloval svojej primirnoj žiznju. Amiin.

Idu k Voskressemu Isusu.

Prihotovlenije. Isuse, jesli ja dumal na Tvoi strasti, na Tvoi tažki vremena, to dolžen ja dumati i na radostny dni. I predstavľu sebi, čto ja sehodnja Voskressaħo Isusa priimu v serdce moje . . .

Christos voskres, voistinnu voskres! Choťa jevrei obstaralisja i o takoje, o jakom staraniju v istorii čelovičestva niť primira, imenno postavili storož k hrobu, čtoby »ne mogli Apostoly ukrasti Isusa, a posemu skazať, čto voskres.« No darmo tam byla storož, darmo tam byli veliki kameni, i urjadnymi pečatami zapečatanyj hrob . . . V nediľu skoro rano, naraz jak jesli by zemľa potraslasja, kameni veliki ot hroba na to otvaľatsja, Isus pobiditeľ smerti stoit v svoim duchovnom Tili, na užas storoži. Storož jak by s uma sošla bižit v horod, i raskažet jevrejam, čto sja stalo. Jevrei hroši dajut vojakom, čtoby to skazali, čto Apostoly prišli i ukrali Isusa.

Tak dumali, čto dl'a toho, čto hrob porožnij i sija pripovička dosť budet. No zabyli to, čto koži Isus voskres, to On i ukazetsja, a jak to moživo, jesli Apostoly mertvoho ukrali, to majet byti mertvyj, a Christos ne mertvyj, On živet. Vid' ješče 40 dnej na zardi učnt, pojavrajetsja raz odnomu, raz duhomu, vsim Apostolam, daže i 500 Judej naraz vidat Jeho. . . Sv. Toma ruku vložil v rebra Jeho, Isus jist s Apostolami, čtoby vriiti, čto živet. . .

I Sej voskressij Pobiditel', kotoryj smertiju smerť poprav i suščim vo hrobich život daroval . . . prichodit ko mni, Sije podumati ješ' duže lehkoje, ibo dijestvitel'nost' tut najbližša. Dijestvitel'no, kohda pričasčajemsja, to vsehda prijmem Tilo i Krov Voskressoho, proslavlennoho Isusa. Isus uže bolše ne možet terpiti. O jaka to radost' pro mene, čto Tot Pobiditel' prichodit ko mni! Sije sv. Pričastije pripomnet mni to, čto i ja voskresnu kohda to posli smeri . . . pripomnet mni to, čto jesli ja na svoje neščasč'a upel do hrobu hricha, ne smiju tam dolho ostatici, ale čim sokrše, po možnosti totčas maju stati iz toho hricha, i dušu svoju ičistiti, i zas byti v prijatel'stvi s Hospodom Bohom.

O Isuse s jakoju živoju viroju, maju pristupiti k Tebi, s jakoju nadijeju i ljuboviju, kohda istinnyj Pobiditel' smerti prichodit ko mni. O dijestvitel'no jaka to poticha, čto kto jist Tilo Pobiditel'a smerti, tot ne umret to ješ': tot budet spasenyj. Praviľno, ibo Voskressij Isus ješ' život i voskresenije! Za-

jeparchijami. Pomoži našemu Vladyki, čtoby poluju za to, čto ja ne staralsja vsehda tak žiti, čtoby moje voskresenije posli smerti bylo slavnoje, a pered smertiju, čtoby čim rašše stati iz hricha. Obiščaju, čto v tom otnošenii napravlusja.

Voskressij Kripkij Isuse, potrjasi so mnoju, čtoby i ja voskres duchovno, daj mni sily, čtoby i ja pereterpil vsi kresty, ibo posli nich prichodit voskresenije. Amiñ.

Voskressij Isus vo mni. Blahodarenije.

Vozdychanija. »Nebesa ubo dostojno da veselatsja, zemlja že da radujetsja, da piazdujjet že mir vidimyj že vesj i nevidimyj, Christos bo vosta, veselije v.čnoje!« »Voskres Isus ot hroba, jakože proreče dada nam život vičnyj i veliju milost' . . .« »Christos voskres! Voistinnu voskres!«

Vitaj voskressij Isuse moj! Dakuju Tebi za Tvoju smischoditel'nost', čto Ty hotovij vsehda positiťi Tvojego raba. Vižu Tebe proslavlennoho, v duchovnom Tiri, pered kotorym uže nit prepjatstvija, uže možeš perejti i čerez stinu, čerez dveri . . . Vižu Tvoi proslavlenny rany, kotry teper tak sijajut jak rubin, jak dorohy kameni . . . Dozvol' mni ič pocilovati, ibo sii rany pro mene byli sdilany . . . Dotknusja Sv. Ran Tvoich i skažu: »Hospod' moj i Boh moj!« O Isuse, pomoži mni, čtoby ja zažilsja do tojny Tvojego Voskresenija . . . Ty častiše pro-

rokoval svoje Voskresenje, no Apostoly zabyli o tom, dľa nich ne bylo nijakoj nadii posli smerti Tvojej. Odinoko Bohorodica mala nadii, čo voskresnet Isus. Neprijateli ne mali nadij no radše bojal'sja toho, čtoby da'jakoju lestiju ne rozyšlosja, čo Isus voskres. Dobri pamjatali na Tvoje proročstvo i proto postavili kustodiju. Ach jaku radost mali dobry ženy, Apostoly, kohda doznalisja, čo Ty Isuse pobidil, no naoborot, jakij strašnyj strach i smutok mali neprijatelije Tvoi! Čto sd.lajem, čo sdilajem, to byli postojennyj predmety ich soviščanija. Budem prenaslidovati! To začali jevreji, prodolžali rimľane, a uže skoro dva tysjač hoda sija metoda postojanno praktizujetsja. Niščiti, vybiti christian, a počemu? Ibo napominajet christianstvo na to čtoby počitali načalstvo, a to luďam ne ľubitsja. Prikazuju molitisja, sv. Liturgiju sluchati, a to ne po vkusu mnohim. Zakazuje nečistoty, krađeži, nepravdy itd. to vsjo ne po vkusu mnohich.

Voskressij Isuse, čo maju naučitsja ješeč ot Tebe?

To, čo i ja voskresnu kohda-to posli smerti. Ne znaju kohda, no pevno, čo voskresnu! Ne znaju tože, jak voskresnu, voskresnu-li na život vičnyj, ili na vičnoje prokľatije? To neznaju, ale možu zakľučati iz svojej žizni... Jesli boľše starajusja o dušu, jak o tilo, to voskresenje budet slavnoje, kripkaja čistaja duša osijajet i tilo, kotoroje može umučennoje bylo, naoborot, jesli ja boľše staraju-

sja o tilo, jak o dušu, to vypaščennoje tilo zadavit dijatel'nost' duši, ne dozvolit dychaty duši, duša budet jak splisnita, i to vlijajet i na tilo, i proto i tilo budet jek splisnitoje. Na skoľko sud v pervych byl na dušu, a duša svoju dolžnost' ne ispolnila, proto duša uže posli smerti sejčas otsuždena byla. Tilo toľko pridajetsja k nej, čtoby i ono terpilo, ibo v pervych ono majet terpiti, ibo ono je pričinoju neščasťa duši... Jak ja stoju? Jak starajusja o dušu? a o tilo?

Isuse žaluju, čo ja toľko raz tilesnyj byl a ne duchovnyj, žaluju za obžyrstvo, za nepoderžanije postov, žaluju za to, čo skoro nikohda ne upražňalsja v samootrečenijach... »Nevozderžanija radi v ad vselichsja...« tak maľusja pri večerni na stichirach v Časoslovi. Dobri to pripominati sebi častijše...

Nadijusja Isuse, čo jesli často i dostojno pričaćajusja, to ja i slavno voskresnu, ibo Ty sam skazal: »Jadyj chlib sej živ budet vo viki« (Io. 6, 58).

O Isuse, jak Ty čuvstvuješsja vo mni? Tvoje Tilo jesť proslavlennoje a moje tilo perepol'nennoje toľkimi ošibkami! Skaži, Isuse, ne horše čuvstvuješsja vo mni jak v jasľach?... Ja nadijusja, čo nit, ibo starajusja, čtoby ľuboviju, teplotuju serdca umoľal Tebe... Pomoži mni, čtoby ja vse voskresišij byl, čtoby ja nikohda ne spal snom hricha, pomoži voskresiti mnohich, kotory jak živyy trupy cho-

dat po sviti, kotory v sotojannii t'azkoho hricha žijut. O Isuse smilose:disja nad nimi, čtoby pokajalisja i tože slavnostno voskresli... Isuse blahoslovi mene, tak jak často blahoslovil Ty posli voskresenija svoich prijatelej! Isuse ne ostavi mene nikohda, vsehda choču s Toboju byti v najlučšim prijatel'stvi, ibo choču voskresnuti na život vičnyj. Amin.

Isus Voznesysja na nebo budet moim Hostem.

Prihotovlenije. Posli sorok dnej Isus pripravil svoich najbližšich, to ješ' Mater svoju i Apstolov, poblahoslovil ich i voznessja na nebo. Kohda išel vse vyšše-vyšše, to vse bolše i bolše vičil iz toj zarji, po kotoroj On chodil, na kotoroj On rabotal. Každoje misto pripominalo Isusu dejakoje sobytije. Jordan, tut krestilsja, ozero Genezaretskoje..., o skolko raz propovidal iz korablja, Viflejem..., rodilsja, Nazaret..., robota, hora Olivetska..., krovvju potilsja, Golgota..., smert Jeho, različny sela... čuda robil, učil, ličil. Kuda neposmotril Jeho pamjat' povesjudu liše dobre pripominala Jemu. Ne bylo ani odnogo mesta, kotore by o hrichi, o zlom pripominalo, ibo Isus nikohda v žizni ni najmenšoje zlo, ni najmenšoje nesoveršenstvo ne sd'al. Konečno zakryla Isusa chmara. Apstoly bolše Jeho ne vidili, i Isus čudesnym spesebom

vstupil vo vičnoje svoje Carstvo, hdi najbolšuju slavoju vitali Carja-Carej, Pobiditeľa nad smertiju.

Apstoly smotрили za Isusom ješč'e, mo tohda prišel Anhel i to skazal im: Mužije galilejstii, čto stoite smotrjašč'e ma nebo. Isus prijedet ješč'e raz so slavoju, idite v robotu, jaku Vam opredilil Isus.

Isuse proslavlennyj, Nebesnyj, Ty voznessja na nebo a na slova svjaščennika Ty snova zišol iz neba na prestol i zolotoju ložičkoju pod vidom maloho kusnika chliba pričediš ko nmi, čtoby jes byl moim Hostem...

O vitaj nebesnyj Hoste! Dakuju Tebi za prišestvije iz vičnoj slavy! O Isuse, ja starajusja prihotoviti Tebi dostojnoje obitališče, mo prošu Tebe, pomoži mni Sam. Dopolni to, čto ja ne moh sdilati, čtoby moje serdce čim čistijše bylo, čtoby čim lučše bylo prepolnennoje ljuboviju... Sdilaj sebi ibitališče, čtoby choča nemnoho podobne bylo k nebu, čtoby Ty dobri čuvstvovaleja... Podvihni meňa, čtoby ja s živoju viroju, nedijeju i ljuboviju znal privitat' Tebe...

Prichodi, Isuse, prichodi, ibo mni nužno často podumati ma nebo, a na to Ty mňa naučiš, Voznesysja Isuse!

Prichodi, Isuse, ibo moj deň tolko tohda budet ščastlivyj, jesli Ty v moje serdce zavitateš. Bez Tebe odin deň, to stračennyj deň... O daj mni tu blahodať, čtoby ja vse moh dostojno pričastitisja.

Žaluju za vsi hrichi, kotorymi ja Tebe oskorbil, obiščaju rišitelnoje polučšenije.

Ždu Tebe, ždu Tebe, Isuse, prihodi ko mni, ibo choču byti kohda to v nebi. Amiň.

Nebesnyj Host' u meňa.

(Blahodarenije.)

*Voznesisja na nebesa, Bože, i po vsej zemli slava Tvoja.« Vitaj v serdci mojem Nebesnyj Hoste! Ďakuju Tebi, čo Ty udostoil mene, čtoby ja moh byti Tvoim hostitelem ... Pereprošaju Tebe Isuse, žaluju za vsi hrichi svoi. Ne nadarmo často prošu, Isuse, ot Tebe otpuščenije, no ja znaju iz svitskoj žizni, čo jesli bolše raz pereprošaju za oskorblenie, iz toho tot kto oskorblennyj byl vidit, čo na skol'ko bolit mene to, čo ja jeho oskorbil. Jemu to prijatno viditi, i tim pače otpustit ... Podobno dumaju ja, čo i Tebi, Isuse, prijatno slyšati moj žal', ibo iz toho vidiš, jak mene to bolit, čo ja kohda to oskorbil Tebe ...

Isuse, prošu ot Tebe, prošu, nauči mene, jakie poučenije možu mati iz Tvojego Voznesenija na nebo?... Isus učil: Sliši, ditino moja: Pervoj važnoj naukoj jest to, čo Ja proto išel v nebo, čtoby tebi i vsim, kotory udostojatsja toho, prihotovil misto v nebi, bo znaj, ditino moja, čo ty d'la neba sotvorena. Jesli tuda ne dostanešsja, tohda nadarmo ty žila, tohda darmo mal ty Synu moj vysoki

urjady, krasivy tituly, veliki bohatsvta, to vsjo darumnoje, to nič ne pomožet.

Ne zabuď, ditino, čo ty pro nebo sotvorena! Smotri i tvoja postava jest sovsim inša, jak postava skota. Skot holovoju smotrit do zemli, ibo cil' skota jest zemlja, čelovik stoit prosto, holovoju smotrit k nebu, ibo čelovik sotvorenyj pro nebo, cil čelovika jest nebo.

Čtoby tam dostatisja, ty dolžen častijše dumati na nebo, rabotati pro nebo, borotisja pro nebo... Ty dolžen synu hl'adati nebesny a ne tuzemny radosti.. Čtoby ty mal mnoho skarbov na druhij svit, naučisja vsjo pro Boha robiti... Rano jak staneš, skaži: vsjo, čo sehodňa budu činiti, naj budet na slavu Hospoda Boha, i tohda tak budeš staratisja žiti, čtoby lem dobre robil, ibo hrich ne možet byti na slavu Boha. No čtoby to čislilosja tebi pro vičnost', ty dolžen byti bez težkoho hricha (v blahodati osvjaščajuščoj). Nikoli, ne možet byti zasluha, jesli težkij hrich na sovisti. Choť by milliony daval ktoto na cerkvi, jesli pri tom v težkom hrichu nachoditsja, toty milliony ne začisl'atsja pro vičnost', v najlučšem slučaji možet prihotoviti dorohu k tomu, čtoby tot čelovik pokajalsja i tak posemu byl milym pered Hospodom Bohom. Zapamjataj sebi i to, čo dobry dila, kotory ty robil v težkim hrichu, nikoli ne budut zaslužny. Dobry dila, kotory ty robil v blahodati osvjaščajuščoj, jesli by slučajno čerez hrich stratili, svoju zasluhu, ale sej-

čas pri pokajanji toti dila znova vzrodatjsja ibo oni ne byli mertvy toľko umertvleny, a dila v hrichu sdilany to mertvy, nikohda ne vzrodatjsja! Čtoby jes čim bolše zaslub mal, žij tak, čtoby ty vse byl bez težkoho hricha! Jesli slučajno ty nesčasnyj byl i težko jes sohrišil, to sejčas žaluj iz ľubvi k Bohu: Skaži iz serdca, čo žaluješ zato, čo jes Hospoda Boha obrazil, i čo bolše ne chočeš Hospoda Boha obraziti, i podľa možnosti čim skorše vyspovídaješjsja. Jesli to iz serdca skazal ty, hrichi odpustatsja, ty snova ditinoju neba staneš. Naskoľko ne znaješ, kohda mozet prijiti končina, smert každyj deň žaluj i bolše raz za hrichi . . . Osobeno jesli ty v nesčasitii, to ty dolžen sejčas vzbudiť soveršennyj žal . . .

Jesli tak budeš žiti, tohda ždet tebe nebo . . .

Žij tak, čo jesli budeš na smertelnoj posteli, a podumaješ na toti mista, hdi ty chodil, robil, jesli podumaješ na osoby, s kotorymi ty stričalsja, čtoby vsja tebi pripominalo to, čo pri voznesenii pripominalo mni každoje misto, každe dilo to, čo povsju du dobre robil. Žij s toju dumkoju, čo za vsjo nužno budet otvičati, tohda budeš sovistnijšij . . . — Dakuju, Isuse, za nauku, choču rozumnije žiti, jak do teper žil . . . choču žiti pro nebo, ibo ja Pro Boha sotvorenyj a Boha toľko v nebi možu uvidiť, budu chrانيتjsja hricha, a jesli upadu do hricha, sečas budu žalovati . . . budu hľadati duševny, nebesny naslaždenija a ne tělesny radosti. Budu rabotati, ibo

Anhel napomniť Apostolov, čtoby ne stojali, ale rabotati!

Poblahoslovi mene Isuse, tak jak jes blahoslovil Apostolov, kohda voznosilsja jesi na nebo . . . Blahoslovi i mene, ibo muždajusja v Tvojej pomošči, ibo tež Božoj blahodati nit spasenija. Daj mni potrebnj blahodati, ibo ja choču byti spasennyj. Žaluju, čo ja často zabyľ o nebi a žil liše pro zemľu. Ot selho sv. Pričastija choču obnovitisja i v tom otnošenii, Blahoslovi mene. Amiin.

Ždu svojego Sudiju . . .

Prihotovlenije. Jesli podumaju na poslednyj sud, to strach napomniť serdce moje. Pravom, ibo tohda pojavitsja vo slavi strašnyj Sudija . . . Jak to bučeti sej sud perevedenyj? Na konci sveta vostrubjat truby anhelski i vsi ľudi ot Adama počinavše do poslednoho čelovika, jakij budet žiti na sviti, voskresnut . . . Choť by ich tila byli spaleny, do vody brošeny, diki zvirij zožerli, to nič ne škodit, Hospod' Boh, kotoryj znal sotvoriti čelovika bez byvsjoj živoy materii, to dľa Neho — čelovičeski skazano ješče lehše voskresiti, snova sotvoriti čelovika iz materii, kotora byla kohda to živa. Liše nužno posberati vsi časti tila (atomy) každoho čelovika, a to Hospodu Bohu ne težko. Znajem iz nauk, čo na sviti mič ne poterjajetsja, toľko inyj vid dostanet, ale vsjo najdetsja kohda to, vpročem u Hospoda

Boha nič ne jest' nevozmožnoje, čo ne protivitsja Jeho soveršenstvu. I prijdut vsi ludi na sud... Rozdileny budut, odny na pravici, druhi na livici. Tim, kotory budut na pravici skažet: »Prijdite blahoslovenni Otca Mojeho (Mft. 25, 34) tim, kotory budut na livici, skažet »Idite ot Mene prokľatii v ohoň vičnyj (Mft. 25, 41), i každomu jasno budet, čo sud spravdivij, ibo v knihi životnoj každyj uvidit svoju storonku, vsjo zapisano. Nič ne straitsja, ani odna dumka, ani odno slovo za každe skazannoje slovo budem suždeny...

Ach jak strašne to budet! A Tot Spravdivij, Strašnyj Sudija, teper vo vidi Najsv. Eucharistii prihodit ko mni! Ach vičnyj Sudija, jakij Ty dobrotlivij, čo Ty prihodiš k Tomu, ktoroho budeš kohda-to suditi... Každýj čelovik chočet čo-to dostihnuti, hľadajet pomoč, hľadajet chodatajev, hľadajet protekciju... U Vičnoho Sudii ne budet protekcií posli smerti... tohda toľko spravdivosť budet, miloserdije uže ne majet mesta. Miloserdije je pro dočasnuju žizň. Nakolko teper my ješče v dočasnoj žizni, ja tišusja, čo možu stričatisja so Sudijem moim. V pervych to choču, čtoby mňa poznal. Čtoby priznal mňa za svojeho prijateľa. Dašše to mňa potišajet, čo Isus napered skazal, čo kto jist Tilo i pije Krov Isusa, ne umret (na viki) no živ budet... Značit sv. Pričastije najlučšij zaloh pro dobryj sud... Vičnyj Sudija ne možet protivoričiti seb. To čo skazal v žizni na

zemli, budet dijstvitelnoje i vo vičnosti. Ach s jakim oduševienijem ždu za Svojim Sudijem, ibo moj interes, čtoby ja so Sudijem v dobrom otnošení byl.

Ždu Tebe, Isuse s viroju, nadijeju, ľuboviju, no i s žalem, čo ja kohda to smil oskoumati Tono, v rukach ktoroho nachoditsja moja vična sudba. O ja bezumnyj! zaluju za to, Isuse! Prihodi, prihodi, ždet tebe duša, kotora uže navsehda chočet byti s Toboju v dobrom prijatel'stvi. Ale jak ja smiju k Tebi pristupiti? Ty mňa osmil'aješ, ibo Ty skazal: prijmite jadite Sije jest' Tilo moje, ja idu ibo Ty zoveš. Prihodi, Isuse, čtoby my zavjazali vičnyj sojuz. Am ě.

Rozhovor s Vičnyj Sudijem.

(Blahodarenije.)

Blahodarju Tebe, Isuse! Blahodarju, čo Ty prišel v moj dom, v moje serdce. Ach jaka to strana a razom i mila dumka. Tot, kotoryj budet kohda-to suditi mene, v rukach ktoroho moja vična sud'ba, teper moim Hostem. Ach, Isuse, využiju situaciju. Já dolžen seb zabespečiti tak j sud, čtoby ja na viki s Toboju byl. Isuse, nauči mňa, jak maju žiti, čtoby na viki šťastliv byl, čtoby sud dobryj byl pro mene... Čitaj, ditino, sv. Pisanije, tam jasno napisano, čo počemu budut spaseny sii, kotory na pravoj storoni... — Skažu im jak Sudija: ibo »Vzal

kach (holodnyj byl) i daste mni jisti, vozžadachsja (žazdal) i napojiste Mňa, stranen bych (podorožnyj) i vvedoste Mene, nah (holyj) i odijaste Mňa, bolen, positiste Mene, i td... (Maft. 25, 35). Sii s udivlenijem sprosijat: »Hospodi, kohda Ta vidichom alčušča... žaždušča?« Tohda jasno skazhu im: »poneže sotvoriste jedinomu sich bratij moich menšich, Mni sotvoriste« (Maft. 25, 40). Na oborot tich, kotory na livoj storoni, proto pošlu v prok'atije, ibo to vsjo nesdilali—Tut maješ, ditino, uslovija ščaslivoho suda. Kto ľubit Boha, tot budet ľubiti i bližnoho, a kto ľubit Boha i bližnoho, tot ispolnil holovnyj zakon, a v pravdi zaderžal vsi desjať Zapovidi, i proto spasennyj budet. Boha dolžny ľubiti pro Boha, a bližnaha tože pro Boha, ibo liš to ješ' istinnaja ľubov bližnaha... Jesli budeš ľubiti Boha, budeš v nem viriti, ne budeš ľajati, budeš molitisja, v cerkov choditi. Jesli budeš ľubiti bližnaha, to pevno, čo budeš ľubiti najbližšaha bližnaha otca-mater, ne budeš bližnaha ni na tili, ni na duši ubivati, ne budeš ni sebja ni druhich do nečistot zvadžati, ne porušiš druhoho majetok, ani češ'... Kto ľubit Boha, tot posluchajet i Cerkov Božiju, i tak poderžit i zapovidi cerkovny, a kto to vsjo poderžit, spasennyj budet...

Ditino moja sdilaj vsjo možne, čtoby sebi zabezpečiti spasenije, ibo ne jedno to, na viki byti spasennym, ili na viki byti prok'atym.

— Blahodarju, Isuse, za nauku. Viruju každoje

slovo Tvoje, nadjusja, čo jesli to poderžu, budu spasenyj, ibo to Ty skazal. Obnovlusja v ľubvi k Bohu i k bližnemu, ibo to holovna zapovid'. Žaluju za doteperešnj nezrozumnyj život.

Prošu Tebe, Isuse, daj mni potrebnj blahodati, čtoby ja tak žil, čtoby Ty, jak moj dobryj znakomyj, čerez sv. Pričastije s radostiju prizval mňa k Sebi, čtoby ja moh na viki s Toboju radovatisja. Amiin.

Prošeniye ot Isusa

Posli sv. Pričastija).

Hospodi ne liši mene nebesnych Tvoich blah! Hospodi izbavi mňa vičnych muk! Hospodi umom li, ili pomyšlenijem, slovom ili dilom sohrišich, prosti mňa! Hospodi izbavi mňa ot vsjakaho nevidimija (neznanija) ili zabvenija (zabytija) i malodušija, i okamenennaha nečuvstvija. Hospodi izbavi mňa ot vsjakaho iskušeniya! Hospodi prošviti moje serdce, ježe pomrači lukavoje p'ochotinije! Hospodi az (ja) jako čelovik sohrišich, Ty že, jako Boh ščedr, pomiluj mňa, viđa nemošč duši mojeja! Hospodi, posli blahodat' Tvoju v pomošč mni, da proslavľu imja Tvoje svjatoje! Hospodi Isuse Christe, napiši mňa raba Tvojeho v knizi životnij, i daruj mni konec blahij (dobryj). Hospodi Bože moj, ašče i ničtože blaho sotvorich pred Toboju, no dažd' mni po blahodati Tvojej položiti načalo bla-

hoje. Hospodi okropi v serdci mojem blahodat' Tvojeja. Hospodi nebese i zemli, pomjani mňa hrišneho raba Tvojeho, studnaho (haňblivaho) i nečistaho v Carstvii Tvojem. Amiň.

Hospodi, v pokajanii prijmi mňa! Hospodi, ne ostavi mene! Hospodi, ne vvedi mene v napast' (v iskušenie)! Hospodi, dažd' mni mysl' blahu! Hospodi, dažd' mni slezy i pamjat' smertnuju i umilenije! Hospodi dažd' mni pomysl' ispovidanija hrichov moich! Hospodi, dažd' mni smirenije, cilomudrije i poslušanije! Hospodi, dažd' mni terpinije, velikodušije i krotost'! Hospodi, vseli (zasadi) v mňa koreň blahich, i strach Tvoj v serdce moje! Hospodi, spodobí mňa ľubiti Ťa ot vseja duši mojeja pomyšlenija i tvoriti vo vsem voľu Tvoju! Hospodi, pokryj mňa ot čelovik nepravednych i bišuv (zlych duchov) i strastej i ot vsjakija inija nepodobnyja veščí. Hospodi, visi (znaješ) jako tvořiši, jakože Ty voliši, da budet voľa Tvoja, i v mni hrišnom, jako blahosloven jesi vo viki. Amiň. (Časoslov).

Ot povitrija hlada ohňa i vojny izbavi nas, Hospodi! Ot nahlyja i nespodivannyja smerti sochrani nas, Hospodi! My hrišnii Tebe Boha prosim, uslyši nas Hospodi, prosí nam Hospodi, pomiluj nas Hospodi! O Isuse! O Isuse! O Isuse Syne Boha Vyšňaho, umiloserdisja nad nami! Spasi ľudi Tvoja, Hospodi, i blahoslovi dostojanije (naslidstvo) Tvoje! (Časoslov).

Molieva pred Raspjatijem.

Se az, o blahij i sladčajsij Isuse, pred licem Tvoim kolina moja preklonaju i s veličajšim userdijem duši mojeja prošu Ťa i umolaju, da blahovoliši zapečatiti v serdci mojem živyja čuvstva viry, nadeždy i ľubve, takže istinnoje o hrišich sokrušenije i kripčajsije izvolenije ispravitisja-vnehda so umolenijem veliim i skorbiju pjať jazv Tvoich pomyšľaju, sozercaja očesy moimi, jaže povidal o Tebi, o Blahij Isuse, prorok David, vlahaja vo ustni Tvoi »probodoša ruci moi i nozi moľ, izčetoša vsja kosti moja«.

Polnyj otpust polučat sii, kotory poslí sv. Pričastija pred obrazom Raspjatoho Christa pomoľatsja i choť 1 Otče naš 1 Bohorodice Divo i 1 Slava Otcu pomoľatsja na namirenije Sv. Otcu. (Přp IX, 31. XII. 1853).

Molitva k Christu Carju:

Hospodi Isuse Christe, ispoviduju, jako Ty jesi Carj vsej vselennoj. Vsja sozdannaja Tvoja suť, soveršaj na mni voľu Tvoju svjatuju. Obnovľujušče obiščanija sv. Krešćenija, otrycajusja satany i vseja hordosti i vsich dijaniij jeho, i obiščaju žizň provaditi v sobľudenii zapovidej Tvoich. V pervych že obiščaju poeliku mi vozmožno budet, k pobidi zakona Božija i Cerkvi Tvojeja svjatyja posobstvovati. Božestvennoje Serdce Isusovo, prinošu Ti v žertvu svja ubohaja dila moja s tim namirenijem, da vsja serdca ispovidat carstvo Tvoje svjatoje a mir Tvoj da obladajet ot konec do donec vseleenyja. Amiň.

(Polnyj otpust raz na deň pod obyknovennymi uslovijami). Sv. Penit. Apost. 21. II. 1923.

Molitva sv. Ignatija.

Duše Christova, osvjati mňa. Tilo Christovo, spa-si mňa. Krove Christova, napoj mňa. Vodo ot rebra Christova, omyj mňa. Strasti Christovy, ukripite mňa! O Blahij Isuse, uslyši mňa. V jazvach Tvoich svjatyh sobľudi mňa. Ne dažd mni razlučitisja ot Tebja! Ot vraha Istivaho izbavi mňa. V čas smerti mojeja prizovi mňa! I povelj mni přijti k Tebi, da so vsimi svjatymi slavľu Ťa v bezkonečnyja viki. Amiň.

(Posli sv. Pricastija otpust 7 lit i 7 četyredesjatnic. Raz v misjac polnyj otpust. Sv. Kongr. otpustov 9. I. 1854).

Molitva v hodinu smerti:

Hospodi Bože moj, se az dnes uže prijemľu vsjakuju smertľ, juže mi poslati izvoliši so vsimi jeja skorbmi, stradanii i bolizňmi, v poslušanii i hotovosti.

(Otpust 7 lit. V čas smertnyj polnyj otpust, jesli kto to choťa raz v žizni skazal, pod uslovijami obyčajnymi: To jest spovidľ, sv. pričastije, otdanjesja do voli Božej ochoten priňati iz ruk Božich vsjakoho roda smertľ. Sv. Penit. Ap. 18. III. 1932).

Molitva po liturgizacii.

O sladčajšij Hospodi Isuse Christe, priližno moľu Ťa, budi stradanije Tvoje mni v silu, jaže ukripit, pokryjet i sochranit mňa: jazvy Tvoi da mni budut v pišču i pitije, jaže upitajut, napojat i usloďat mňa: okropleniye Krove Tvojeja da budet mni vo ostavlenije vsich hrichov moich, smertľ Tvoja da budet mni v žizň nestarijemuju, Krest Tvoj v neuvjadajemuju slavu, vsja že sija da budut serdцу mojemu v nasyšćenije, likovaniye, zdravije i sladostľ, iže živeši i carstvuješij vo viki vikov. Amiň.

(Otpust 3 litnyj. Jerei posli liturgizanija siju molitvu kPačuči pobožno pomolivšisja polučat otpu-

ščenije provin, nedostatkov, razsijanostej, jaki v liturgizanii iz čelovičeskoj slabosti sdilali.)

Pisň Blahodarstvennaja Sv. Ambrozija!

(Podchodšači dumki posli sv. Pričastija.)

Tebe Boha chvalim, Tebe Hospoda ispovidujem. Tebe previčnaho Otca, vsja zemlja veličajet, Tebi vsi Anhely, Tebi nebesa i vsja Sily, Tebi Cheruvimy i Serfimy neprestannymi hlasi vzyvajut: Svjat, Svjat, Svjat, Hospod' Savaot, polny suť nebesa i zemlja veličistva slavy Tvojeja.

Tebe preslavnyj apostolskij lik, Tebe Proročeskoje chvalebnoje čislo. Tebe chvalit presvitloje Mučeničeskoje voinstvo, Tebe pe vsej vseleunnij ispovidujet Svjataja Cerkov. Otca nepostižimaho veličestva, poklaňajemaho Tvojego istinnoho i jedinorodnoho Syna, i Svjataho Utišitelja Ducha Ty Carj slavy, Christe, Ty Otca prisnosuščnyj Syn jesi.

Ty ko izbavleniju prijemlja čelovika, ne vozhnušalsja jesi Divičeskaho čreva. Ty odoliv smerti žalo, otverzl jesi virujuščim Carstvo nebesnoje. Ty odesnuju Boha sidiši v slavi Otčej, Sudija virišisja priiti. Tebe ubo prosim, pomozhi rabom, Tvoim, ichže čestnoju Kroviju iskrpil jesi.

I spodobi so Svjatymi Tvoimi vo vičnij slavi Tvojej carstvovati.

Eucharističnyj Isuse, Carstvuj nad nami! My Tvoi, Ty naš!